

ian '83

Primele cuvinte sînt greu de găsit, dar iată că le-am scris. De multe ori m-am gîndit la ce-aş putea însemna în acest caiet şi-mi făuream în gînd pagini întregi. De-acum le voi pune pe hîrtie pentru liniştirea mea personală şi, poate, pentru mulţumirea sufletească a unor eventuali cititori.

Nu pretind că am geniu artistic, departe de mine gîndul, nici că am descoperit lucruri absolut noi, cel mult le-am redescoperit, ca oricare om înzestrat cu inteligenţă. Există nişte întrebări primordiale, fundamentale care nu vor fi niciodată tălmăcite de mintea omenească, care ne apasă, ne dor, avînd toată viaţa nostalgia răspunsurilor încifrate în codul cosmic.

Iată prima mea poezie pe care o voi transcrie identic:

Înţelegeţi

Că omu-i jar şi viaţa-i fum
De moarte nu-mi mai pas-acum
Şi nu mai mă-nspăimînt deloc.
Natura e nestînsul foc
Ce naşte lumi în Univers
Urînd al existenţei mers.

Căci multe lumi au fost și-or fi
Și noi nicidecum nu le vom ști.
Eu toate nu pot ca să știu
Căci Dumnezeu nu pot să fiu.
Și Dumnezeu e-u tot și-u toate
E cel ce singur u-aie moarte.
Cu Firea el se contopește
În Fire el atomi zidește.
Și stele nău ce pleacă, vin
Doar Firii ode-utregi închin'
Iar omu-i un nimic ce-ucearcă
Cunoașterea, din a lui barcă
Privind oceanul nesfârșit.
Întotdeauna a găsit
O nesfârșită voluptate
Să afle tot, să știe toate,
Și-atît cît oameni vor trăi
Dorința lor va dăinuie
Să cerceteze-u lung și-u lat
Cum Universul e creat
Și-apei privind în sus și-u jos
Să dea Naturii - al lor prios.

Fiind iubiți de Ea curînd
Găsind ușor fumos moment
Dar omul, ce ^{măreț} frumos apare
Pe cap, coroana gînditoare
Ce luminează întregul haos
Și se-uspăimîntă de repaos
Ștînd că mor și sori și lumi
O oameni voi! fiți dar mai buni.
Și-atît cît oameni vor trăi
Un dor nespus și va-usoti
Spre Absolut și-Eternitate,
Spre taine-u Fire-adînc săpate,
Spre tot ce-a fost și va veni,
Și nicidecum ei u-or ști.
Și bine e să fie-asa,
Căci Dumnezeii cum ne-am purta
Nemaiarînd nimic de-afdat
Mistere nău de dezlegat?
Da! Tot mai bine este-acum
Cînd omu-i jar și viața-i fum.
Iar focul tot preface-u scrum
Privind apoi pe-același drum.

Căci moartea-i doar o-uchipuire
Ce-u oameni și-a găsit simțire

Degeaba aștem acum cuvânt
Și rimă cu migală,
Fără-acel simplu geniu sfânt
E-o simplă albă mîzgăleală!

Cu mirare am aflat
Că ~~poate~~ am-poetizat!

Sînt abia la început în ale scrisului, cu timpul însă
sper să ~~mi~~ evoluez. În definitiv eu nu fac asta
decît din nevoie interioară și o datorie, datorie,
cred eu, a fiecărui om de a da ce are mai bun celorlalți.
În concepția mea artistul este un om sortit zbucim-
mului, pregătit să-și sacrifice fericirea operei de artă
care va încălzi inimile oamenilor ce vor urma, și îi
va ajuta să înțeleagă viața, el avînd parte de o fericire
interzisă celorlalți. De asta nu mă consider artist, pentru
că nu sînt pregătit, încă, să-mi pun toată forța de care
sînt capabil în ceva anume, cred că asta depinde de

un „cera” înnăscut, de o doză mare de talent, pe care
doar oameni deosebit înzestrați o posedă. Totuși eu
voi încerca să mă exprim în scris sau muzică, atît
cit pot, rîmînd cu nostalgia după geniu.

Să pogoim dar pe pămînt
Din sferă-adînci, abstracte
Aici doar ne găsim morimur
Urînd destine-exacte.

Și cum să-mpaci idei perfecte
Zburînd pe-așipii măiestre
Cu omeneștile defecte
Cu slăbiciuni terestre?

Ca unuitor obișnuit
Nu reușești de fel
Doar geniile-au descoperit
Căre-i sublimul, tel

Se-a rîturi fără să mori
În iurii zeci și sute

Călătorind prin albiu nori
Prin locuri neștiute.

Bănuiesc că voi relua multe teme de discuție în decursul timpului, revenind asupra subiectelor tratate incomplet în notițe anterioare, ceea ce va duce poate la o monotonie a discursului, absolut necesară de altfel, posibilității cititor nerămânându-
decît să rabde repetiția, dacă cuvîntul „răbda” poate fi utilizat în caracterizarea unei lecturi făcute de bunăvoie, pentru descifrarea unui suflet.

Cuiss! Cînd am rostit acest apelativ al simțămîntelor eterne umane m-am simțit, pentru a cita oară? o parte elementară, deci infimă, a unui univers uman, un om ca oricare altul, care-și realizează neînsemnatatea sub raport individual tocmai cu ajutorul sensibilității naturale, armă cu două tăieșuri, înțelegerea rațională a fenomenelor și suferința neînțelegerii atîtor mistere existente.

Da! Iată ideea esențială, centrul de gravitație al întregii gândiri puse în slujba aflării adevărului, care mă va urmări și în decursul acestor însemnări.

Cînd viața te-ucinge
În hora de foc
Și soarta te-ucinge
Din loc în loc
Atunci amintește-ți
Că totu-i nimic
Nimicul
Eu tot mult mai mic

Priveste către soare
Lumină cerșești
Lipsești o valoare
Atît cît trăiești
Dai cîți oameni oare
Trăi-vor mereu (ca ei)
Un geniu (ca geni)
Cu frunte de zeu (de zei)

Plutești pe oceanul
Destinului tău
Tu ești căpitanul
Ce nu crezi în rău

Doar valul te-atinge
Trăgându-te-u jos
Iuringe!
Fii doar curajos!

Amurgul se-asează
Și stele răsar
Și în depărtare
Lucește un far
Te-apropii cu totul
De-acel joi ceresc
Văzut-ai
Ilu ochi îngereșc

Tu singur să cauți
Existența s-ajungi
Și desertăciunea
Cu groază s-alungi
Dacă de-astă viață
O să-ți fie dor
Iurată!
Să te stingi ușor.

Eternu-i în toate
Nimic n-a scăpat
Doar omul scoate
Gresit inspirat
Că moare o lume
Dacă dispărut.
O lume
De-abia s-a născut!

Au viziunea propriului meu nepot, care cotrobăie
printr-un pod plin de rechituri și dă de acest
caiet prăfuit, uitat - care câte astfel de caiete cum
există în lume; unele de o neprețuită valoare, dar
necunoscute, la fel ca și unele răspunsuri ^{prezentele} de alu-
neacă printre noi, descoperite de oameni înzestrați
și oferite celorlalți spre înțelegere? - și răsfoindu-l,
simte cum se luminează, cum descoperă în regretatul
său bunic o parte din sufletul său. Din nefericire,
El vâd pe băiat în pragul adolescenței, adică dentul
de tinăr când eu nu mai sunt - căci dacă ar fi viu
caietul n-ar face nemişcat de nimeni în pod -
având o presimțire nămbră asupra datei morții mele.

Dar ce contează moartea biologică, atunci când eu
mă simt viu în sufletul tânăr al singelui meu,
iar acesta se simte în perpetuu dialog cu mine,
precum eu îl simt pe bunicul meu, deși abia
îmi mai aduc aminte de el.

Astfel se creează un dialog între generații, care
menține sensibilitatea la cote înalte și îi conferă
omului dreptul la nemurire.

Ajunși aici se pune altă problemă, aceea a
unicității existențiale. Eu unul nu pot să cred
că oamenii, sau mai bine zis conștiințele, apar
într-o zonă și timp delimitat, trăind câțiva zeci
de ani și apoi dispărând fără urmă. Ar fi
absurd, nu știu în virtutea căruia principiu, să
fie așa. Cine să disteze cine, când și unde să
cunoască realitatea, adică să existe? Mai corect
ar fi dacă caracterele oamenilor ar născându-se,
bineînțelese cu mici modificări aduse de epoca
respectivă, nu este vorba numai de caracterele
genetice, ereditare ci de spiritualitate, transmisă
printr-un mecanism recunoscut. Nu mă voi
sluji în sprijinul afirmației mele de argumentele

instinctelor stărice sau a legăturilor cu regnul
animal sau vegetal, căci acestea nu reprezintă
ideea urmărită de mine. Eu mă refer la oca nobletă
umană apărută odată cu gândirea, de fapt odată cu
omnitudinea înțelebătoare, la sentimentele, ivite sine qua
non, la tot ce distanțează omul de animal.

Noi nu ne dăm seama, dar există o continuitate pe
tărâm cerebral, care naște exemplare de multitudine
ce trăiesc nedefinit de mult, ~~ce este o~~ necesitate de
ordin natural care pe lângă propagarea speciei
implică și propagarea spiritului, teorie, spun eu,
de nici un argument contrazisă. Sigur, ar spune
unii, e ușor să afumi fără argumente științifice
rationale, xeroase și ^{în} lipsa unor contraargumente cu
~~acele~~ aceste calități. Da, le-aș răspunde, și dacă nu
voi să creadă n-au decât, asta este o convingere intimă
a mea care n-are nevoie de nici un argument pro
sau contra și care, dacă mă gândesc bine, este profund
umanistă, favorizând încrederea dintre oameni și
înălțarea sentimentului zădărniciiei, nimicitor.
Oamenii se zbat între cele două stări - optimismul și
pesimismul - realizând amalgame în diferite proporții,

de cele mai multe ori cel din urmă având o parte preponderantă. Putine teorii pot aduce optimism în suflete.

De ce n-am accepta, prieteni, propunerea mea? Fiecare om, de altfel, e dator de a cânta și împărtăși astfel de gânduri ce slujesc bucuriei de a trăi, căci prea ne năpădesc gândurile negre, nihiliste, în slujba răului.

De multe ori o observație primită de la un om simplu este mult mai aproape de adevăr, plină de bun simț, nefiind dominată de conștiința omului superior, care poate realiza analogii inabordabile celorlalt, dar care însă îl pot îndepărta de la simplitate, ingenuitate. Oamenii cu intelectul dezvoltat sînt aplecați spre speculații, sofisme, afirmații contradictorii argumentate, într-un cuvânt se distrează pe seama capacității noastre de abstractizare, și exersează gîndirea. Aceasta duce la o anumită artificialitate, subordonarea întregului organism creierului, ce face ca în majoritatea cazurilor acești oameni să fie complicați, dificili. Oamenii simpli nefiind confundati prea mult cu meditație sînt mai legați de realitatea imediată,

găvind ~~uneori~~ de multe ori soluții optime unor situații care îi face pe cei superiori să analizeze sub multiple aspecte problema, neajungînd uneori la nici un rezultat favorabil. Eu nu fac aici apologia ignoranței și inculturii, Nu, în nici un caz!

Omul e dator să gîndească și să tindă neîncetat către fructul înțelepciunii din care să munte. Însă reflecții prea profunde îl duc pe om pe unele tărîmuri neîntelese de ceilalți, tărîmuri ce s-ar putea numi ale geniilor - și mulți din noi pot atinge aceste tărîmuri creatoare dar care s-ar putea numi și delir, nimeni nu poate spune cu precizie. Ideal ar fi ca oamenii să înlăune simplitatea cu meditația asupra esențelor, bunul simț - creat de natură și în slujba ei - cu ideile extatice - care aruncă o lumină nouă, deosebită de monotonia vieții, și care se pot dovedi în cele din urmă, reale.

Omul trebuie să trăiască prin cultură, nu prin ignoranță să supraviețuiască, ci prin cunoașterea tuturor fenomenelor să-l ajute să înțeleagă legăturile naturii și să mențină echilibrul atât de necesar între teluric și ceea ce cuprins în persoana umană într-un raport predestinat, dar și format autoformat.

Viata trebuia să apară! Natura prin continue încercări și combinări a realizat celula vie. Caracteristicile ei, care sînt ale întregului viu sînt metabolismul, reproducerea, pentru realizarea unei autonomii, posibilități prin înmagazinare de energie - un întimplător elementele constitutive ale viului, au această proprietate.

Existența este posibilă prin transformarea organismului prin procese specifice speciilor - apropo, evoluția a fost inmanentă, și cred că mai continuă să fie, trebuind să urmeze și ceva după om - în altele din aceeași specie. Totul este reglat și calculat, astfel încît specia să supraviețuiască, ținînd cont de indivizi. Instinctele nu sînt decît expresia acestei perpetuări necesare, ființa obținînd plăcere în schimbul îndeplinirii funcției. Reproducerea organismelor se face pe baza unei informații codificate, echilibrul - homeostazia fiind obținut prin procedul de biofeedback, acțiune în contra legăturii materiei viii năpusă deorganizării continue. Aceasta este deosebirea fundamentală între viu și nevîu.

De la cele mai primitive forme celulare pînă la om viața umană comunicativă, adică interfeța de bioscîmpuri, câmpuri energetice ale tuturor celulelor, se decodifică informațiile cu un pseudo sistem nervos. Natura a oferit ființelor ștutul necesar pentru a supraviețui. Evolutiv, odată cu

noi posibilități, noi specializări organismele au devenit mai libere, cu o posibilitate mai mare de alegere, culminînd cu Omul.

Acesta a fost înzestrat de natură cu cel mai complicat și complex aparat de integrare în mediu - sistemul nervos (Adaptarea depinde de el) pentru a ~~asigura~~ deveni cît mai autonom și pentru evoluție. Cine poate ști care va fi produsul final al naturii mai presus de om - care dacă ar apărea, ar fi absolut necesară dispariția omului ca specie - ?

Omul este legat prin cele mai fine fire de natură - telepatia - reminiscență a trecutului cînd comunicarea se făcea doar pe această cale, folosită în prezent de animale - și nu trebuie supraestimată puterea și superioritatea sa. Niciînd nu va putea egala natura în precizie, calcul. Singurul atu al oamenilor e că și dau seama de natură, pe cînd aceasta nu raționează.

Nu raționează, dar în schimb a creat rațiunea, ~~ce~~ un proces obligatoriu, cîci dacă rațiunea omenescă ar fi murmurat întimplător natura ar avea grijă să o distrugă din logica intrinsecă universală, înaccesibilă nouă - și cine știe dacă nu va proceda astfel?

Iată o prăburie în groapa filozofiei, speculații de tot felul care n-aduc aici o lămurire ci doar bătăie de cap. Asta nu-i în spiritul naturii.

O explicație plauzibilă a nenaturalității artei contemporane o constituie cerebralitatea aridă, neaplecarea către dialogul intim și subconștient cu ~~Firea~~ prin mecanisme abia bănuite încă. Cine iubeste, admiră natura, se consideră mică pătăcică din ea deodată este luminat de orizontul nemărginit ce i-l deschide comunicarea cu întreaga lume vie, lucru ce-i mărește considerabil puterea de viziune. Cu cât un om se adâncește mai adânc în sfera studiului pasionat, cu atât trebuie să se apropie de acest deriderat, căci un om propăvăduiește întoarcerea spre primitivism, ci doar deschiderea porților sufletului către ceilalți oameni, către natură, (ce des am folosit cuvintele „oameni și natură”! Dar asta e esența!) în spiritul omului superior, capabil de abstracțiuni dar și de sentimente, căci un om doar abstracționist adică rece, moare, rece fiind pietrele fără suflet, iar un sentimental incurabil, un om ce ignoră, aplecându-se către misticism, în fond nu mai realizează viața, nu mai trăiește, dar spre fericirea lui nici nu știe cănd

moare. Iată suferințele omului! Viața și Moartea! În viață i se oferă neenumărate prilejuri de tristețe - și trebuie trecut peste ele găzduind în ele argumente pentru frumusețea vieții, focute greu de realizat practic, dar nu imposibil - cel mai impresionant este prilejul meditației asupra morții, moarte ce face să sufere și îndrăgostitul de viață și cel încercat de greutate, nu putine fiind exemple când dureri cumplite au fost îndurate doar pentru a mai trăi o fărmă de timp, chiar cu aceste dureri. Unii au preferat însă moartea, ~~dar nu dintre~~ în special cei cu acuitate spirituală, căci cei simpli, prin definiție mai apropiați de natură, au acționat în virtutea instinctului de conservare, factorul psihologie acționând și unica măsură.

Privind problema așa, este evident că orice ființă vie suferă la moarte, printr-un sistem de pseudonervos (pură presupunere). Dacă acceptăm că sistemul există atunci putem interpreta durerea pe un plan mai generalizat, mai ridicat, recunoscând modificări de concepție în gândire, dacă nu acceptăm atunci trebuie să mai citim, să ne documentăm!

Experiințele au arătat receptarea informației de la celule ce morneau, de către alte celule vii. Cu atât mai mult celula trebuie să simtă când morie. Dar ce senzație poate fi? Oricum nu așa cum o înțelegem noi, în virtutea sistemului nervos clădit de natură. Dar ceva trebuie să fie!

O durere fizică, omul beneficiind și de durerea spirituală care nu are cum să fi comparată cu cealaltă pentru simplul motiv că noi, oameni n-am avea cum face comparația decât bazându-ne pe gândirea^{le} în strânsă corelație cu simțirea fizică; iar în natură neexistând la celelalte forme de exprimare a viului decât durerea fizică sau mai bine zis mediul este receptat doar fizic, bineînțeles în relații extrem de complicate, dar nerational, este evidentă imposibilitatea de receptare întocmai a fenomenului, ci adaptat la posibilități, lucru valabil pentru toată știința pămîntească.

Pagini nerealizate sub aspect estetic, dar totuși pline de idei.

O zi de viață omenească

Infailibil ceasul sună
Cu dangăte de clopot sau sine
Secundă cu secundă se adună
Și până-n cer-nalt rămâne
Imensul orologiu-alene

E ora șapte, dimineată
Copiii somnoroși la școală pleacă
S-ajungă oameni ei în vată
Aprofundează fraza Viață
În părți de vorbă și de joacă

E-amiază, soarele lucește
Împrăștiind lumina-n oameni
Spre orizont omul tiutește
Se împlinește înfletește
Lângă iubitul cel asemenea

E seară, lun-a răsărit
Împrumutînd din cald și-obscuritate
Cu razele ei calde de zărit
Întelepciune și nemărginit
Luminînd în gânduri și în fapte

Dar iată, se apropie acum
Pe nesimțite - miezul nopții
Se-apropie - mî sferșit de drum
Întrezărit doar ca prin fum
Aici e totul numai scum
E un tărîm al Mortu!

Muzica și literatura sensibilizează sufletul și
aduce înțelepciune

S-ar părea că oamenii vor să fie lăsați în pace,
nimeni să nu se amestece în viața lor.

Greșit, spun eu!

Lumea e rece tocmai din egoismul ăsta, căci egoism
este. Să nu se uite că trăim în societate, cea care ne
modelează pe toți. Neîncrederea în oameni, aparent

aduce fericire prin protecția ce-o implică față de forțele
răului descinse din unele exemple umane.

Este o armă în două tăisuri, căci taie și arătutul
celor domii de prietenii, poate imperfecti, dar cu
unele calități ce-ar satisface condițiile unei amicții,
dacă ar fi puși în această situație, dacă li s-ar întinde
o mînă de ajutor.

În ultimă instanță, neîmixtiunea în treburile altora
este retrogradă, aducînd în suflete indiferență, neapăs
de dăunătoare, un atribut al zilelor noastre.

Trebuie să creăm o lume deschisă, încrezătoare, și poate
nu-i o utopie. Cîre însă socoteste că lumea asta ar trebui
să existe, un trebuie să se mulțumească cu simple
constatare, că trebuie să înceapă prin a dăni din sufletul
propriu căldură, chiar cu riscul de a suferi dezamăgiri,
sau mai grav, rani adînci datorate reminiscentelor
arhaice, concepțiilor vetuste, egoiste.

Sinceritatea, bineînțeles nepărtătoare, ducă pînă la o
limită cînd nu atînge lezează bunul simț este necesară.

Punitatea este o cerință a unei lumi tot mai complicate,
mai meschine. Nu trebuie să ne mulțumim cu ce acumulăm
doar pentru noi, ci să dăruim semenilor bucuria noastră și

împlăte nu va întârzia să apară prin încrederea ce o
capătă oamenii în noi. Ce dăru se va întoarce
înezecit înapoi, fie doar prin plăcerea intelectuală de
a ști că ai sosit în inimile fatelor tăi o rază de soare,
și poate ai reușit să le schimbi orientarea lor spre
propriul eu, făcându-i să-ți urmeze exemplul.

O lume mai deaptă ^{mai bună} nu se poate face decât cu
oameni mai deștepti, mai buni.

Cineva trebuie să facă începutul, și cred că stă în
puterea tuturor oamenilor de a fi mai ~~moral~~ calzi,
implicit mai aplecați spre morală. Oare ce prea mult?

Cred că sunt oameni, ce dragoste vor
lumină - alungând, din calea lor
Voi preafiericiti, nu-i părăsiți
Făcându-i... să fie iubiti!

Sunt prea mulți din noi ce-u rine se-uchid,
Și-crederea-u oameni, cu lacrimi ucid
Și-o nărubă privire aruncă-u pământ
Iubitiți... atât cât mai sunt!

E lumea murdărie de rău și urât
Domnește o fiară cu colți și cu urât
Vinăți-o-n pieună, căci e mai ușor
Domnească... eternul amor!

Schimbați fața lumii, încredere-aveți
Punți focla vieții prin glod și nămeți
Să se încălzească de frig și de ploaie
Toți cei ce sunt frați buni cu noi!

Iar crusta răcelii topească-se-n vânt
Aduceți deptate și fiți de curânt
Puterea iubirii ne-dea noi puteri
Să întoarcem... lumea de ieri!

De aste-ntimpla-va cu drag vom trăi
Scumpe ^{veți fi} ~~fi-va~~ oameni, de greu vom sări
O fi utopie, dar eu o doresc
Lumină... în toți ce trăiesc!

Muzica e cel mai bun chirurg de inimă.

M-am decis să nu mai arăt nimănui caietul acesta. Poate accidental să fie citit de alți ochi! După câte văd nu am un talent deosebit în scris așa încât trebuie să mă exprim cât mai personal și convingător în atitudinea mea de zi cu zi, căci trebuie să mă exprim! Aș vrea să fac muzică, dar n-am pregătirea necesară și nu văd când și cum aș putea-o îndeplini - unor succese remarcabile în muzica cultă, deși mă bate gândul să scriu piese pentru orchestra lazate în primul rând pe melodii, armonii, artificii orchestrale și mai puțin pe virtuozitate, din motive lene de înțeles.

Visul meu e să beneficiaz de un sintetizator, orgă electronică, melotron - ce-o fi! - și alte dispozitive electroacustice, pentru a putea realiza o muzică de atmosferă, imbiitoare, cu mesaj, apropiată de muzica mare! Mai vedem noi!

Dacă faptul că îmi place să-mi fac temele la matematică înseamnă că îmi place matematica, atunci așa este.

Găturările înțelepte nu fac altceva decât să extragă

din lucruri simple, uneori banale, alteori mărețe, esența, să le pună într-o formă concisă și cu putere de simbolizare. Dacă oamenii s-ar mulțumi să considere înțelepciunea doar esențele cele mai fundamentale, fără a se mai pierde din când în când în considerația asupra victii cotidiene, atunci foarte puțini oameni ar fi dotați de căte constanța noastră cu invenții geniale, dar pe de altă parte ar fi și plictisitor, căci ce este mai monoton să ți se repete de nenumărate ori aceeași placă de pe un patefon arhaic, mereu ajungând să nu mai recepționeze mesajul decât ciuntit, găurit, cu zgîrțituri. Cine trăiește doar în esențe - puțini oameni ~~și~~ mai permit luxul, dacă există astfel de specimene - este de o sărăcie interioară lamentabilă, aproape paradoxal, nu? Indiscutabil, doar o cultură puternică i-ar putea aduce în stadiul acesta, dar odată ajunși aici s-ar rătăci prin labirint, și nemărginind calea de întoarcere spre viața adevărată și-ar petrece viața în insipida lume a fundamentelor. Adevărata valoare a esențelor o receptăm doar în mijlocul victii -

lovindu-ne neîncetat de obstacole, dezamăgiri, dar
întâlnind și bucurii, fericire.

Esenta vietii există, și fiecare om trebuie să
dorească cel puțin să o întâlnească, dacă nu să o
atingă, dar viața esențelor nu există, cel
mult ar putea fi ceva abstract, imaginată de
omul nostru.

Cel puțin asta ar fi valabil pentru esențele
umane, nemaipunând în discuție cele
materialiste - fiind știut că materia se supune
unor legi universale, nedescifrate de noi decât
în mică măsură, legi ce pot purta numele de
esențele materiei - vii și nevi - , esențele umane
reconfundându-se decât în mică parte cu cele
universale valabile. Deocamdată atât, până la
noi descoperiri!

Timiditatea oamenilor de creație de a-și înfățișa
operele personale în public este determinată în primul
rând de cei inextinguibili care nu-i pot înțelege gândurile și
nu-i care îi pot determina o reacție de ostilitate
împotriva oamenilor în general, de o esență

superficială, căci orice mare creator nu și destăinează
opera decât oamenilor, fraților săi de viață, chiar
dacă uneori diferența de altitudine intelectuală
este colosală, vizitatorul din zone celeste nefiind
înțeles bine decât de câțiva aleși, aproape înțeles
de puțin și neînțeles de marea majoritate -

cât tocmai de receptarea sa, ce implică o deră-
luire a propriei persoane, o vulnerabilitate ce-i
caracterizează pe marii gânditori, necesară însă
pentru a pune în vibrație sufletele semenilor, și
creatorul trebuie să-și pună în joc sufletul său,
netînuind seama prea mult de consecințe, tocmai
pentru a însuși înțelegerea înțelepciunii, ce unează
a da roade bogate, multiplicându-i personalitatea în
tipuri cu înșiriri și caractere diferite, dar unite prin
legătura indestructibilă a gândirii, întotdeauna cum
pentru o trece o apă mare un nor de lăcuste își
trăiesc prinii reprezentanți spre înec, ca celelalte
exemplare să poată trece nestîrpite apoi pe
podul format din cadavrele primelor lăcuste,
sau aidoma albilor soldați ce și-au oferit desma-
nii cu prețul propriei vieți pentru a salva viața stupului

Secretul tinereții veșnice este să trăiești intens fiecare minut, iar al senectutii veșnice să te afli în fiecare minut. Se iese o dilemă. Ce să alegi? Se poate realiza un compromis, încât să alternezi dispozițiile specificate, iar cine reușește obține două veșnicii de viață.

febr.

Hiba filozofiei ca știință este că duce toate lucrurile la extremă, și este știut că omul aflându-se între două infinituri nu poate afla capătul vicisitudinii, trăgând concluzii false. Același lucru și cu filozofia. Ea ar trebui să slujească doar viața oamenilor, dar cei care au făcut din ea o pasiune se pierd în speculații, începând prin plăcerea exercitării mintal și sfârșind cu crearea unui sistem absolut imperfectibil. Pe de altă parte toată lumea trebuie să filozofeze, nemeritându-se doar în sfera unui pragmatism mediocră, îndreptat doar spre satisfacerea nevoii de confort etc, ci ajungând și în domeniul sferelor abstracte, al artei, spații ce deschid uși nebănuite, și corespund existenței de om superior. Bineînțeles, un toți oamenii pot fi de genul acesta, dar dacă cel puțin ar încerca o înălțare spirituală, apelând

la unorsele lor interioare nevalorificate, fără îndoială de o mare potențialitate, ar realiza meschinăria și desertăciunea vieții lor obișnuite, încercând să-i dea alt sens. Nu este exclus ca în această situație mulți derorientați să cadă în plasa autoîmpelării, pășirii pe un drum greșit, dar asta face parte din procesul evoluției umane. Nu trebuie uitat nici un moment să nu ne pierdem în întrebări fără răspuns, fără însă a le scăpa din vedere, pentru a nu suferi, excepție făcând oamenii de o mare forță, ce n-au cum să se împiedice, noianul problemelor chinătoare constituind lăcașul cel mai potrivit firii lor de geniu. Ideea ar fi de a nu filozofa ca un cop în sine ci adânc legat de neortuniile umane, vîi ale ființei noastre, lucru ce nu implică o platitudine de idei, ci chiar o înălțare spirituală căci omul prin esență are și o parte de gândire abstractă, dar în strînsă corulație cu partea instinctivă, de element al unei specii, dintr-un întreg cosmic. Filozofia nu trebuie să dea reguli imuabile, practic imposibil, o dorească divergență în opinii a gânditorilor, ci tipare cât mai apropiate de firea lucrurilor, a oamenilor, ce să

slujească ideea binelui și fuminului, pentru a
îndruma existențele pe făgăduială normală și morală
totodată, spre o perfectă idee de om, care în vecii
vecilor va rămâne imperfect! Este un punct de vedere.

Cred că nu voi putea fi un creator mare niciodată
deoarece îmi exprim prea repede punctul de vedere, căutând
esența, cerința fiind de-a o înfățișa în forme cât
mai artistice, căutate, de-a folosi exemple, de-a trece
de la general, existent în mintea creatorului, la
particular, pentru ca decodificat de mintea receptorului
de cultură să ajungă din nou o sinteză. Așa
în această stă geniul, dar nu numai în această, ca
într-un act spontan să se piardă apăsător în amănunte,
amănunte ce însă studiate atent să ofere informații
de maximă importanță. Scriind, îmi dau seama că
sînt o groază de excepții de la regula asta încît am
să mai revin.

Cum s-ar spune mă lovesc de același zid al esențelor
nerespingînd să mă despart de ele, neaprofundîndu-le,
prin prisma superficialului, atributul geniului,
căci nimic nu este mai greu ca lucrul acesta.

Cei care ~~voluptatea~~ au o mare plăcere a simțurilor,
supunîndu-și organismul la mari eforturi, dorind
neîncetat senzații cât mai tari și satisfacerea cu
mult peste necesități a cerințelor naturale greșesc.

Ei și argumentează concepția spunînd că oricum tot
vor muri, aducînd în plus exemple de oameni absti-
nenți ce-au murit în accidente sau din boli incurabile.
Trebuie păstrat echilibrul natural dictat de natură
omului, chiar dacă există riscul unui sfîrșit neplăcut.
Este un mare păcat să determinăm noi moartea mai
rapidă datorită regimului necorespunzător de viață.

Se știe că nici un animal nu profită de senzațiile sale
mai mult decît îi dictează instinctul, ceea ce nu corespunde
omului. Trebuie să-și apropie concepția de cea naturală,
fără a propăra în hedonism ce poate aduce
plăcere, dar nu fericire. Integrîndu-se în spiritul
universal pe plan fizic și psihic contribuind la atîngerea
acestui fel. Pe de altă parte înfrîngîndu-se excedul
de dorințe, putem avea satisfacții individuale echili-
brîndu-se și întăriindu-se voința, contribuind în
mare măsură la menținerea sănătății, factor de primă
importanță în viața noastră. Poate dacă ar ști să

rigor ca abținându-se de la unele plăceri sau chiar vicii, oamenii ar trăi mult mai mult, fără a li se întâmpla ceva neașteptat, ei așa ar proceda. Bineînțeles este o simplă presupunere, existând numeroase contra-exemple de însuși ce știind rigor ca vor muri de vor continua cu practicile nesănătoase, s-au făcut că le ignoră, spunând că măcar să trăiască cum le place decât să moară bolnavi fără a-și fi trăit viața. Cei cu capul pe umeri sunt rigor că n-ar dori să trăiască bolnavi tocmai din pricina lor, și au căuta să evite abuzul, renunțând însă totalmente la plăcerile pur umane, nu e vorba aici de vicii care pot fi eliminate de oamenii puternici, dar care pe ceilalți îi înrobesc până la obțescul sfârșit.

De-acea nu trebuie să forțăm natura, căci ea știe să plătească după cum omul lucrează în folosul sau împotriva sa. Viitorul oricum fiind aleator, să facem totul ca ce depinde de noi pentru o supraviețuire plină de reale satisfacții să fie pusă la contribuție la o stare echilibrată în tot cursul vieții, consecvent, păstrând un tonus de dragoste de viață, optimist.

Este un chin și o plăcere să încerci să înțelegi pe mari gânditori, mari creatori universali. Chin - căci unele idei, senzații de o mare acuitate redată în operele lor se dezvoltă abia după îndelungi reverenți asupra lor, dată cu înaintarea în vârstă. Dar ce chin poate fi mai mare ca acela produs de comprehensibilitatea lucrurilor celor mai ascuțite din operele de artă sau din viață, neînsoțită de o exprimare adecvată dăruită celor din jur? Căci cine acumulează, nu numai că este dator, ci este obligat de firea lucrurilor să împartă oamenilor înțeleginerea sa, sub diferite forme, scris, oral. Dacă există oameni ce studiază cu o furie atreacă, nedăruind nici un moment să ofere ceva din propria experiență, sau nesimțind nevoia asta, dacă nu vor ajunge la concluzia salvatoare vor exploda, la sfârșitul vieții constatând zădărnicia amositiunțelor acumulate, inutilitatea timpului pierdut în cămți.

Omul nu se perfecționează pentru sine însuși, ci pentru societate, pentru progresul ei continuu, fiind doar o participantă dintr-un angrenaj uman global, trebuind să-și aducă contribuția la evoluția speciei umane, căci ea evoluează, dacă nu în sens structural, fiziologic

cel puțin în sens psihologic, natura înzestrându-ne cu capacitatea de a gândi, o formă evoluată a adaptabilității tocmai pentru o integrare cât mai perfectă în mediu. Scopul evoluției, cel puțin aparent, este această integrare la nivel de specie în habitatul pus la dispoziție de univers. Căci după cum bine știu omul a ieșit din găoacea sa pămînteană, încercînd să cucerească noi planete, răspîndindu-se în cosmos. Gîndirea este obligată să găsească soluții pentru a-i face posibilă sederea în alte condiții decît cele naturale, nî poate în viitor să existe oameni ce vor învăța despre Terra, cum se învăța acum despre strămoșii noștri dacii nî romanii, neputînd să pună vîciodată piciorul pe această planetă, datorită distanțelor imense ce-o despart de locul de viață al oamenilor superinteligenti de atunci.

Numai prin efortul conjugat al tuturor inteligențelor umane puse în slujba viitorului lumea poate progresa. Trebuie înlăturată toată partea negativă, distructivă a gîndirii noastre, cea care produce o involuție, numai că greutatea cea mare este descoperirea acestei părți! Metoda unică constă în înțelegerea celor spuse mai sus de toți oamenii, avînd tot timpul în minte ce

trebuie să înlăturăm, chiar dacă nu este nimic clar. În decursul timpului tot ce este împotriva evoluției va dispărea, exemplul speciilor readaptate din istoria viului, rămînînd fatetă pozitivă. În cazul inteligenței umane singura cale de evoluție este conștința necesității sale, lege fundamentală în sfera procesului abstract de gîndire, modalitățile de fărîmire ale ei aflîndu-le din mers. Bineînțeles asta nu înseamnă să așteptăm ca din senin să ne soarească idei geniale, nu, ci făcîndu-ne datorii zilnice, să contribuim la progresul general, proces ce determină o selecție a valorilor universale valabile, capabile de a ridica nivelul intelectual, deci evolutiv pe culmi tot mai înalte, nimeni nu știe pînă cînd și unde, dar parcă mainința a știut de ce trebuie să devină om?, însă din neenumăratele observații asupra naturii am observat că tot ce este în contra ei nu este viabil, deci să fim în spîritul ei pentru a supraviețui și a continua evoluția, ca un cop în sine - idee valabilă. pentru noi, poate depășită de cei ce vor veni, exemplare diferite de noi cu ceva în plus, ~~can~~ poate fi decât inteligență sau altceva nedefinit firii noastre umane nupuse greșeli, imperfectiuni, închipuirii.

Evoluția - scop în sine, lege universală, inaccesibilă
mintii noastre, necesitate inexplicabilă dar reală, acționare
în spiritul naturii = reinvenție, integrare, îndepărtarea
chiușitoarelor întrebări cu răspunsuri ce încă nu ne pot fi
date, într-un cuvânt fetiche, iată ideea principală.

Unele lucruri sînt așa de evidente, de banale totodată încît
nu cred că mai merită să le amintesc, dar chiar marii
creatori pornind de la ele, dîndu-le o formă personală
realizează lucruri interesante, ce vor ieși apoi de rub tipar,
și vor fi consumate cu aviditate de noi artiști! sub
formă de conserve de înțelepciune, inteligență amălată!

Tot ce apare extrane de natural nu poate fi decît fals.

Cînd greșim, uneori este de ajuns să ne dăm ~~de~~ seama
de aceasta, putînd astfel îndrepta răul pe viitor,
scuzele acordate celui pus de noi în dificultate
nemaiputînd face decît să ne reabiliteze în ochii
celuilalt, scuze care uneori sînt necesare. În
cazul acesta este preferabilă conștiința interioară

a erorii, ce va determina o atitudine a noastră viitoare
capabilă de a ne ridica chiar în ochii celui în fața căruia
am greșit, cel puțin pînă la nivelul dinainte, dacă nu
mai mult, unor scuze artificiale, exterioare, ce au
satisfacă doar orgoliul celuilalt și ne-ar pune într-o
lumină favorabilă, doar pînă la proba contrarie, ce
nu va întîrzi să apară dacă ne mentîm starea
noastră interioară. Bineînțeles este cel mai bine de
satisfacă ambele planuri existențiale, social și individual,
înțelegîndu-ne eroarea și luînd mîmuri de corectare, dar
totodată arătîndu-ne regretul sincer față de ce s-a
petrecut pentru a-i face să înțeleagă și pe ceilalți că
merităm stima lor, chiar dacă am greșit deoarece
suferim pentru aceasta. Dar oare de ce oamenii adio-
nează de atîtea ori doar în planul ner sincerității,
scuzîndu-se ~~florind~~ o mare doră de vecorului? În
virtutea instinctului de conservare și bineînțeles din
obșnuință. Dar obșnuința nu poate provine decît din
prima cauză ce-i de făcut? Dacă am fi sinceri abso-
lut, am deveni neplăcuți, iar într-o lume de crici
nu mai poate exista nici un romantic atît de
necesar sufletului nostru. Sfatul este de a

Încearcă să fii sincer tot timpul, de o căută de a
ne înțelege cel puțin pe noi și de acțiunea în conformitate
cu resortul nostru intim, când este cazul iură, de a
ascunde adevărul printr-o tactică adecvată, prin
derriere de subiect sau chiar afirmarea imposibilității
în care vă aflați, doar în cazuri extreme folosind
minciuna, căci se pare că omeneirea nu se poate
derbăna de ea, noră bună cu iluzia, incluziunea,
care ne înalță de multă ori deasupra cotidianului
monoton, ajutându-ne să fim mai fericiți, dar
și nefericiți, într-o continuă alternanță, ajutându-ne
să învingem viața, să ne putem considera nemuritori,
să încercăm să stăpânim tainele naturii, dar și
aruncându-ne în prăpastia realității de pe vârfurile
vârșilor noastre când ne-am escaladat versantul
abrupt al incunului cel mai scut, fără centură
de siguranță, în loc să purcedem pe poteci lente,
dar sigure ce duc pe pîcul împlinirilor, unde
există recompensa, dar fără pericolul căderii în
gol, avînd dedesubt un sol ferm, pe care ne
putem sprijini

Este un lucru chinător pentru un om să aibă tot
timpul în față un model spre care tinde să ajungă,
și această dorință a sa este neinteligentă în sine, căci
nu trebuie alergat după banane când sîntem înconju-
rați de meri, dar poate aduce progresul său în toate
direcțiile. Fiecare trebuie să încerce să fie propriul
său Eu, după ce în prealabil a reușit să-și cunoască
că forța! Acționînd în mod natural avem cele mai
mari șanse de reușită. Bineînțeles nu trebuie exclusiv
tendința spre perfecțiune, dar aceasta nu trebuie
confundată cu tendința spre a fi aiidomo cu un
anumit om ce are în ochii noștri înșurși dumnezei
ierși, lucru practic imposibil după cum ne dictează
~~bravul~~ brurul simț, lucru ce ne ar face nefericiți.
Pentru a obține fericirea trebuie să fim noi înșine,
să ne realizăm acolo unde vedem că e locul nostru,
dăruindu-ne cu parime obiectului ales după o
profundă introspecție, și purtîndu-ne sincer, deschis
față de oameni, indiferent de temperamentul
nostru. Mai grav este când nu prea știm ce vrem, căci
atunci nu ne putem optimiza alegerea. Mai adaug
că nu există nicio rețetă a fericirii, ci doar ingre-
dientele necesare leacului divin!

Finalul vieții - integrare, nu dezintegrare, în natură.

Ca să judecăm un om cât mai obiectiv, mai aproape de adevăr, trebuie să-i atribuim initial impresii pozitive, să-l privim cu încredere, eliminând în timp, pe măsura ce caracterul său se desoperă, calitățile ce nu le posedă, întregindu-și astfel portretul. Nu trebuie nici să exagerăm poza de om perfect, ci pur și simplu să îl considerăm un egal al nostru. Este mult mai ușor astfel să ajungem la realitatea chipului său moral, decât dacă pornim cu idei preconcepute formate pe calapodul tipului general, ce uneori nu se potrivește cu subiectul studiat.

Marile greșeli de orientare provin din generalizarea unor fapte nepotrivite cu realitatea majoritară, obiectivă, datorită și mediului de viață ce furnizează date false ce nu pot conduce decât la concluzii greșite, dar și educației primite în primii ani de viață. Teoriile fundamentale greșite pornesc din influențele nefaste ale cărților citite, ideilor orale ale discuziilor, culorilor fără discernământ și sintetizate în teze eclectice, involuntar în general. Oamenii inteligenți își apără teoria

cât timp sînt siguri de validitatea ei, dar sînt gata să o lase deoparte cînd sînt convinși de falsitatea ei, și de lipsa ei de persuasiune asupra oamenilor cu bun simț, ce reprezintă cîteodată obiectivitatea, căci tot ce e mare și universal valabil va avea priză la mare, chiar dacă nu imediat, genurile oricînd veînteluse pîrșindu-și statutul de genii, intrînd în zona ironiei, cei care se cred alesi și totuși nu au acces la supremația spiritului stîmîndu-ne mila pentru gîseala lor de orientare. Adevăra la o idee nouă nu înseamnă inconstanță, atributul omului slab, supus influențelor zilei, ci înțelegerea realității, apropierea de esențe, atît timp cît principiile anterioare serveau o cauză, socotită de respectivul om, dreaptă, adoptată după o matură chibzuită, privită ulterior cu înțelegîntă față de eroarea pîrșinită de obiceiă temporară, căci altfel întădineri se poate numi inconsecvență, mai cea decât adevăra sinceră chiar la o cauză rea, pierdută dinaintea, sortită înfrîngerii de către asaltul vieții.

Un singur epitet ar socoti măgulitor la adresa scrierilor mele - pline de bun simț! Nu calități estetice, ci o morală sănătoasă, plină de vitalitate! Poate cer prea puțin de la mine?! Poate!

Uneori dăm replici cât se poate de exacte unor afirmații ale altora, care ar fi putut fi foarte bine ale noastre, caz în care am fi primit și noi aceleasi reproșuri din partea interlocutorului. Totul e o chestie de prioritate!

E o gresală destul de comună să considerăm rațiunea noastră de gândire infailibilă, căci dă naștere la prejudecăți ce ne împiedică să receptăm lumea cât mai exact, nedându-ne posibilitatea să receptăm idei noi pe care le socotim eronate, dar care în ciuda noastră prind teren la tot mai mulți oameni. Dar ce haos ar fi dacă nimănui n-ar avea vreă siguranță în ceea ce face!

Lumea e clădită pe concepte diverse, detronate pe rând, și care formează piramida ce tinde către perfecțiune, neatingând-o niciodată, concepte unite printr-o legătură invizibilă și ininteligibilă, care ar putea fi alegoric numită imposibilitatea construcției pe un pământ mlăstinos, nesigur sau fertilității pe un sol arid, uscat, sterp, fără humusul hrănitor, rol jucat de tezele anterioare din care înțelegem născut cele ce le preced. -

Se spune că din greșeli se învață. Greșelile noastre, dar mai ales ale altora. Pentru a evita înprejurări neplăcute să folosim experiența acumulată de atâtea generații de oameni, streasă în cultura universală. Există însă chestiuni care nu pot fi aprobate, cu atât mai puțin aplicate în viață de către noi. Dacă aceste chestiuni ne afectează totuși personal, determinându-ne o atitudine de revoltă, atunci începem să realizăm adevărul, să adăugăm noua noastră experiență la concepția despre viață, și să acționăm pe viitor ținând seama de ea, pe baza neplăcerii ce ne-a creat-o personal, motivând-o cu instinctul de conservare, înșurubându-ne ce ne ne-a putut-o aduce toate lecturile făcute.

Educația stă pe primul plan. Deocamdată este o chestiune de noroc locul nașterii. Mediul dictează viitorul, și nu ne putem sustrage. Citi oameni inteligenți care n-au fi ajuns departe, chiar venerați de toți oamenii civilizați, dacă ar fi trăit pe alte meridiane? Este un noroc totuși că nu știm cu siguranță cine are statut de geniu, căci ce chin ar fi atunci conștiința imposibilității de exprimare, de afirmare o personalitate?

tată! Și așa pe oameni de bună calitate li deranjează
decalajul imens între grupele de popoare de pe Terra!
Există conștiința ridicării nivelului de civilizație la
popoarele primitive de către noi, purtători de lumină,
pentru ca evoluția să nu fie oprită, pentru progres.

Dacă însă am ști cu siguranță despre un popor că este
superior, am face totul pentru a-l ajuta, dar ne-ar
răni greutatea de toate genurile întinse în acest
proces. Văd totuși o contradicție. Dacă poporul ar fi
superior, ar fi ajuns la un nivel de dezvoltare
cel puțin egal cu al prezentei lumi civilizate!

Mă întreb, cîți oameni ar ajuta afirmarea persona-
lităților, vedîndu-se înălțimilor amestecate
pînă la planul lor de mediocritate, cîți ar avea
conștiința necesității maiilor gînditori din orice
domeniu, depunîndu-și astfel statutul de plebe și
rădicîndu-se automat într-o regiune vecină cu
a inteligențelor excepționale.

Cînd un om are inspirație doar de cîteva ori în viață,
comite o excepție, dacă inspirația nu-l părăsește, atunci
omul este de excepție.

Noi judecăm totul raportat la propria noastră ființă!
Uneori se întîmplă ca părțile noastre să coincidă cu a
majorității și să capete caracter de lege morală. Atunci
uităm că altă dată a fost altfel, că ne-am ^{putut} înșela,
avînd în prim plan doar opinia favorabilă despre noi,
datorată înținerii punctului de vedere general de
către suflet și minte. Cînd sintem în cele mai multe
puncte în acord cu legitățile sociale umane și normele de
comportare se spune că am atins înțelepciunea. Dar
oare cîți înțelepți au deschis noi orizonturi necunoscute
înainte, lăsînd pe urmași să le exploreze? Răspunsul
constă în selectarea ideilor valoroase de cursul istoriei,
de evoluția umană, de acceptarea intrinsecă a celor care
corespund existenței omenești.

Adevărată sinceritate în modestie nu se poate afla decît
dintr-o atitudine a subiectului de recunoaștere a meritelor
sale, dar într-o mîmă mai mică decît este în realitate,
decît își dă seama că influențează viața celorlalți.

Bineînțeles, cu timpul orice caracter își aruncă răul,
chiar acela atît de perfid încît utilizează ideologia din
mîndru de înșel, ori el fals modest sau ^{adevărat} modest!

O altă cauză a căderii în greșală o constituie confundarea cauzei cu efectul. Trebuie dată o mare atenție aspectului, și analizat cu abilitate. Într-adevăr uneori cele două grupări dialectice se mprapum vederii noastre și ne induc în eroare.

Meritul filmelor este de a ne înfățișa, într-un moment când nimeni dispune să înțeleagă, lăsându-ne furati de pelicula, lucruri simple, obișnuite, și a ne face să le contemplăm, să ne considerăm spectatori verăzuti ai cotidianului, extraordinari în simplitatea sa, ceea ce ne face să descoperim lucruri verăzute de noi în adevărata viață, să privim cu detașare și cu un simț al conexiunii întâmplărilor lumea, să găsim în faptele zilnice, în atmosfera în care trăim lucruri ce ne pot face fericiți, ne pot amuza tocmai prin actul contemplății. Dacă nu ne putem desprinde din viață în viață din vârtejul vieții pentru a medita asupra ei nu putem fi fericiți și doar eventual voluptuși, ceea ce nu este decât o pseudofericire. Nu trebuie să așteptăm doar din surse exterioare privilegiul de a contempla, ci să-l creăm noi singuri!

Idilă

În vis tu apari ca o zână
Cu părul lung și aurie
Ce-n soare întinde o mină
Și prinde lichidul foc viu
Îl scapă în cupa-mi răcită
Ce apa sfântă așteaptă
Și bind-o, te face iubită,
Nebunul amor îl deșteaptă.
Tu albă căiasă de nea
Ce-arunci cu bulgări în mine
Te vei topi în inima
Ce-o dămi căldură din tine.
Și om trăi ca-n paradis
Fără de griji, neazuri
Un orizont pe reci deschis
Ocean fără de talazuri
O dragoste de nepătura
De-obișnuite minți,
Un univers peren, ascuns
De intime dorinți!
Dar totu-i un vis fericit
Căci treaz altfel pare destinel

As vrea să mă-înbăt de iubire

Nu mai pot însoa-i tea vinul!

Ce înălțator este Bach! Iubi-adevăr, se află pe o treaptă înaltă, atotcuprinzătoare, încărcată de senin și înțelesuri esențiale. Iarăși stilul epocii l-a ajutat să realizeze opusurile sale, o muzică eternă și universală. Oare dacă Johann Sebastian s-ar fi născut în secolul nostru, în mijlocul zgomotului contemporan, muzică chipurile plină de intelectualism, dar în fond golită de orice fond uman, ar mai fi putut fi ce a fost și va fi? Nu cred. Iată ce înseamnă destinul de a te naște și a trăi într-un loc și timp predestinat! Totuși nu pot crede că nu există și nu vor exista genii oricând contemporane, chiar dacă determinările temporale le împiedică să devină oricumoscute, tot mai mulți oameni se specializează strict, obținând rezultate cu mult peste așteptări în domenii unde n-au ce căuta oamenii Renasterii, succesul individual fiind treptat înlocuit de succesul colectivelor de muncă. De aceea consider că există un Bach, cel puțin unul,

contemporan, și a existat și înaintea sa, fiecare raportat la epoca respectivă, uniți printr-o legătură invizibilă, evolutivă, exprimându-se conform tehnicilor disponibile și stilurilor existente. Lui este imposibil să cred că dacă geniile omenirii s-ar fi născut în alte timpuri istoria universală ar fi fost cu mult diferită de cea existentă. Era indispensabilă existența lor în spațiul și timpul respectiv ca urmare a evoluției societății și este indiferent dacă s-ar fi numit altfel. Istoria trebuie să-i creeze, lumea trebuie să-i urmeze cursul, ei trebuiau să se ridice cu un cap mai sus decât ceilalți, pentru a-i face și pe aceștia să-l ridice, și întotdeauna se vor găsi exemplare superioare care vor împinge canalul progresului. Ce absurdă e întrebarea ce s-ar fi ales de Bach în altă epocă! În altă epocă, poate și simplu n-ar fi avut educația lui Bach, concepția sa dictată de mediu. În realitate un om nu poate fi transmutat în alt timp, căci abia atunci ar avea sens întrebarea. Ea poate fi cel mult un pretext pentru analiza destinului omului, a determinismului social. De aceea Bach este un simbol, ca oricare geniu, rămânând doar opera, persoana sa rămânând din ce în ce în umbră.

Nu cred că fiecare om trăiește doar o dată pe niște coordonate spațio-temporale precise, ci are parte de viața fiecărei epoci cu zestrea ei culturală, căci altfel i-as plinge pe trăitorii din sec. XVI, fără cunoștință despre opera celui ce se va naște ulterior, venind să moară.

Adică de ce eu să-l pot asalta pe Bach de trei ori pe zi (exagerez) și ei să se afle în răspunderea asta? Sau eu de ce să nu beneficiaz de binefacerile progresului de peste 100 de ani? Ca individ e prostescă întrebarea, dar ca tip ~~de~~ compus de individualități ce trăiesc și vor trăi cât lumea și dezvoltă intelusul. Căci totii oamenii au fost și vor fi înfrânți în esența lor. Iată o explicație fără acoperire științifică, dar care cel puțin umbrăște egoismul, teama de viitoare probleme nostalgice.

Este mai de lăudat omul ce-și făurește o cultură vastă doar din dorința de a cunoaște, de a-și lărgi orizontul, fără legătură cu profesia sa, decât cel care datorită meseriei sunt obligat să-o facă, fiind un proces aproape obligatoriu, pentru a și putea profesa meseria. Căci este foarte plăcut să te pregătești pentru emisiunea sau cartea pe

care trebuie să-o realizezi știind că în același timp te pregătești pentru viață. Dar a învăța doar din această dorință, fără nici o obligație exterioară, fără implicații majore în munca zilnică, iată un lucru ce caracterizează omul civilizat. De fapt această cultură însoțită de răzvrătă fără urmări în viața socială și nici chiar în muncă, dar scopul urmărit nu este acesta.

Sunt prea lucid ca să afirm ceva cu tărie, fără a mă duce imediat cu gândul la opus, pentru a da soluții imuabile și infailibile. Deși am o concepție proprie în care cred (poate un e doar a mea) totuși nu încetez niciodată să analizez problema din toate unghiurile, și dacă nu din toate, cel puțin din cele opuse, pentru a înțelege mai profund fenomenul, slujindu-l și slujindu-mă de principiul că totul e RELATIV.

Experiența altora, odată integrată zestrei noastre intelectuale devine experiența noastră.

Căsătoria = siguranța fecundității?

Călători pe mare

Străini, pe-o corabie purtic

Ne-am întâlnit

I-am pus pânză și cîrmă

Și am pornit

Prima furtună-a fost grea

Trombe imense măturau puntea ramului

Și valurile...

Ne despărteau.

Cu greu am ieșit din impas

Corabia ruptă în două

Lucet reclădit-am în doi

Și am pornit pe-o direcție nouă

A doua furtună nu ne-a speriat.

Știam ce ne-aștepta

Greu, dar am rezistat

Luându-ne răbdarea în faptă.

Meru apoi lemnul putrezec

Să-l înlocuim a fost necesar

Pentru a supraviețui.

Marea nu-ți dă viață în dar!

Ne apropiem de mal

Mă uit și mă răd obosit

La fel și tu, dar bucuror!

Că am plinit ce ne era urzit

Destinul-împreună ne cere

Tărîmul se vede aproape.

Ne prindem de mînă alene,

Scufundîndu-ne-n ape...

Și-n noapte!

Mă gîndesc ce bine ar fi fost dacă aș fi avut și eu pîilejul să
răsfoiesc un caiet ca acesta, cum voi avea pîilejul, bănuiesc,
tinerii ce vor trăi după mine. Aș fi putut compara gîndurile
mele cu ale altuia de vîrstă mea, în mint critic, chiar dacă ar
fi putut să mă facă să realizez mîineea talentului meu.

O greșală a oamenilor, necondamnabilă dealtfel, este de
a căuta să-și explice universul cu mijloace accesibile lor,
o mică parte din imensul material cosmic, ce nu le pot
oferi satisfacții decît în spațiul apropiat-relativ.
Poate că, chiar timpul și spațiul, noțiuni cert. absolut
primordiale, în afara cărora nu putem înțelege nimic,
sînt doar o fatetă a unor alte dimensiuni, ce le includ,
care nu ne vor fi niciodată aîatate, fiind incompatibile

cu sistemul nostru de existență. Poate cei ce sînt acolo -
chiar cuvîntul „a fi” ni se pare folosit inpropriu, referindu-
mă la ~~acea~~ viziune de lume, orice cuvînt și gînd de altfel
neputînd imagina decît foarte sumar ~~acea~~ acea, dîndu-ne
senzația de apropiere de adevăr, însă în realitate, doar ideea
în sine este accesibilă - cunosc tot ce se poate ști despre
tainele Totalului, dispărînd orice fel de contradicție și
nelămurire. Dacă există așa ceva, sau apropiat, atunci
explicatia dată de mine este mai aproape de fals, decît
de adevăr, căci căutînd soluții de esență omenească,
înto-un univers supraomenesc, mintea noastră își
imaginează orice, dar cu mijloace reduse, specifice
creierului - chiar dacă miora pare fantastic - nearînd
cum înțelege esența superioară, în care - vedeti ce
absurdă idee? - poate nu mai există întrebări privitoare
la nici cel mai palpitant subiect supus atenției oamenilor,
chiarurile gîndirii noastre reprezentînd o fază primară,
depășită, acolo domnind altceva. Speculații? Da,
porînd de la imperfecțiunea și imperfectibilitatea absolută
a minții umane, neajunsă la un sistem de gîndire de
condiție înaltă, loc unde poate nu este acceptată ideea
de dimensiune spațio-temporală!

Pentru a înțelege, uneori, însemnătatea faptelor unor oameni
cu care intrăm în relații, și care ne supun atenției situații,
cereri, rugăminți, așa numite capcane etc, este necesar
să ne lăsăm duși pînă unde vrea acela, pentru a intra
în esență, fără prea mare efort, călătoriti doar de
scurtul gîndurilor sale, dar avînd grijă că la mo-
mentul oportun să nu ne lăsăm prinsi, ci să fim de
veghe pentru a ne putea apăra, și chiar a ataca pe
șirul cu propriile lui arme. Să nu abuzăm de prejudecăți,
să nu ne arătăm refractari, căci poate în spatele unor
velipunte perfidii se ascunde cea mai mare candoare,
rautate, sinceritate, nevoie de ocrotire, și ar fi un
păcat prea mare să distrugem ingenuitatea!

Pentru a judeca un om corect trebuie să avem o
singură prejudecată: conștiința depășirii oricărei
prejudecăți.

Pentru muzică, în special cea contemporană e foarte adevărat
că din gîrzi se învîrte, gîzind nota, dar de o sonoritate
deosebită, care poate fi cea ce cîntăm.

A căuta cu asiduitate lucrări de artă, proză, versuri, muzică, artă plastică etc. ce să satisfacă necesitățile creatoare personale, valente nevalorificate sau nevalorificabile, din inexistența talentului sau altora, pentru descoperirea operei ce ne urzimește, pe care am fi vrut să le posedăm prin actul creației, dar la care aderăm, mai mult, pe care le integrăm ființei noastre, restei interioare. Ce satisfacție încusă când cântarea e încununată de succes, când printr-o problemă ce ne preocupă intens expuse din altă surșă, bineînțeles nu cu aceeași satisfacție ca atunci când au fi provenit din resursele de inteligență personale, dar care totuși este de preferat, de căutat placidității, inactivității pe plan intelectual, suficienței caracteristice oamenilor mici, de rând.

Să nu punem în slujba caracterului înfățișat ^{de un om} greseliile care afectează foarte puțin aderarea sa înfățișare, ci doar cele ce afectează fondul de înzestrare intelectuală.

Idei, imortalizare, neînzestrare, desertăciune, dispersie.

Uneori, cunoscutii ne umplu mintea cu tot felul de exemple, de întâmplări întâmplătoare oamenilor, care sînt de natură să ne

înfîșoreze, slujind neîncrederea, ipocrizia, aspectele care aparent ne pun la adăpost de fiara umană. Experiența altora nefîndu-ne totuși de ajuns, căutăm argumente, involuntar poate, în favoarea acelei teorii de circumspecție exagerată, care ne atîng personal, și care ne autorizează ființa să acționeze în virtutea acestui principiu, din instinctul de apărare. Iară cauza principală a fost influența celorlalți, ce ne-a ascuțit acuitatea receptării mesajelor ce ne pun într-o gardă de fier, bine baricadată, cauză de prejudecăți, la rîndu-i.

Cea mai mare consolare pentru nefericitii în dragoste este lectura poeziilor lui Eminescu, inegalabilul romantic, făcut să sufere și să-și poată exprima întreaga sa durere în scris, pentru delectarea generațiilor viitoare, satisfacerea unei nevoi de melancolie, tristete a oamenilor realizîndu-se prin geniul său, suferința ce a urat și va cea cit va exista omenire o fericire intelectuală de înaltă tensiune, o descărcare a pasiunii nefericite a oamenilor, neîmplinire etern prezentă datorită esenței umane astfel croite, o comuniune în durere între suflete despărțite de timp, simțămîntul împărțirii chinurilor fiecăruia din noi.

În cazul unui amor neîmplinit, cu greu ne putem reface
gîndindu-ne la nimicnicia omului și înecărităea cosmică,
chiar dimpotrivă, aceasta poate provoca ciuda nefericirii
că nu poate fi fericit în scurta sa viață. Lecul cel mai bun
în situațiile cînd ne simțim părăsiți și neînțeleși este poezia
Eminesciană, sfetnic și punct de reper în viața aceasta grea.

De aceea este necesar ca în fiecare casă să existe un volum din
poeziile sale, ce pot fi receptate de orice om cu o îndrăgita
constanță, minimă cultură, dar suflet mare, sincer, deschis
trăirii adevărate, poate, revalorizată și doar în momentul
citirii sufletului Eminescian, deschis universalității.

Tu

Tu nu vei oare să-ntelegi
Cît te iubesc de mult
Că de-ale-amarului dulci legi
Duios și mult ascult.

Tu nu vei oare să-urtești
Un om pe drumul său
Și viața ta să-i dăruiești
La bine și la rău

Tu nu vei oare să gîndești
Profund, cu suflet bun
Și-a inimă mea să citești
Amorul meu nebun

Tu nu visezi nicicînd dorinți
Ce lacrimile-ți mîng
Și tare strîngi atunci din dinți
Simțindu-te un fulg?

Un fulg pierdut în depărtări
Ce calea își urmează
Nimicul ce pierdut în zări,
Vremelnic luminează

Nu-i așa simplu cum credea
O viață s-o trăiești
Iti cer cere ce abia gîndeai.
Iti cer să mă iubești!

Apleacă-te aromă caldă
Și gustă al meu dor

În înghele durerii scaldă
Eternul nostru amor!

Căci rai, ce doare suferința
Din rana sufletului meu
Când tu ești singură, ființă
Ce-alături veau s-o am mereu.

Extremele implică inconstanță. Atingerea unui punct depărtat supune omul la o forță analogă cu cea elastică ce-l aduce pînă în cealaltă margine, reputîndu-se niciodată opri în locul de echilibru, aflîndu-se în imposibilitatea de a urma calea de mijloc.

Greșala sistemelor de filozofie este că aşază în prim plan omul. Pentru noi așa este normal să fie, dar iată că asta ne duce spre concluzii greșite, spre subiectivizarea cosmosului. Mai corect, dar inuman, este amplasarea omului ca o verigă într-un lanț al evoluției universale, nediminuîndu-i însă măreția și distrugîndu-i vanitatea.

maric

Lucrurile triste sînt moralizatoare, dar cînd intruc
măsură sînt demoralizatoare.

Nu e corect să fi considerat modest decît cînd ești conștient valoarea ta reală. Cînd nu ești conștient de ea, nu ești demn de superioritatea pe care ți-o dă în fața celorlalți, în fața unei judecări năprune, inteligente. Pentru tine e ca și cum n-ai avea-o. De aceea este atît de importantă educația civilizației; să constituie însemnătatea persoanei în propria imagine. Sigur este foarte greșă menținerea în limitele unei obiectivități stricte, dar este necesară această luciditate înroșită la tipurile atît de diferite de oameni de caracteristici specifice, care împiedică o monotimizare a lumii.

Iusă cînd devii cinic și îți afișezi cu tărie punctul de vedere, analizîndu-te rece în fața celorlalți, definindu-ți atît defectele cît și calitățile poți foarte ușor pierde din prestigiul de modestie, căci deseori îți arăți calitățile mai puțin înflorite decît apar, în același timp explici defectele, diminundu-le gravitatea, aceasta raportat la imaginea celorlalți. Convoitorul tău autist duce la o senzație a sa de depărtare de noul om care se profilează în fața sa și îl sperie.

Această luciditate și obiectivitate poate fi înțeleasă doar de un om de aceeași capacitate intelectuală, un om superior ce înțelege conflictele sufletesti din semenul său.

Omul simplu simte depărtarea spirituală dintre egoismul animalic și profund subiectiv și renunțarea cerească, obiectivitatea lucidă, superioară a celui pus în discuție.

Damenii sînt singuri în fața vieții. Doar prin artă se pot înfruntă și alia împotriva vitregiilor sortii. Prin artă și iubire, cele două noțiuni stînd legate de suflet.

Fete! Doritoare de băieți, atrăgîndu-i, ca floarea albina, prin toaletă cochetă, fardul și rujul cu sau fără gust. Teoretic vor o iubire mare, statornică, dar încă le e frică de necunoscut, doresc ocrotire temîndu-se să nu dea peste ce se tem, peste violență. Ce fete nefericite acelea ce nu-și găsesc parteneri - Distruse, înnebunite, demne de milă, arătînd dependență lor biologică. Fiind slabe, sînt mai gîrete, cu instinct mai puternic de conservare, uticente chiar în prietenii, false.

Fiecare are cel puțin un defect. Poate fi trecut cu vederea doar în cazul iubirii adesea, cînd poate deveni

atractivă, prin senzația aceasta de autoîmplinire a călătoriei din generozitatea sa și afecțiunea îndrăgostită asupra obiectului generozității, femeia sa, respectiv defectele sale. Cel puțin știe că doar el opuneza minusurile ei, farmecul fiind apreciat de oricine.

Poți iubi o fată ce te atrage în primul rînd spiritual, apoi fizic. Iubirea e un proces mental, amorul fizic tinînd doar de animalitate, dar dublat de comuniunea spirituală el mănîstă legătura, făcînd și mai mult sufletele prioniere unul altuia, prin satisfacția produsă de plăcerea partenerului de idealuri, devenit partenerul total din acel moment. Feriți-vă aici ce nu găsește perechea mult căutată, risata n' necesară subconștientului pt. împlinire. Pentru ei nu poate fi o durere mai mare decît moartea umnia din ei umnată inevitabil de o decădere morală, chiar mortală celui alt.

Întotdeauna realizez ridicolul scîlîmbăielii artei minste laus (modern). Dar cînd dauz mă simt bine, mi se consum energia. Nu mă pot opri de a trăi ambele stări, de euforie și meditație rece, ironică, dialectică personală.

În definiție noi oamenii nu înseamnă nimic. Dar ne fixăm teluri și principii de viață, credința în măreția omului pentru a nu fi cuprins de microbul desertăciunii, cel mai ucigător, malign, care ucide toate idealurile, aspirațiile spre furtună și bine, argumentând asicând cu lipsa de finalitate. Dacă n-ai exista optimismul, dorința de a crea ceva relativ rezistent, sau de a ajuta după putere perpetuarea spiritualității atunci omul ar deceda rapid. Totul e legat în taină de instinctul de conservare, pe care la o analiză atentă îl găsim lipsit de finalitate, dar care împinge viața înainte spre tărâni recunoscute.

Nu-mi stă în fire să fiu simplu contestatar ca marea majoritate a colegilor ce îmi afirmă doar nemulțumirea nedând nici o soluție, ceea ce le sporește nemulțumirea (din cauza incapacității lor, dând vina tot pe societate, pentru reputația în care se află). Caut soluții și îmi afirm principii, indiferența sau inactivitatea nu-mi stau în fire.

Ai fi de neîngăduit să mă mențin la stadiul de non-conformist, numai pt. că nu înțeleg unele lucruri (simpliciter nu sînt de acord cu ele) de altfel am o structură clasică fără a fi însă conservator, căci încerc să pricep orice concepție. În nici un caz nu vreau să par ce un sînt și nu

mă rușinez să-mi expun și apoi un punct de vedere studiat, cele în care mă aflu în dubiu în discuții nu le pîrtrez rigide ci încerc ca cu ajutorul (poate inconștient) al partenerului de discuție să mi le clarific.

Sînt foarte volubil cu oamenii străini, dar asta într-un mod intenționat. Instinctul mă îndeamnă spre reticență și susceptibilitate dar asta contrazice principiile mele de viață, determinate însă și ele de structura mea socială. E mult mai greu să învingi barierele dintre tine și un străin, prin vorbărie, sinceritate, autonomie și caracterizarea modului tău de viață, (fără a atinge totuși puncte sensibile) într-un mod voit, impus, decît să stai în banca ta și să observi rețas analiza celorlalți asupra ta, adică o neîncredere reciprocă. Eu mă port așa pentru a trece mai ușor granițele susceptibilității, pentru cunoașterea între oameni, pentru încredere mutuală pentru o lume mai bună, mai sinceră, mai aderentă.

Poate că greșesc punîndu-mă așa, atîtîndu-mi disprețul celor ce se scotesc superiori și nu comunică cu oricine (în realitate sînt ipocriți, ce-și ascund lipsa fondului de valori), deși pînă la urmă cei ce aderănt superiori îmi realizează dorința (cei drept sînt foarte rari). E normal însă ca și cei deștepti

să nu devină imediat destăinitori, deși am observat după puțin timp de discuție că limbile se învâlbuesc în replici (unele interesante, dar ce pot deschide noi teritorii de dialog). La vârsta adolescenței însă tinerii sînt relativ egali și nu prea suferă de complexe încă și înfrîpă rapid o discuție. Mai tîrziu însă lucrurile devin mai mature, mai conservatoare, neathase de ieri, stabile în vecile relații. Luîndu-mi ca principiu de viață încrederea în oameni, afecțiunea ce-o doresc oricine, sinceritatea etc. ~~nu p~~ acționez ca atare, integrîndu-mi în firea atitudinea ce trebuie să o iau în situații obișnuite, căci există și excepții care fac parte din „întărirea regulii”

Noi manipulăm banii în funcție de valoarea ce ei o reprezintă în condiții diferite, determinate de părerile momentană. Plătind mii de lei, o sută de lei în plus sau în minus ne lasă aproape reci, dar cînd a doua zi cumpărăm lucruri mărunt sub acea valoare, așteptăm chiar restul de 25 bani, ocazia dintr-o disciplină mîlțeană de a nu fi pînăliti. Putem să ne lucrăm cînd economisim cîtiva lei, deși dăm cîtivazeci de lei lașis. Depinde de senzația ce însoțește manipularea banilor. Cînd plata este făcută din inimă, cu satisfacție pentru un lucru realizat, aproape nu mai simțăm mărunt-

țimurile, dovedindu-ne mîna largă. Cînd plata e făcută cu inimă strînsă, cu gîndul la neajunsuri și greutate, atunci contează fiecare bănuț, devenind mai economi. Disprețul pentru bani trebuie să fie însă năveran, neglîndu-i însă, utilizîndu-i în relațiile cu societatea cu chibzuită, dar nu zgîrcenie, și obligatoriu cu generozitate cînd este vorba de cultură, de acelușor opere de artă, spre tot ce poate înălța ființa umană, pentru ca verbul „a avea” să fie subjugat verbului „a fi”.

Fiînd năliti să facem ce ne vîrem, modalitatea de a scăpa totuși de nefericirea învenită obligăției este de a considera drept acel lucru, ca și cum inițiativa ne-ar aparține, înțelegîndu-i înseamnățea, cîntînd seama mai adînc, nătuindu-ne deasupra clipei.

Dacă nu putem atunci să acordăm momentelor de adăvărătă fericire, forța sublimului, trăindu-le profund pentru a contracara efectele nefaste ale neplăcerii, și a realiza un raport năprăunitor între fericire și nefericire la năra absolută, necesar unei existențe fertile. Spre a nu cădea însă în concupiscentă, și a ne feri de pericolele la care sînt supuse ființele slabe, mai bine însă să ne educăm spre prima variantă.

Lumina ce-o împrăştie genurile peste lume este absolut necesară pentru a deschide minţile oamenilor spre înalt şi a face refletele să vibreze în acord cu stările afective interne ale creatorilor. Ei sînt necesari pentru a aduce un plus de înţelegere, deci fericire în noi. Fericirea e ţelul suprem al oricărui om. Natura i-a investit pe aceşti oameni cu puteri creatoare, destinându-i nemuriri superioare intelectuale îndreptată spre ceilalţi oameni.

Genurile nu sînt nemuritoare decît în imaginaţia lor sau a exegetilor de orice tip. Rămîne doar opera lor, putînd chiar să le fie uitat numele. Ei sînt reprezentanţi umani aleşi pentru un scop înalt.

Nu-mi place să se povestească sau să se interpreteze operele romanticilor. Doar să le receptez nemuritor. Comentariul mi se pare dulceag.

Îmbrăţişările unei fete care în realitate mi-ar fi indiferentă, în timp ce fiind conştient de asta, ar fi ca nişte zgîrneturi pe rana sufletului meu, nu le-aş putea suporta.

Alcool, tutun, cafea, alte droguri. La început mi sînt plăcute.

Un spirit de imitaţie, din dorinţa de a-şi ascunde personalitatea, (aluzind de gesturi afectate, cantă să acopere goliciunea interioară), din slăbiciune morală, dorinţa de a cânta stimulente exterioare, (fînd mult mai greu ca stimulentele să pornească din interior) şi posibile plăceri ingurgitabile (plăcerea nu este decît în mintea omului) sînt cîteva motive pentru care cele trei au un rol mare în viaţa oamenilor mari şi mici, superiori şi de rînd. Uneori sînt recomandate medical şi atunci autoingestia poartă.

Eu mă abţin de la ele nu din dorinţa de a epata, de a mă deosebi de ceilalţi, lucru ce nu-mi stă în fire (verses un paharul, pahar la rînduşă, pentru a termina pentru aceasta şi pentru o dispoziţie într-o eventuală dispoziţie plăcută, deşi paharul nu este absolut necesar pentru asta) ci pentru a nu deveni dependent de ele, de a-mi pierde libertatea interioară. Prefer luciditatea rece, unui hedonism banal. Ca orice om însă are o slăbiciune. Dar aceasta a mea este de ordin sufletesc. Muzica. Mă aflu în muzică şi o las să-mi pătrundă în organism prin toţi porii, purificându-mă, devenind mai înţelept. De muzică sînt într-adevăr absolut dependent, făcînd parte din viaţa mea spirituală, înlocuind muzicile fericirii amintite.

aprilie

Muzica este soluția cea mai accesibilă la neliniștile metafizice ale oricărui suflet. Are capacitatea cea mai mare de a detasa tocmai prin forma ei nedefinită, care doar lasă să se întrevadă răspunsul, nu-l etalează. Sau poate doar da impresia apăsării la înțelegere, senzație imposibilă în alt mod, mai profund.

Nu pot fi genii decât oamenii cu talent înrăscut și posibilități de exprimare dictate de mediul de viață. Singura trăire intensă, concentrarea asupra esențelor este steapă fără acea exteriorizare artistică, ce implică posibilitatea accesului la cultură și artă. Mediul dictează conformația intelectuală și nu se poate face abstracție de el. Pe de altă parte cei ce nu-și pot împărtăși înțelegerea celorlalți, produc o atrofiere a acuității de receptare a realității umane și nu pot ajunge niciodată la o trăire intensă, profundă, o vedere sintetică asupra condiției umane. Nu se poate o acumulare de înțelegere fără a daui din experiența ta. Dacă totuși puterea de înțelegere nu scade de loc, ~~deși~~ nu este cunoscută de ceilalți oameni, atunci finalul nu poate fi decât pierderea facultăților mintale, dintr-o prea mare concentrare seacă, fără exteriorizări liniștitoare.

Nu mă pot dezbăna de viciul analizei. Nu mă pot întoarce într-o stare de vegetație, de simplă supraviețuire. Gândirea este neobosită, atocmai ca un diog care din ce în ce mai multă cantitate, deși s-ar putea ca luciditatea profundă să răvească.

Pentru a crea o operă viabilă autorul trebuie să fie sincer în momentul creației, să se identifice cu ce face, necăutând să acopere superficialul cu artificii de lucru. Cel puțin astfel, în sine sa, este mulțumit că a reușit să se exprime, s-a exteriorizat artistic, putând oricând regăsi punctul său de vedere, valabil cel puțin în momentul creației.

✱ Nu-ți fie teamă sau rușine pentru lipsa și neceritate

Nu se poate trăi ^{doar} cu arta, fiind neproductivă, dar nici fără artă nu se poate trăi.

La afirmația că risul prelungește viața, melancolică, sentimentală, cei cu o structură tristă vor putea argumenta că nu e nici un folos în realitate, moartea nefiind înălmățurată. Ei întăresc astfel convingerea în desertăciunea vieții, argumentându-și ^{deosemena} atitudinea, dictată de caracterul ^{lor} pesimist. Dar asta nu-i poate face fericiți. Nu știu câți oameni s-ar

forța să iasă mai mult decât în mod natural, pentru a
trăi mai mult. Lei ce-ar face-o însă ar fi nefericiți deasemenea,
căci dragostea de viață ar fi prea mare și i-ar distinge sub
gentatea ei.

Nu există o soluție ideală de cuprindere a lumii în
viroul gândirii. O poftă prea mare de viață, ca și o
melancolie bleagăasă predispun la nefericire. Din
păcate nu s-au tras limitele peste care intensitatea
sentimentului să fie dăunătoare, în sensul fericirii
cântate de oameni în general și acceptate convențional.

„Viața merită să fie trăită! E atîta bucurie să vezi
mișcare și să simți mădura, constituit de sensibilitate
la subconstientă, stîns legată de tot ce-i viu! Să te
simți mare prin inteligența ta și a semenilor, măreț
prin apartenența la cea mai înaltă treaptă a evoluției
(dacă e ultima!) Să puiști, să-ți deschizi, să te
potruzi de vitalitatea ce răbăte din orice!” iată ce
ar spune optimiștii.

„În definitiv, totul e moarte! Viața e o înscenare,
un rol jucat ce moare odată cu căderea cortinei.
Moartea e finalitatea oricărui lucru și fenomen. Ce
folos să te bucuri să trăiești cînd ști că senzațiile tale

ce sînt unice și doar tu le poți înțelege, se vor șterge
într-o zi cu bugetele mortu, rămînînd neagra tablă
a eternității. Schopenhauer e singurul gânditor ce a
derrăluit adevărul ascuns de cei ce cred că fîcirea și
ajută cu ceva. Nici măcar sufletul nu există cu adevărat.
Odată cu începerea descompunerii cărnu, dispare și
fîcîma de conștiință iutită. Resemnează-te deci!”

Fiecare om dotat cu un minim de esență supranaturală
respectiv inteligență, e confruntat cu cele două curențe
de idei opuse, dialectice. Omul e un conglomerat de
tendințe contrare, uor detectabile în lumea sa de
idei antagonice ce-l îndeamnă spre simpatie, echilibru
(virtute - cale de mijloc, în filosofia greacă).

Fiecare om încearcă să găsească răspunsul la întrebarea
ce și mai ales cum este viața. Cîntare necontenită,
eternă la scară umană, pasionantă și în firea
naturii, ce în inconstiență și de sine și a creat
copii ai ei constienți de incompreensibilitatea
existelor și de mîrginirea la aparențe a înțelegerii umane

Unele observații făcute cu mai puțină eleganță, tact, fără un ton de om superior creează în cel cărui sunt adresate o reacție energetică, răspunzând pe același ton de replică, fiind mai puțin atinsă coarda sensibilă a greselii recunoscute. Bineînțeles că observația este justificată și la o analiză atentă a celui în cauză poate fi înțeleasă și cauzele înlăturate, dar modul cum e făcută dă de înțeles că celui care o face și este aproape indiferentă atitudinea celui ce procedează greșit, eroarea fiindu-i comunicată direct, nejerată de conveniențe, ceea ce este neplăcut pentru cel ce-o primește și gustul amar e vizibil în tonul tăios al răspunsului. Astfel el se descarcă de emoția acumulată, fiind deci mai protejat la atacul critic obiectiv.

O observație fără tact protejează pe cel asupra cărui se alate, pe când una pe ocolite care rea să-l protejeze și sensibilizarea mai mult și-l face receptiv pe cel cărut în gresală. Observația neelegantă poate de asemenea atinge zâmbetul celui în cauză tocmai pentru această grosolanie (doar dacă motivul nu este prea serios pentru a mai îngădui zâmbete) și poate determina analiza inversă, îndreptată spre acuzator, dovedind inferioritatea sa în exprimarea ideilor, lucru ce duce la o autolichidare

a celui criticat înțeles.

(și reacția celui alt, o oarecare depărtare, deosemena neplăcută

Eunatatea neprimivită pe rațiune degenerază în prostie

Numai cunoșcându-te pe tine și poți cunoaște și pe alții

Structura mea este optimist-receptivă

Când observ că uneori scriu mai puțin ca în altă perioadă în acest cazet înși spun că nu cantitatea e totul ci calitatea. Dar dacă scriu puțin nu înseamnă că e și ceva frumos și bun, nu?

Când cineva pe care îl simpatizăm spune ceva neinteresant - cu intenția de spune ceva ce i s-a părut la prima vedere deosebit și pe parcursul discursului a căutat în ochii săi odevărată valoare - avem o îngăduință zămbitoare, convinsi de inteligența aceluia și conștienți de înțelegerea de către el a afirmației neinteresante; zămbindu-i îl facem să treacă peste impasul de moment, el crezând că ceea ce a spus s-a dovedit mai puțin goală de conținut în viziunea noastră.

Simpătia ne determină să-l protejăm de neplăcerea unei
critici obiective, aspre, a tot ce face, contraafirmațiile fiindu-
aduse la cunoștință într-un mod mai puțin cinic, cu
menajamente, pe ocolite, uneori chiar deloc.

Tot simpatizând pe cineva dorim să-i arătăm afecțiunea
noastră, arând importanță nu numai sentimentul în sine
ci și cunoașterea acestuia de celălalt. E vorba de oameni
cu mijlocul cărora trăim, nu de genii sau vedete. Altfel
contactul cu ei e penurios, nemijlocit și la îndemână.

Exteriorizarea sentimentului este o condiție sine qua
non (altfel, în cazul afecțiunii puternice, dragostei,
nemăntuirii duce la chinuri și chiar degenerarea în
în obsesie, nevroze) orând să se știe punctul nostru
de vedere, interesându-ne deci părerea celoralți.

Trebuie evitată însă măntuirea simpatiei pentru un
om, altuia căruia este antipatic. Acesta nu ne va înțelege
și chiar va simți o repulsie și pentru noi, dăruindu-ne căuta
să și-o înfrângă. Prietenilor adevărați însă trebuie să le
comunicăm adevărata înfățișare a stărilor noastre
afective.

Totul e să guști din viață, căci mîncînd din ea, natural
că se împuținează și sfîrșești prin a fi mîncat de moarte,
moartea ca antipod al vieții. Cît te lăcomiești să ai în
viață atît cîștigi! dar în moarte. Echilibru dinamic!

E bine să poți fi obiectiv cînd analizezi lucrări artistice.
Odată cu înmugurirea unei culturi tot mai vaste gusturile
devin mai precise, cu delimitări mai stricte, cu alte
cuvinte omul e arătat de prejudecăți. Ce nu mai
corespunde idealului său artistic e respins. Se creează
astfel imposibilitatea receptării la justa ei valoare a
unei lucrări bune, dar ce nu are rezonanță în noi
pentru că ne-am izolat fonic camera sufletului,
acceptînd doar un domeniu restrîns de semnale de
comunicație. Devine judecata superficială, relativînd
totul la concepția noastră construită în timp și cu greu,
fîndu-ne greu să renunțăm la ea. Scepticismul este
calea cea mai corectă, neabroluțînd nici o părere
personală, care la rîndu-i poate fi efemeră. Totuși
este neapărat utilă fundamentarea unui sistem
filozofic și artistic pe baza căruia să analizăm
operele. Acest sistem trebuie să aibă o bază solidă,

indestructibilă dar cu o suprastructură modificabilă, pentru realizarea unei libertăți a spiritului, și evitarea marelui pericol al încurajării de precepte și chiar dogmatism. De altfel cei ce ajung să privească viața în mod suficient în mod riguros nu sînt cei mai fericiți oameni.

Continuarea cîntare-și obligatoriu-aflare a recunoscutului, mintea deschisă ideilor îndrăznețe, dar nu utopice sau paroxistice, este o posibilă cale de aflare a fericirii umane. Esența umană - Cîntarea!

Dar acesta nu e un lucru ușor! Numai cei dotați pot înfăptui ~~ieșirea~~ o ieșire din cotidian, fără a se izola propriu-zis, ci doar prin libertatea gândirii ce nu-i lasă să înjmonotorizeze viața, și alimentarea, la arde resursele, care altfel s-ar isori în gol, în cotidian.

Există și posibilitatea atingerii sferei absolutului, dar asta nu mai este o chestiune discutabilă în raport cu meseria. Chiar și oamenii mai simpli, dacă își impun această ieșire din prejudecățile gândirii vor atinge culmi nevîsate de împlinire. S-ar părea că am expus o rețetă universală a fericirii! Dar sînt doar cîteva faze ce pot mai mult demonta pe neavizat și pe cel nepregătit să înțeleagă. Libertate, da! Dar nu samovolnicie, cădere în senzualitate, de gîndire

provocarea violentei și al grotescului ca împotriva învechitelor prejudecăți, ce reprezintă în fapt bunul simț al omenirii, aflat în atîtea mii de ani de civilizație și departe de a necesita modificări de structură prin acte de animalism, ^{fals} argumentat prin ~~necesitate~~ cîntarea noului, ~~învechirea~~ schimbarea concepțiilor și nemulțumirea provocată de actuala stare de lucruri.

mai

Arta nu există decît în sufletul nostru. Cînd disponibilitățile sensibilității sînt reduse, arta se anulează! În cazul unei hiperacuități arta devine lumea obișnuită, omul nu mai trăiește în obișnuit, ci într-o sferă înaltă, neînțeleasă omului de rînd și perisflată. Expriamarea acestor artiști poate deveni prolixă, neînțeleasă decît celor inițiați, ezoterică, ~~dar~~ atunci poate mulțumi un grup restrîns de alți artiști ce-l pot înțelege, dar și pierde astfel comunicabilitatea, accesibilitatea, caracteristice marilor adevăraților Arte!

Există o modestie a faptelor, dar nu a existenței! Cei ce reprezintă cu adevărat o valoare, implicit trebuie să se aprecieze la justa lor valoare. Altfel înseamnă că

nu au ce aprecia, căci valoarea impune capacitatea receptivității reale ^{a sa} ~~să~~ ^{să} ~~să~~. Deci modestia este doar de ochii lumii, artificială, o convenție socială! Să apreciezi că nu ești singura valoare în lume, nici cea mai mare, da! să nu te supraestimezi. Dar nici să nu te subestimezi intenționat în exterior pentru a-ți crea merit noi și anume modestia, căci atunci ești fals și neinteligent!

Cele mai profunde reflecții le realizezi când analizezi analiza ce o faci asupra unui fenomen, lucru etc. Orice om e dator să teoretizeze, chiar dacă greșite. Triumful și oamenii îi vor recunoaște greșala, dar bucuria gândirii nu i-o poate da nimănui. Resemnarea imposibilității atingerii unor zone cât mai înalte ale gândirii = pierderea esenței umane, antiprogres, platitudine

Sublimul e-n noi! Dăți-mi orice subiect ce se pretează a fi unilateral considerat ca întruchiparea perfecțiunii, culmea a măiestriei umane sau măreție a naturii și privindu-l dintr-un unghi potrivit îl pot face de trei panale. Pentru asta îți trebuie însă nu numai curaj ci și resurse sufletești! Totul este posibil. Există chiar oameni, reduși la un nivel intelectual de conștință primitivă,

ce nu pot înțelege extarul în fața sublimului. ~~Așa încât~~ Unii nu pot înțelege decât un anumit gen de frumos. Totul în funcție de cunoașterea lor sufletească. Așa încât să nu ne jucăm cu vorbele și să absolutizăm sublimul. Cel mult să-l considerăm ca atare pe acel frumos acceptat în majoritate ca extraordinar, să nu-l apropiem, să-l înțelegem și să ne bucurăm de el, încercând să înțelegem și modul de percepere a altor persoane, ajungând chiar să le influențăm gustul, înspre bine. În cazul nostru restul de populație europeană avem un mod comun de a privi frumosul, și în general ne înțelegem. Dar el nu este unic pe mapamond, să nu ne mirăm de obiceiuri, concepții bierave, ce ne pot speria la început, dar apoi ne obișnuim cu ideea și reflectăm pe marginea reperământului născut om!

Nu trebuie să ne rugăm cu păreri noastre, dar nici să le considerăm tabu! „Cunoaște-te pe tine înșuți!” Cine se ascunde de el se ascunde de viață. Principiul fundamental este înțelegerea propriei structuri sufletești și intelectuale, drumul născut al formării personalității, influențele la care sînt continuu supuși. Gîndind continuu ne alcătuim un sistem etico-filosofic ce ne îngăduie afirmații personale în toate domeniile unde avem cunoștințe. Să fim însă oricînd receptivi la idei noi, analizîndu-le și fiind

gata să le integreze în fondul nostru spiritual. O personalitate puternică, nu încapăținare, ajutată de capacitatea de a privi lucrurile din toate unghiurile și abia apoi a alege unghiul cel mai apropiat optin pentru noi sau a face o compilatie de principii, avându-le deci mereu în față, fiind în posibilitatea minimă de eroare, dar cu derarantaful incertitudinii. Nu se poate din păcate stabili granița dintre a fi pigru pe tine și a fi sceptic. Mai corect, nu se poate spune unde trebuie să te situezi pentru a fi fericit. Dar aceasta este cântarea eternă a omului, mobil fundamental al tuturor acțiunilor umane, ^{de} în ciuda tangibil și doar cântat!

O metodă de a nu accepta superioritatea apăsătoare a unei personalități este aceea de a o relativiza, introducând-o într-un cerc de idei ce nu ^{se} slujesc. ~~cauza~~ Cum nu poate exista dreptate absolută, chiar punctul de vedere cel mai sănătos poate fi contrazis, dacă asta e în sprinul tendinței omului de a bagateliza meritele altuia.

Un om obiectiv poate vedea în ce constă superioritatea celuiui, admirând-o și încercând eventual s-o egaleze.

El poate observa și deficiențele, dar nu să le caute intenționat, ci doar să le ia ca atare, și să încerce să le evite, ele putând la fel de moralizatoare precum calitățile

Cel subiectiv e în stare să vege valoare aderență, când asta îi slujește afirmării proprii sale personalități prin defăimarea alteia, hotărât fapt blamabil — chiar dacă în universul său ideologic se îndreaptă către împlinire prin atingerea acelei valori, deja posedată de altcineva. Orgoliul de a fi primul om ce ajunge pe o treaptă a evoluției spirituale — evoluție ce determină și o recunoaștere socială a superiorității, deci prestigiul de integritate morală — îl îndeamnă pe om să nu vadă ce nu vea. Acesta e un lucru lamentabil, încercarea de a arăta că ești mai mult decât în realitate prin afișarea unui dispreț critic față de valori umane sau culturale, nu poate fi decât observat și judecat ca atare de ceilalți oameni.

Uneori viața ne porosecă la disimulări, minciună. Nu e recomandabil cinismul total care ne îndoielnic rănește în primul rând pe ceilalți și indirect pe noi prin reacția inversă provocată. Să ne ferim și de falnitare! Principiul e ca atunci când ocolim aderența să realizăm lucrul asta și să-l analizăm pentru a putea lua eventuale măsuri pe viitor. Pe de altă parte, e posibil ca să afirmăm ceva neconvins pe deplin de

exactitatea sa și abia după comunicare să ne încete
gândirea și să descoperim cât de dreptate au avut totuși,
sau poate ne va determina provoca un proces de autogestie
pe a-~~te~~ face ^{afirmația} pe deplin justificată, ajungând să ~~ne~~ credem
pe de-a-ntregul, deci implicit să anulăm disimularea
inițială. De cele mai multe ori, la cei mai mulți oameni
minciuna rămâne ^{doar} un mijloc perfid de realizare a intereselor,
fără legătură cu procesele de conștiință, ce nici nu există!

Un om nu e egoist decât când preferă uneori folos
general un interes individual, fără legătură cu ceilalți.

Altfel, se poate pune ca doar acționează în virtutea
instinctului de conservare.

Să renunți la o necesitate personală, doar pentru a
arăta că interesul propriu nu primează, și că ești dispus
să-ți anulezi egoismul (perfect normal de altfel), nu
e decât o prostie venită într-o împrejurare când genero-
zitatea nu abundă, ci inundă sufletul, aplicând un
văl asupra vederii clare a lucrurilor.

E cu totul altceva să renunți la tine în favoarea
semenilor tăi, când și că asta și ajută într-adevăr,
și gestul tău nu e doar o dovadă de bravură!

Vârsta la care mă aflu e cea mai propice disputării
multor probleme de viață, acum obiectivitatea aflându-se
la apogeu. Odată cu experiența de viață, fericită sau
nu, concepțiile se modifică corespunzător, puținii oameni
reușind să mențină cursul ~~unei~~ gândirii obiective.

Bineînțeles, acum, experiența se reduce la puține fapte,
mai mult literatură, dar care permite analiza lucidă, fără
influența factorilor perturbatori de mai târziu, ci doar ai
factorilor educației primite până acum, cât ^e cel mai ușor
să imaginezi situații, - ce poate nu vor întârzia să apară - dar
care deocamdată au privilegiul virtualității (o iubire
mare, succes profesional sau derulării, eșecuri, lovituri
tragice). Este încă vârsta încrederii serene în viitor, dar
întrecută de nouul îndoielilor, când personalitatea se
formează și încă nu e confirmată cu problemele existente,
ci doar li sînt puse în vedere, pentru o realizare viitoare.

Când disprețuiești să te disprețuiești. Mai bine să înțelegi și să
ierti.

Când în iubire unul este rob al celuilalt, fără reciprocitate,
iubirea nu poate avea viabilitate

Nu cere de la altui respect, cînd nici tu nu te respecti.

Atacție nedefinită

Credeam că despărțirea uită

Că despărțirea sapă gropi

În care prind sîmîntă gropi

O barieră construită

Zidul ce naște vers de tîrziu

Ce-i smulg din inima-mi rînită.

Cît timp trecut-a, habar n-am

De cînd la față ~~și~~ chipul tău

Nu l-am privit, și-mi pare rău

Că nu mai pot, cum eu puteam,

Să ved că doar eu-s un tîrziu

Și-nchipuit eu te iubeam.

Deși-ncercat-am, în zadar

Să scap din clestele încins

În focuri, el pe veci m-a prins.

Căci tu ^{erți} singurul meu far

Ce c-o lumina de vestius

M-ahagi, și viața-mi dai în dar.

De ce-s sortit a fi astfel

Și-n chinuri de ne-uitat

De dulce vis să fii furat

Chemîndu-te-n al meu castel.

Tu nu-ntelegi! Ah, ce păcat

Că fericirea-i doar un fel!

Cum oare fi-va peste vreme?

Mă-ntreb și nu găsesc răspuns.

Cu-a experienței cremeri uns

Socot că vei ționa-ntre stele

Fînd prima ce focu-ai adus

Și inimii punînd probleme.

Urîsc atîtă grea despărțire!

Cînd amîi schimba-ne-voi față

(Ce cîndă e uneori viața

Cu cei ce tînjesc spre iubire!)

Desantă v-apare porța:

„Răbdare, de ceri fericire!”

Ce mângâiere - adîncă-a vedea
Ochi-ți de farmec, mister
Ce sîntarea o cer!
Dar nu-i deajuns doar a spera
În van, și vai cît sper
Că sufletu-ți vei închina,

S-ascultă ce rînceș voi cînta
Din strune, spre-a-ni înfățișa
Iubirea către ființa ta,
Căci altfel totu-i de aruncat
Destinul cînd, de ne-ndurat,
Un călător însingurat
Ce-și știe soarta, fi-voi eu.
(Favoare demnă de un zeu,
Dar din Olimp, Eu...
Alungat!)

Fînd pus în situația de a fi solicitat pentru a ceda
o valoare spirituală (dix, carte, sculptură, tablou, etc)
cu sau fără bani se joacă o analiză a situației
în genere:

Dacă ști că persoana deține o mare doră de nobilitate,
solicitîndu-ți serviciul doar pentru a-și întregi colecția
și neînțelegînd sacrificiul tău nici nu merită să mai
te gîndești asupra faptului, refuzîndu-l, bineînțeles
elegant, sub un pretext oarecare.

Dacă respectivul îți cere favoarea din pură dorință de
a se culturaliza (deși nu este neapărat necesară deținerea
a o multime de valori spirituale în casă pentru a
gusta arta, neexcluzînd bineînțeles posedaarea unor astfel
de valori stabile) atunci trebuie să cauți ^{spiritual} profitul din
arta. Cînd ști că gestul tău va fi primit cu mare
bucurie, poți daui ce ți se solicită, fără nici o
părere de rău, la cu inelusa ~~fericire~~ ^{fericire} de a ~~face~~ da
altuia prilej de satisfacție, neinteresîndu-te de aspectul
lăunsec al problemei decît dacă valoarea pe piață a
obiectului este mare și nu poți face acte de caritate.
Solicitantul va plăti fără regrete, fiind cuprins de
fiecine realizării scopului (deși în cele mai multe cazuri,
atingerea felului atenuează satisfacția existentă anterior
doar la speranța împlinirii voinței tale) iar tu vei fi
mulțumit și pe plan material, dar mai ales spiritual.
(Asta cam sună o apologie a realismului, cînd

faceu și e frumos, dar care nu-i corespunde intereselor proprii)

E fals argumentul, cum că intensitatea trăirii în fața
operei artistice este mai puternică la tine decât la
celălalt (căci nu există un criteriu absolut și e
aproape imposibil să înțelegi ce simte celălalt), asta
acoperind egoismul existent în noi, valabil fiind
doar dacă realmente valoarea în discuție depășește
ceva mai mult decât este, ~~pe~~ noi având rezonanță
mult mai mare din reamemorarea trecutului, sau
datorită oricărui alt simbol care poate fi atașat foarte bine
operei culturale.

Dacă prețul obiectului este mic, acceptabil, putând fi
orând recuperat din comerț sau alte surse ~~de~~ aceleasi
poziții (sau apropiat) putem dăruia sau vinde (vinde-pentru
ca respectivul să nu se simtă jignit ca de o poormană,
jignit sau obligat, căci un cadou te obligă moral,
înțelegându-te ~~dator~~ dator la rându-ți) urmând
să recuperăm ulterior valoarea dispărută.

Când obiectul e unicat îl putem dăruia doar dintr-un
gest de mare generozitate și efuzivă îndreptată spre
persoana respectivă.

Când el nu realizează cât de mult ne cere, putem

să-i comunicăm valoarea lor personală, dar în cazul
acesta nu-i frumos ca la sfârșit să i-l dăruim, deci
să ne așezăm meritul în ochii lui, pt. a-l obliga mai
mult. E de ajuns plăcerea amonului propriu de a fi
bun (tot orgoliul gîdilă!).

Sînt firi și firi. Unii poate că ar insista necontenit
pentru un lucru de nimic, alții poate că desigur dorind
vespus de mult ceva, abia de s-ar exterioriza cînd
sau doar nigerînd din privire. Trebuie să învățăm
să înțelegem valoarea obiectului relativ la structura
năfletească a celui. Dacă u-am urmărit interesul
personal poate că am agreea doar a doua categorie.
Dar cîtodată încercăm să profităm după prostia noastră,
aducîndu-ne avantaje sociale, materiale sau chiar o
satisfacție ironică ~~ce ne satisface~~ de a fi mai prieten
ca intelect decât alții. Alteori, nici măcar să-i umblăm
pe cei cu care intrăm în contact, ^{nu încercăm} ne autosugestionăm că
am făcut un lucru frumos și bun, deși în realitate
profitul spiritual al celui nu este cît credem noi.
Dacă totuși îi comunicăm valoarea obiectului pentru noi, apoi
dăruind-o, s-ar putea ca respectivul să nu mai observe
gestul mai puțin moral, fiind copleșit de activitate.

hursă asta nu e corect față de noi cîșine, dacă acceptăm ~~ideea~~ tendința spre corectitudine. (ce-ar trebui să ne arime).

Nici în acest caz nu trebuie absolutizat căci s-ar putea ca despărțirea de opera de artă să fie grea și să existăm înainte, dar apoi să^o dăm din tot sufletul.

Într-aderă, respectivul, cunoscând ce-a rupt de noi, se va simți mereu obligat și recunoștința sa se va amplifica. ~~Și~~ nu ne este indiferentă ~~la~~ reacția sa, dimpotrivă ne interesează tot ce gîndesc ceilalți despre noi (mereu egoismul, căci în esență asta este!). Așa este omul, nu se poate nicidecum influența societății omnia sa!

Trebuie totuși să recunoaștem existența egoismului, și-o explicăm eventual, și chiar să înlăturăm surplusul, căci nu prin demagogie și devize moralizatoare (ce în general nu prea au efect) vom tinde spre o lume mai bună doar cu rămășițe de egoism, caracteristică atât de proprie omului ca animal, dar și omului în general, căci excluderea acestei părți a psihologiei umane ar exclude implicit noțiunea (actuală) de om.

Cînd îmi place cu adevărat ceva nu mă gîndesc să fac impresie prin eventuala înțelegere a unor frumuseți mai

putîn accesibile altora, să-mi arăt finețea estetică și sensibilitatea extremă. Nu, atunci încerc să găsesc și în ceilalți același filon al înțelegerii și caut să dezvolt chiar posibilitățile latente de receptare, existente în fiecare, căci ce îmi place (deocamdată, cînd nu sînt excesiv de impregnat de cultură, ci am doar un fundament de artă) nu este prea pretentios (cred eu!), putînd găsi plăcere și la altă. Totuși recunosc că gusturile mele au fost cultivate și nu le pot înmîna decât pe un teren fertil, respectiv dorința de mai mult și mai bine, de înțelegere a artei.

Am însă și înclinația spre epatare, dar mai mult pentru mine, inhibînd astfel de manifestări exterioare pe cît posibil, căci realizez mobinul ridicol, pedanteria. Cînd totuși rălat în afară, le acopăr cu un învelis ironic și autoironic, pentru a mă arăta combient de ele. De fapt singurul mod în care am tendința de a epata este folosirea neologismelor și a cuvintelor lirice, scoase din cărți, din discursul unor oameni înțelepți, dar cu logica de a mă familiariza cu ele, și de a ajunge în final să le folosesc în mod obișnuit, deci de a-mi îmbogăți vocabularul, tendință recomandabilă, căci nu prea exagerez nici aici, nu vreau să par ridicol, sau să provoc judecăți

greșite despre mine (provenite bineînțeles din invidie și
fără de cunoașterea superioară a oricărui om - care
la cei inteligenți care părăsesc de a fi învinși) sau neînțe-
legerea mecanismului meu derălnic mai degrabă, lucru
destul de normal, zic eu, pentru cei ce nu caută prea
adânc în psihologie)

iunie

Avem uneori unele stări de contemplație de citra clipe doar, dar
care pot dura și mai mult, când receptăm cu o mare acuitate
amănunte înscrise în mod obișnuit. Astfel sunete ^{plăcute} ~~neînscrise~~,
un material plăcut la pipăit capătă o tentă de voluptate a
receptării. Astfel de gesturi Gesturi ce pot cuprinde aceeași stare
descrisă mai sus întâlnim în general la oamenii tacticoși,
cu simțul amănunțului ce iau lucrurile în mână cu mare
grijă, le așază apăsător, umblă atent cu ele, producându-le
când eu o mare satisfacție subconștientă, greu de explicat.

Numai când nu privești ~~foarte~~ viața ca o joacă poți într-adevăr
vedea fărâmiștea și măreția ei. Fugind de aspectele tragice
și exultanțe ale ei nu reușești niciodată o izolare totală de
ceea ce te sperie, aducându-te în zona unor secrete inavabile

Doar încercând să înțelegi totalitatea aspectelor, printr-o viziune
de ansamblu și un spirit veritabil cercetător poți ajunge la
înțelepciune, profunditate, exultanță, ce nu te împiedică să
simți bucuria de a trăi și care te apropie de ceilalți oameni,
împărtășește ce reprezintă cea mai mare fericire, căci nu există
nici o fericire - durabilă și adevărată - egoistă, fiindcă
persoana este alterabilă, dar specie nu, dispariția individului
este iminentă și dacă nu e raportată la specie nu poate
da naștere decât la regrete

Fericirea stă în actul creației. Chiar când urmărești o capodoperă,
dacă o înțelegi cu adevărat atunci o re creezi în tine. Tot ce
vibrează în sufletul nostru ne face să ne simțim creatori - e
vorba de tot ce este mai înalt pe lume. Înțelegem echivalența
cu creație (recreanță în sufletul nostru din sămânța operei
artistului) iar creație înseamnă cea mai mare fericire!

Santaj sentimental - cosbuciana

" - De ce taci și nu-mi vorbești ? "

" - Pentru că mă plictisești !

Fă prea bun și înțelege,

Unblă-u lume și-alta-alege ! "

" - Durerile-ti curvite

Mă îndeamnă-a fi cuminte

Și să plec pe drumul meu... "

" - De încerci u-o fi prea greu ! "

" - Fată dragă, mi-ți-e bine ?

Să stai singură, cu tine ?

Împreună de-om, pe-dea... !

" - Grija mea u-o mai avea ! "

Și te rog eu mult, de rici

Că mă placi, lăsa-m-aici,

Nu-ucerca-a mă amăgi !

(Oare chiar u-o îndrăgi ?) "

" - Ah, o rană-mi suflet arde

Mă străbate-un gând de moarte.

Cu un ultim cânt de jale

Chiam sfârșitul pe-a sa cale ! "

" - Stai... nu vede tot ce-am spus

Și alungă gându-ascuns ;

N-am crezut c-o să te doară

Vorba-mi spusă... în-ți-o doară ! "

" - Asadar... mai pot rămâne

Asta seară până mâine ? "

" - N-am spus asta ! " - Adio-atunci !

Spre alinurile-adânci ! "

Mor de tânăr, ne-implinit

Disperat, nefericit ! "

" - Mă îndupleci, vād eu bine ! ...

De mijloc, poți a mă ține

Și de-i vrea neapărat

Pentru a nu fi rupt

Că să placă și mai tare ...

Poți... a-mi da o... sărutare ! "

- Scandalosă întâmplare -

O societate ideală nu se poate constitui prin alungarea totală a răului, nedreptății, urii, tot ce este negativ. Ci prin încercarea acestora în niște locuri unde se pot desfășura, dar unde oricât de hidease ar fi nu pot influența mersul societății (decît în bine) căci puterea lor se anulează dincolo de spațiile cedate de pozitivism, spații cu foarte mică importanță, unde însă există eternul conflict dintre Da și Nu.

Oamenii dau multe indicații cu privire la ei din orice gest, atitudine, curiozitate. Adevărata artă a psihologiei este să absoarbă indiciile revelatoare, să înlăture confuziile, știind cum se poate gresi în aprecierea unui om.

Înțelegerea punctului de vedere al altui om nu e posibilă decît ori prin transpunerea mintală în locul celuiuia, cu toate consecințele ce decurg din noua personalitate sau prin atingerea de acela în discuție a unor ~~locuri~~ idei existente în cazul nostru, fie idei îndelung reaminate, fie idei ce încă n-au reușit să iasă din subconștient și să treacă în conștient, dar care acum se clarifică. Deci iată că înțelegerea adevărată nu e posibilă decît în cazul

identificării (parțiale - indiscutabil!) a spiritelor. Ce iese din această sferă nu e decît îngăduință, respect, admirație, milă, superficialitate - aceasta referitor la o pseudo-
înțelegere

Una din condițiile fetei e să vezi în orice lucru, banal chiar mai mult decît e evident, să privești cu ochii minții și să te minuneri, să încerci sufletul cu frumusețea pe care trebuie s-o descoperi (de cele mai multe ori cu spiritul), să-ți făurești din mici plăceri și care îți aduc încrederea în tine și te ridică în proprii tăi ochi (nu excesiv, ci doar contribuția valorii proprii) sau care îți încântă sufletul ^{negosite} - plăceri care ar reprezenta urzala - o pînză de fete cu care să te învești pînă la moarte. Această pătură în esență, te face obligatoriu mai bun, din largă ta privire asupra lumii se desprinde înțelepciunea. E de ajuns însă ca să lipsească cîteva fire la pînză, ca să se descoasă și să fie necesar un petec.

Totți oamenii au cîte un petec, nici unul nu-i perfect! Dar nu trebuie să-ți privești numai cîmpitura nefericiților, ci să te bucuri că ai avut unde să aplici dipătura. Te bucuri de ce ai și unde-te faci, căci e de ajuns de a fi!

decît în trecut, la o existență limitată, din care este imposibil să extragi concluzii, decît din o existență permanent sanjabilă. Bătrînelui i se pare toate mai clare - și de aici pluria asupra celorlalți de adîncimea la care a ajuns - , dar nu neapărat mai exacte. Alungînd și umilitatea la care ajung mulți bătrîni - deci modificarea receptării lumii, absența inhibiției, în sfera unor obiceiuri neschimbată cu tendință de exacerbare - judecăților clare - provenite cum am spus din limitare - dar nu neapărat profunde, ajungem la adevărata fată a azei numite înțelepciune a bătrînilor. Indiscutabil există și oameni în etate care au ajuns la această vîrstă ca o culme, încununare a vieții de căutări, căutări a adevărului și a esenței. Unii cad în nerecunosc și în nostalgie, alții în continuare - la o scară modificată - activitatea. Iară în viața bătrîni cu care nu te mîndrești într-adevăr sînt puțini și nu strălucesc intelectual decît dacă au dus o astfel de activitate anterior. Există și de aceia ce nu au gîndit prea mult la sensurile vieții în cursul existenței. Aceștia pot fi simpatici, harmici, fără a deranja prea mult, dar atît, nu pot fi socotiți stîlpi de înțelepciune.

Deci numai printr-o continuă activitate intelectuală, dar nu atît, ci dublată de o puternică atitudine moralizatoare, dăruire pentru ceilalți putem ajunge niște bătrîni respectați dar și admirați. Trebuie să avem grijă și de sănătatea noastră, să ne menținem în formă, pentru că numai astfel putem dispune și de resursele spirituale virtuale. Cîtă milă mă cuprinde la vederea unui decrepit !... Dar ce să-i faci ! Asta-i viața. Trebuie și o doră de noroc pe lângă cel care-l face omul. O grijă a noastră trebuie să fie de a nu pune probleme celor cu care trăim, în momentele cînd avem nevoie să fim îngrijiiți sub orice aspect. Să ne facem plăcuți, utili, respectați și admirați, nefăcînd din noi o povară. Dacă e posibil să nu ne pierdem încrederea în noi, să ne continuăm activitățile creatoare, fiind știut că omul trăiește cît acționează, sub orice aspect. Și mai ales să ajungem la o aze de înaltă spiritualitate încît să nu ne preocupe cît trăim ci cum o facem ! Să înlăturăm instinctul de conservare cît observăm că viața noastră e o vegetare, fără nici un rod ! (Din păcate în această stare funcțiile primare se atrofiază, și le iau locul instinctele primare - care nu

acceptă altă idee decât năprăvire) Să urmăm
ideea de nobilitate a omului!, să nu credem că dacă
trăim cu cîteva ani mai mulți va fi altceva. Să
trăim dacă merităm! iată recomandarea mea. La scară
universală nu contează cîteva clipe în plus sau în
minus ale unui animal; dar contează la scară umană
slujirea ideii de năprăvire superioritate a omului și
merită să ne sacrificăm pentru ea, bineînțeles cînd
viața noastră nu mai înseamnă nimic, cînd produsele
sale sînt nule, și chiar un balast pentru societate.
Să nu uităm că omul e mărșăluș prin societatea pe
care o creează și nu prin disperarea ridicolă cu
care se agită de încă cîteva clipe. Să dorim să
trăim, nu zic nu! dar să trăim la modul năpră-
lătuș! Din păcate toată discuția asta e teoretică,
mă întreb cîți oameni ar putea-o urma. Poate eu
voi reuși. Dar mai știu că dorința de a trăi e cea
mai puternică, dictată de natură - a nu se uita că
tot natura aduce moartea în momentul cînd dispare
vigoarea! - și la om e dublată de conștiința de sine.
Doar printr-o puternică înclinație cu ataricul din noi și
prin înțelegerea mersului evoluției și al rolului minor al

nostru, dar totuși necesar vom putea ajunge la seninătate,
la înțelepciune, vom încheia grandios, demn, scînta
noastră viață. Tare greu va fi!

iulie

Zic: Bunul Simț să fie călăuză omenească! În asta stă viitorul
feliciei în care sperăm toți de mii de ani încoace, fără a ști
dacă sau cînd se va realiza!

Aceasta e ideea pe care o urmăresc. Dacă faptul că
mă afectează profund, mă șochează chiar lipsa bunului simț
din relațiile interumane reprezintă o doradă că am bun
simț, atunci așa o fi!

Poate nu e clară noțiunea de bun simț. E greu de definit.
Totuși s-ar putea afirma că bunul simț e calea pe care merge
natura din noi dirijată de rațiune conform normelor
morale existente în timpul și spațiul respectiv. Bunul simț
este o cale de mijloc, un echilibru năprăvire, comporta-
mental și o înțelegere năprăvire a situațiilor. Este și mai
difícil de a ajunge la înțelegerea perfectă a noțiunii. Ideea
călăuzitoare ar putea fi evitarea exceselor de orice fel, sau
cel puțin conștientizarea lor și condamnarea năprăvire
a lor, o viață pură în slujba celorlalți fără a afecta însă
propria personalitate!

Scepticism neputincios

M-am săturat de atita minciună
Romantice, mîngîirii languşoare...
Dureri în sufletu-mi se-adună
Le simt permanent, vîi, tăioase

Că totul fi-va bine se spune
Şi totîi vor afla ce-i dulceata.(?!)...
Cînd noaptea pe totîi îi răpune
Nainte de-a şti: ce e viaţa!

Mîi simt capul greu de-o povară
Un răl mîi se trage pe pleoape
Mîi las, amuţit de-oboseală
Al gîndului fir să mîi scape.

Speranţa-mi rămas-a o umbră
Amorul îl cant cadavric
Imagina lumea mîi-e sumbră
Destinul cu mine nu-i darnic...

Deşi mîi-este grea resemblance
Şi firea mîi se-impotriveste
Vad clar că în ran mîi-e chemarea
Dorinţa nu mîi se-implineşte...

Lucid, trag concluzii amare
Că Ele-s la fel pentru mine
Măgute, cochetă, sprintare
Istete şi de viaţă pline.

Sînt sceptic gîndind absolutul
Lubirii de-a pururi eternă,
Materia primă-i doar lutul
Unirii perpetui (dar ternă!)

Şi lucrurile-u lumii stînd astfel
Orgoliu-mi să-mi vit la reuşa
Uitînd pent-o clipă că-s altfel?...
S-accept, încă nu pot, minciuna!

~~Tactul actorului~~ Tracul actorului este un tribut adus spectatorului. Nu poate avea trac un actor în fața unui public pe care nu-l respectă. Tracul e o măsură a dorinței de a da tot ce-i mai bun în el în luptă cu emoția, cu virtualitatea unui esec, aceasta ca urmare tocmai a condescendenței pentru spectator.

Deși în principiu știm că toți oamenii au emoții estetice, totuși parcă subconștientul nostru refuză să creadă că alții ar putea simți cu aceeași intensitate cu care ne sensibilizăm noi înșine. Lor le îngăduim sentimentul, dar nu cu aceeași forță cu care se manifestă în sufletul nostru. Asta este o formă a egocentrismului instinctiv ce nu poate fi înlăturat decât parțial, prin aportul rațiunii. Când vrem să cunoaștem simțămintele oamenilor cea mai directă și cu randamentul cel mai crescut cale este de a ne identifica cu ei, în situațiile date imprimându-le în imaginație doar sentimentele noastre simțite în realitate, și înregistrăm ca fiindă noastră primindu-ne în locul lor, înțelegând totul nu cum îl simte acela - cum simte într-adevăr nu putem ști niciodată - ci cum ~~am~~ am simțit noi. Totuși nu putem cunoaște mai mult de-atât!

Toți oamenii visează. Cei mai mulți însă se resuscitează

Cele trei plăceri omenești: ale Rațiunii, ale Sufletului și ale Trupului.

Ultimele sînt cele mai apropiate de satisfacțiile animalice, comune la toate vietuitoarele, nu pot fi nocive decât cele mai joase, dar nu de disprețuit.

Satisfacțiile gândirii nu sînt nici, și un act de constituire a lumii inconjurătoare, cugătările profunde, problemele dificile rezolvate mental nu ~~poate~~ ^{poate} ~~pot~~ fi decât suprema culme pe care a ajuns evoluția, și aceste plăceri nu pot fi decât de origine nobilă, superioară, caracterizînd doar omul.

Dar cele mai puternice plăceri sînt cele ale inimii, la granița dintre celelalte două, dar mai apropiate de superioritatea gândirii față de instinct. Nici nu pot fi definite prea bine!. Apar întotdeauna cînd ceva sau cineva ne sensibilizează, ne pune în vibrație corda sufletului. O muzică bună, o cântec bună, un film, o piesă, un tablou, un monument, o întâmplare deosebită, un peisaj grozav, toate acestea de obicei sub semnul dramatismului, a luptei

omului cu Viata și cu Moartea, o concepție gravă
a lumii, ~~dar și posibilitatea~~ ca și atingerea perfectiunii
în artă sau a sublimului în natură au cea mai
puternică priză asupra noastră. Numai căutând să
ne satisfacem aceste nevoi de frumos și înălțător,
etern și absolut, numai astfel vom deveni mai buni,
mai încredințați de soarta noastră în lume.

O lacrimă recită din adâncul sufletului ne ~~poate~~
purifică egoismul și ^{se transformă într-o} ~~ne învârtă cu~~ ploaie de bucurie
a existenței pe acest pământ!

Iubirea nu există decât prin reciprocitate, reală sau potențială!

O iubire cu un singur pol în care respectivul iubeste pe celălalt fără
a avea reciprocitate nu se numește iubire, ci este doar afecțiunea
omului pentru un lucru, nu pentru om, la fel cum îndrăgești un
obiect fără a avea cum să-i atribuim obiectului aceleași sentimente.
Pe lângă asta mai este și o iluzie, căci neperind împlinirea
iubirii, nu alungăm gândul non-afecțiunii toată viața, și asta
nu reprezintă decât frângerea libertății celuilalt, îl menținem
într-o continuă nemulțumire. Dar oamenii când iubesc cu adevă-
rat nu se comportă ca niște colecționari de diamante ci și
îndreaptă toate speranțele pe iubirea în sens invers.

Iubirea aderă la cea gelozie. Condiția de a fi singurul iubit
de către celălalt este necesară pentru a fi în stare cu maximum
de putere de a te oferi pe de-a-ntregul pe tine însuși.

Gelozia nu trebuie deci să fie simplu egoism, ci să fie îndreptată
spre putința trăirii în celălalt.

Când partenerul are legături cu alții și tu încă îl mai iubești
atunci o faci în speranța unei reîntoarceri, și numai cu gândul
asta, căci cum ai putea să te oferi pe totul unei persoane care
trăiește cu alte ființe sau ființă și împărtășește cu ele bucuriile
și necazurile anterioare împărțite doar cu tine!

Acesta se întâmplă în mod normal. Dar se pot cita cazuri
de iubiri cu totul de neîmplinit, pe care opeliștile insurmontabile
ale prejudecăților sau rangurilor sociale ale trecutului (căci în
prezent, emanciparea a pus capăt acestor situații) le-au făcut
imposibile. Au fost într-adevăr iubiri mari, foarte rare, ce au înm-
plat participanților tăria de sacrificiu pe altarul ideii de iubire.
Sunt și azi astfel de iubiri mari, numai că nu mai este cazul de
sacrificiu, neperind astfel puterea lor. Dar ieri, azi, oricând
sunt nelipsite nostalgiile amoroase după partenerul care a
deșteptat o iubire mare (mare - poate doar fiindcă depărtarea
acordă dimensiuni modificate unei dragoste tinerești, învâ-
păiate, romantice, rămasă unică în amintirea sufletului).

Septembrie

și de care te desparte o distanță prea mare pentru a mai putea fi recuperată în asta viață.

Pentru a te putea sacrifica pentru o iubire, hotărât vesnic irealizabilă, îți trebuie o forță morală izvoită din puțin misticism, care te face să pui ca suprem scop al vieții tale această ofrandă adusă de tine iubirii. Dar această prcă deviază puțin sensul curintului „dragoste” devenind un martiriu, făcând din o adeverată iubire trecută cauza unei vieți nefericite înclinată suferinței, cred eu, o boală psihică, căci cum poți refuza ~~mai~~ paros de a încerca de a deveni fericit în prezent, prin coabitarea cu alt om decât cel al visurilor tale?

Boala n-ar fi prea gravă, dacă nu te-ar afecta decât pe tine, dar poate afecta și alți oameni, și o numesc boală pentru că ~~ea~~ un mod normal omul tinde să scape de nefericire, apărând pt. noi ca o deviere de la normal. Dar executantul acestei acțiuni de privatizare nu e lipsit de o altă fericire, care-i cuprinde și pe asceti sau pe cei închis nați cu suflul lui Dumnezeu, o fericire inaccesibilă nouă prin dora de autosugestie a acestora, pe care noi n-o vom atinge niciodată, dar o fericire existentă, căci altfel n-ar exista stimulul sacrificiului.

Ce-l ține pe om în viață, e speranța! Speranța într-o pauză de care să te-agați și să te uce tot mai sus, speranța în fericire, speranța în continui împliniri ale personalității. Când dispare această proiecție în viitor dispare farmecul vieții, caracteristic vârstei a treia.

La o despărțire ineparabilă de ~~un~~ lucru care sau cineva situat de către noi foarte sus, în ierarhia valorilor, indubitabil ne cuprinde o nostalgie a vremurilor trecute. Dacă n-ar avea farmecul ei tristetea asta n-ar fi decât de condamnat. Pentru a ne reveni trebuie să căutăm în actualitate prilej de satisfacție ce să împlinească lipsa. Uneori lucrul ăsta nu-l puteam realiza decât pe jumătate, alteori - și asta se numește tragedie - niciodată! Cel mai puțin suferă cei cu memorie afectivă de bătaie scurtă.

Totuși se cunoaște că nu realizarea dorințelor este cea mai fascinantă, ci drumul către ea. Imaginatia este un prilej de bucurie a spiritului, transpunându-ne în cele mai favorabile situații - și uneori putem crede cu toată tăria ce am visat cu ochii deschiși. Cu cât sîntem mai optimiști în viitor cu atât viața ne este mai ușoară și mai frumoasă - căci are un fel - viitorul! Cu vârsta intervine însă incapacitatea

de a mai visa, apropiindu-se sfârșitul, făcându-ne să neferim
cumpănit, căci nu mai avem unul din darurile cu care
ne-am născut - speranța. O băhinele activă e cea mai
indicată împotriva depresiei nervoase și decreștudinii,
dar nu strică să ne obișnuim din floarea victii cu
ideea desertăciunii, devenind astfel mai înțelepți. Dese
se pare că noțiunea de speranță și ideea desertăciunii
sunt antagonice, totuși numai mîncînd-o pe prima cu
cea de-a doua ca un condiment, putem ajunge să
gustăm dulceața desertului care se numește spectacolul
lumii cu actorul principal - propria persoană!

Intenție co(s)mică!

Se-nvîrte oceanul de roșii
În spasme gîndite anarhic
Se zbate lumina în tragic,
Zidit orizont de noroiori

Din praf alipite materii
Dau glas suferinței divine

De-a-areea conștiință de sine
Verită-ntr-un colț de mizerie

Un ulet prelung, sinigmatic
Din cercul ce-n veci se închide
Ce milă cerșeste la gide -
Dar gidele tace - enigmatic

Atunci o durere sinistă
Străbate-n străfunduri de grădă
Ecoului - acordă o notă
De forță vitală - optimistă

Se caută - o cheie de artă
Soluția - a afla în sisteme
Dar comence - ualte poeme
Păstrează esențele caste!

„Cea mai nobilă preocupare a omului este omul.” Nu pot
avea decît curiozitate de laudă pentru atracția umoră spre
descrierea omului prin artă sau știință. Mulți oameni

intuiesc foarte bine reacțiile celor cu care intră în contact.

Toti oameni ar trebui să încerce înțelegerea psihologiei umane, eternul uman, înțelegerea slăbiciunilor și respectul pentru personalitățile de mare forță spirituală.

„Dacă pe toți îi pretuiești, dar pe nici unul prea mult” surprinde un adevăr esențial; iubirea de oameni trebuie să ne conducă, dar să u-o lăsăm să ne orbească, revărând-o mai mult decât trebuie, căci riscul înșelării este foarte mare. E mai bine să fim circumspecți.

Să te chinui să fi cât mai simpatic, mai îndatoritor, mai fermecător numai pentru satisfacerea unei simple atracții trupesti, doar pentru un scopul acesta! Ce timp pierzi!

Mai bine să-ți păstrezi farmecul pentru o relație sinceră, să nu fi nevoit să te înbrăca în haine de împrumut!

N-ai putea să mă port identic în ambele cazuri posibile, prezentate mai sus, de aceea nici nu încerc, căci știu cum m-aș judeca apoi, drept un caraghios!

Mi-ar fi rușine de mine, și cum aș mai putea eu să mă consider om cu adevărat, când nu pot face distincție între două stări opuse și eu sufletesc.

Mă întreb, care nu trăiesc viața mai intens cei ce aleg după plăceri trupesti sau plăceri prin suferință și care acceptă că sunt cele mai puternice - ?...

Prejudecățile pot fi evitate printr-o agilitate a gândului, prin permanenta acceptare de a analiza situații la modul obiectiv, prin o comparație a argumentelor pro și contra, sau încercarea de a privi din alt unghi, toate pe o bază morală, și un fond de valori bine stabilit, căci altminteri totul nu-i decât confuzie, instabilitate.

A te înbrăca frumos, îngrijit, cu gust nu-i decât o mărșă a respectului pentru ceilalți.

Socotești prieten pe acela căruia simți nevoia să-i comunici tot ce ți se pare important sau cel puțin interesant pe un moment.

Nu toți cei care află din gura ta ceva interesant sunt prieteni.

Prietenul e avântat de direcția necesității comunicării, ca și cum ar constitui o trădare faptul de a nu-l înștiința de ceea ce are tangență cu sufletul său, ca o eludare de la legile prieteniei, care implică sinceritate și devotamentul sufletului celui pe care l-ai ales pentru acest lucru extrem de delicat și dificil.

Se probează onestitatea unui om când acționează conform
principiilor afirmate, pune în acord fapta cu vorba, când
nu este obligat deloc să o facă, când lumii nu i-ar
păsa absolut de nici un fel, și nici chiar celei căminia
ii este adăugat gestul nu dă importanță faptului.

Simplul fapt de a fi onest poate reprezenta un scop
în sine, cu mari repercursiuni psihice favorabile
asupra autoului.

"Oamenii ne fac adeseori să izărim plăcerea pe care le-am
putut produce cîndva" - Goethe

"Prima cauză pentru care cineva este nerecunoscător este că
nu poate fi destul de recunoscător" - Seneca

Am un principiu: Fiecare să scuze altora cel puțin defectele
care le are și el! Altfel cade în ridicolul: "Ride ciob
de oală spartă!"

Praf

Praf...

Împrăștiat în atmosferă

Apăsare stîngheră

Pătrunsă

De-o disperare ascunsă

Efemeră

Insă.

Diviziune nedefinită

Fără limită

Picuri măsurate,

Profuri inhalate...

Pitită

Zeitate!

Scîrșnire...

A mărunței materii.

Broboane de desert

Nisip inert

Mîșcat de vînt...

Fărîmitat pămînt

Împrăștiat în vid

În praf avid

De orice lichid,

Purtin

Morbid...

Vijelia de praf
 Mă înconjoară,
 Mă doboară
 Și acoperind
 Tuzul muribund
 Înghițe scriștând
 Ultimul gând.
 Restul ... e praf!

„Singura scuză a lui Dumnezeu e că nu există” - Stendhal

La baza civilizației stă imitația. Evident! Evident!

Există cred mulți care făcând portretul unui cunoscut în derapoarea aceluia, micșorându-i din calități, reliefându-i defectele iere mai mult în evidență superioritatea sa, ca unul ce vede mult mai de sus celelalte personalități; de la înălțimea valorii sale umane, ce nu îngăduie comparații!

Mult mai bine este să realizeze o descriere exactă a personajului, scoaterea mai în față a calităților omului, netierind în noi decât un respect în plus față de el, care nu se sperie să accepte egalitatea sau chiar superioritatea cu alt om.

Obiectivitatea și exteriorizarea ei sinceră nu poate fi decât în favoarea celui care o utilizează, mărindu-se mai profund, mai inteligent, mai omenos, mai deschis decât dacă ar reea cu tot înadinsul să ~~se~~ scoată în primul rând propria sa persoană (aste însemnând că adevăratul său caracter nu țerește în lume respectul de care ar reea să beneficieze!)

Oamenii să se ierarhizeze după valorile spirituale. Dar cei săraci cu duhul, invidioși că le lipsește harul, vor totuși să impună respect prin orice mijloace, cele mai apropiate de capacitatea lor. Orice om are talentele sale, fiecare poate avea un randament maxim într-o anumită ocupație pozitiv îndrumată. Într-o societate unde fiecare și-ar găsi profesia destinată, oricare ar fi ea, care l-ar împlini, fericindu-l profesional nu ar mai exista incompetența ca acum. Toți ar fi respectați, unii mai mult, alții mai puțin, ar mai exista polemici, dar principalul s-ar fi înlăturat. Nu s-ar mai ține cont decât de felul în care omul e potrivit la locul său. Natura e subiectivă, nu toți sînt ~~talentați~~ înnașcuți genii. Acestea trebuie admirate, dar nici ceilalți nu trebuie disprețuiți. Pentru asta unica cale este munca intensă, ca o necesitate interioară, în domeniul' optiun. Pentru asta ~~to~~ societatea are greaua sarcină nu numai de a alege valorile, dar și a oferi condiții de optare pt. toți oamenii.

Când primești o laudă camuflată într-o posibilă ironie, deci când sinceritatea celui care o spune poate fi pusă la îndoială, e recomandabilă continuarea replicii pe același ton ironic sau autoironic. Se înțelege că accentuarea calității tale de către tine nu poate fi o laudă de sine ci o autoironie, deși de multe ori în ea stă mult adevăr! Dacă respectivul a avut intenții ironice, continuarea aceasta e cea mai potrivită, cu cât mai spirituală și cu cât mai bine. Dacă îți-adevăr te respectă, dar nu vrea să-ți-o spună decât camuflat - e destul de greu s-o spui direct! - atunci te simți flutat, dar și jenat, deosebit de un om sensibil nu poate decât să se ironizeze, pentru a nu-și rușina meritul, sau cel puțin a da impresia asta. Tot ce-am spus până acum nu e literă de lege, căci s-ar putea ca celui căruia îi este adresată ~~o~~ laudă (sau pseudolauda!) să nu fie prea ager și să prefere tăcerea. Asta nu înseamnă că e îngâmfat, ci doar cam prostut. Iară un om sensibil sesizează ușor nuanțele și stie instinctiv chiar proporția de adevăr din spusa celui alt, putând deduce rolul pe care îl joacă propria sa persoană în ierarhia de valori umane ale celui alt.

Socot că nu-i suficientă din partea mea să mă consider mulțumit de mine. Caut această stare! Dar asta mai ales^{pt} că în interior sunt perfect conștient de micimea mea, de limitele mele. Pe acest fond de rezonanță a mediocrității mele se clădește edificiul unei aparente mulțumiri. Nu încetez nici o clipă să mă gândesc la faptul că există oameni mai valoroși decât mine, totuși nu mă surprind cu personalitatea mea, comparând-o cu cei inferiori - care ~~totuși~~ îi copleșesc la număr pe cei din categoria opusă -. Viața e o permanentă oscilare între cei doi poli, al superiorității, felul adevărat al oricărui om cu bun simț, și al inferiorității, repul de jos față de care ~~o~~ comparația aduce o bunăstare sufletească și un sentiment de împlinire a datoriei.

Nu-mi place să-mi înrât pe de rost versurile. Asta pentru că nu are nici un rost! Ha, ha!

Poezia e o stare de grație, iar versurile mele sunt izvorâte din suferința și gândurile mele. Asta le știu prea bine, mi trebuie să înrât versuri, sunt în mine. Oricând vreau le pot recita cu ființa creatorului, al părintelui spiritual față de fiul său. De ce le-as înrăta? Să le recit cui? Dacă ar fi să le recit, cui? Ocelă ar avea acces la toate poeziile și atunci i le-as da spre lectură. Sau poate

i-aș da spre lectură doar anumite poezii. De ce să le urât?
Să epatez? Dar în ce împrejurare ar avea intenția aceasta?
Și nu sînt destule poezii frumoase care ar putea avea
rolul ăsta? De ce tocmai pînă mea intenție să aibă
rolul ăsta? Mi-aș oferi sufletul pe țară, și cine știe
pe mîna cui ar rămîni? Prefer să sciu mai mult și
mai bine, să opun să mă cunosc mai mult și mai
bine decît să-mi încarc memoria inutil! (Totuși unele
strofe ar merita învățate!)

Ascedere matematică în genialitate

În cercul lumii-ncerc să cantă-mi a gîsi-o

O dreaptă directoare, ce licare-efemer

Un arc de timp, cînd

urmînd a-mi spune-adio

Între și ieșirea din planul de mister

Încus și-apartînînd de sfera altui cer!

Iar panta-i oarecare, unghi ascuțit, obtuz

O linie banală ce-abscisa tăie-ndată

De-asemeni ordonată! (soarta comună-n uz,

Căci viața ne întinde o cale... ordonată

Vulgar puncte-puncte, linia suspendată!)

Tangentele-s puțin, ce-ating curbă ușor

Contact ce dă scînteii peșă mîna lui aparte

Pînă pînă la fin al minții, al nos'

nostalgic dor

De tot mai sus, de astăzi, de orizont departe

Trezindu-ne simțirea din letargie, moarte!

Sînt Ei, nemuritori, rămași ai geometriei

Împotrivă acestei lume în ce-i și ce nu e

În conștiința clară - constantă reveriei

În concuțetea dură, palpabilă a lumii -

Și'-abstractu - indispensabil pentru-anularea sumei

În punctu - aceste singur pe-a lumii axă-utragă

Cește o asimptotă unică-n forma sa

Căci ea îndeamnă suflul spre infinit să meargă

Soluția banală luînd-o-n reflecție

Din cercul științ al nostru, trăgîndu-ne spre ea!

Sunt fericit că pot să exemplific senzația neexplicabilă a
humorului, opere artistice ce ating direct sufletul.

Regret

Bacovia

De mult, de mult amosc doi plopi

Se-mi stau și azi în cale -

Îmi place mult ca să-i privesc,

Dar mă cuprinde-o jale...

Căci parcă-mi spune-un nu știu ce...

Ca mine poate am să mor -

Și dinșii n-or mai fi priviți

De nici un trecător...

Să simțim tot ce gândim, dar să nu gândim tot ce simțim!

Să gândim tot ce spunem, dar să nu spunem tot ce gândim!

Nu-i obligatoriu să spunem tot ce simțim, și nici să simțim
tot ceea ce spunem - căci ar fi un lucru extrem de dificil și
apăsător!

Când nu obisnuiești să spui ce gândești vei sfârși prin a nu
gândi ce spui - Zenon

Umorul cel mai pur și inofensiv se mulțumește să
constate, nu muscă, și cere multă imaginație.

Umorul cu ironie la adresa defectelor omenești muscă
~~peste~~ din însuși buna părere despre ^{oameni} ~~noi~~, dă și în
nici o glumă spusă de noi nu se critică propriile
noastre defecte, în general se vizează categorii de
oameni cu o anumită concepție, decît indivizi.

Ironia urmărește greselile cutăruior om și întreprinde,
dar și îndreaptă. E cea mai pudică injurătură.

"Cinicul este omul care cunoaște prețul tuturor
lucrurilor, dar nu cunoaște valoarea niciunuia" Wilde

Natura i-a destinat pe oamenii mari la opere mari, cu care
se mîndresc și pe baza cărora cred că dobîndesc nemurirea. Ce
păcăleală strâșnică! Supraviețuiește doar opera, eternul uman
sub un nume oarecare. Mulțumirea lor nu trebuie să provină
din satisfacția că vor fi pomeniți peste seacuri ci din conștiința
datoriei împlinite, prin aportul la progres și civilizație, cea mai
mare recompensă morală. Oricît ar fi pomeniți, nu mai pot
fi înviată persoana lor fizică, creată și doar evocată.

Aderanța nemuririi constă în permanenta creație!

Moartea nu trebuie să ne sperie, dar viața trebuie s-o iubim!

Poate nu întâmplător doar omul se gândește la nemurire. Doar omul are conștiință și suflet. Deci nemurirea în esență constă în permanența spiritului, el trebuie să supraviețuiască. Și animalele au frică de moarte, dar doar datorită instinctului atavic; ele niciodată nu revizează moartea decât în fața ei. Omul este chinat tot timpul vieții de această idee.

Imortalitatea omului stă în ceva mai superior. Legile naturii dețeară pernica naștere și moarte materială, și nu pot fi călcate! De aceea spun că unicul drum spre nemurire este acela de a lăsa moștenire viitorului sufletul nostru. Din păcate sufletele noastre se dispersează în multe părți, nu există o continuitate absolută. Există o permanentă distribuție, reanșare a spiritelor trăitoare. Cu timpul zestrea aceasta se îmbogățește prin procesul creativ. Deci vedem că neschimbată rămâne doar esența umană, cu toate atitudinile ei posibile.

Ca ~~de~~ ~~nu~~ ajungem dintr-un corp în altul! am obține nemurirea prin aflarea secretului transfuziei de plasmă spirituală dintr-un corp într-altul!

Dacă am ști că odată cu noi moare întreaga lume am suporta mai ușor gândul morții! N-am mai avea nici un motiv să plângem că părăsim scena vieții, ea însăși ar dispărea! Supunându-se nu știu cărei necesități, dictată de o rațiune supremă, tot ce-a fost rațiune ar dispărea.

Dacă ne referim la societatea umană lucrul ar fi îngrozitor dar posibil. Gândind la catastrofa potențială e imposibil să ne cutremurăm, și să nu vrem evitarea ei. N-ar fi deun de un om să rea distingea civilizației create în câteva milenii de trudă și privațiuni, doar pt. a nu se simți osîndit, printre alții, să părăsească așa cum a reuit, așa cum a găsit-o!

Relativizînd la cosmos, problema este fără sens, nu are rost să vorbim despre moartea universului. Chiar după o astfel de „moarte”, el ar suferi recombinații, ar da naștere la alte lumi, alte forme materiale.

Nu avem decât să ne gândim la faptul că odată cu noi universul într-adevăr piere! Da, pentru noi, creații lui, a reprezentării sale, piere. Dar lucrul ăsta nu ne-ar însemna, dinpoviră. Atunci? Cum ne-am imagina aderăta moarte a universului? E ceva prea abstract

și subconștient pt. a putea fi comunicat, îl asemănăm cu senzația dată noastră prin moarte. Atunci de ce n-au echivala cele două fenomene?

Mărturisesc, că problema e prea dificilă și nereolvabilă, cîntîndu-se soluții de cînd omul a căpătat conștiință. Problema a chinat toate mințile existente pînă acum, și la ce bun? Fiecare caută rezolvarea proprie, și ea nu poate fi împărțită, ci doar sugerată altora. În fond oamenii tot au murit, cu tot travaliul lor spiritual în această problemă, și cui îi pasă de ce-au cerut ei?

Noi oamenii, nîtemu singuri care cerem nemurirea! Căru' fapt se datorează aceasta? Conștiinței noastre.

Să cerem nemurirea fizică ar fi un lucru meschin, singurul argument pt. a călca legile firii ar fi acela de a ne menține substratul material pentru trăirea spirituală. Deci invocăm spiritul! Dar nemurirea sa este posibilă, prin creație, prin codificarea într-o anumită formă de artă a tot ce avem în noi mai bun, mai frumos dar și mai viu, mai controversat.

Arfel ne perpetuăm ~~într-o~~ zestre sufletească,

aderată nemurire care trece peste individ și și menține doar esența sa umană. Nemurirea e acordată numai comenirii, dar oamenii pot gusta puțin din ea - numai puțin, căci e mult prea puternică - și pot, în viață, trăi în viitor cu ajutorul imaginației, lăsîndu-se pe creație.

Sufletul unui om poate fi nemuritor numai dacă găsește în ceilalți ecourile umane, și are doar valoare de arhivă cînd nu dispune de nici o încercătură emoțională.

Îmi vine foarte greu să-mi găsesc cuvintele în introduceri sau alte umpluturi de vorbe la esențele pe care le ating cu sufletul. Mă grabesc să ajung la subiect, dar atunci observ că nu pot exprima decît în mica măsură tot ce simt dintr-o dată, ce am foarte clar în inimă.

Durere pentru viață

Plîng pentru lumea noastră.

Oare sfîrșitul e-aproape?

Ajunge-vor fiii să-ngroape

Pămîntul, în apa albăstră?

Priveea se-neacă în ceață

Chiar aerul este murdar

Mereu, zaci de specii dispar

Speranțe de orice s-agată

Chiar trebuie omul s-arate

Că face ce vrea din natură?

De ce-atîta învîtătura

Cînd meschinăria răzbate?

Sintem doar o parte din Ea

La rînu-l s-adapă cu rețe

Tot rîul, ce-aici pe-ndelete

Plăcere găsit-a să bea

Semnale de-alarmă se-aud

Încercă eternul - S.O.S.

Avertismentele ades

Lovec un nedemn timp zid, cînd.

Cine înoată în apă fără pesti

Înhîind a învante ne-ucetat,

Sau în oceanul larg brădat

De negre pete nefirești?

Și tot se leagă-u unitate

Încus, la scară-universală

Inteligent și fără folă

Să te rupui, umanitate!

Vietă echilibru, fîmîti' rebele

În Haosul armonizat?

Clădiți pe Terra un palat

Cu ziduri vîi din cerebele!

Nu putem iubi o virtute neîsplătită moral de lume
decît dacă mulțumirea noastră sufletească este mai
mare decît ^{tristetea} ~~neîmîntarea~~ - mulțumire provenind

din autosugestie sau credința într-o ~~recunoaștere~~ viitoare

E greu să exteriorizezi
exact, păreri, gândirea
Dar și mai greu e să-ți ai
proporțional, simțirea...
intimități să mențezi.
(False identități!)

A face pariu nu mi se pare un lucru prea ciudat.
Când ști un lucru cu siguranță, pentru ce să profit de
pe urma unui ignorant? Dacă nu-l ști cu precizie,
de ce te contrazici? S-ar putea ca amândoi să fie conștienți
de dreptatea lor. În acest caz, șansele de reușită sunt de 50%,
deci câștigarea pariului depinde doar de parusă. Ele nu
sunt aceleași când unul cunoaște mai mult ca celălalt,
dar în cazul acesta pariu avantajază pe unul din ei,
deci nu e echitabil. Pariul nu mi se pare o mersă
onestă de câștig. El ori avantajază, ori se bazează pe noroc.
În cazul unei puternice contraziceri ar accepta pariu ca
o încheiere, pentru a nu se transforma în conflict, sau
ca o mărșă de răzbunare (evident nerăbdătoare!)

Nu e bine să trăim cu ochii închiși. Cu cât știu mai multe
cu atât ne cunoaștem mai bine pe noi și lumea înconjurătoare.
Putem chiar să ajungem la trăiri mai intense decât cei ce
nu se analizează, se bazează doar pe instinct. În fond acestia
și-ar spori voluptatea plăcerii dacă ar și analiza-o, nu în
același timp, dar dacă ar face-o în momentele de meditație.
Și animalele simt o plăcere, dar una neînțeleasă, pe care
natura a dat-o victuitorilor ca să se perpetueze și să
trăiască. Omului îi este dat să gândească viața, și pe lângă
plăcerile naturale, el poate să adauge un șor de sensibilitate
realizabil prin cultură, și unul de reflectare a realității,
care îl poate mure de amărăciune, dar și de o înfinit
superioară pasiune a cunoașterii. Nu trebuie să confundăm
inima cu mintea, dar pot afirma fără drept de apel că
substanța umană nu și-ar avea sensul fără înțelegerea,
conștientizarea sensibilității sale în receptarea frumuseții.

Când faci oficiul de gazdă trebuie să urmărești ca
musații să se simtă cât mai bine. Mulțumirea ta
să vină din modul în care ei s-au distrat, și să nu
urmărească satisfacție egoistă, ce-ți este permisă când
tu ești musafir. E de ajuns ca ei să se simtă bine
ca și tu să u-ai motive a te plange.

Sumbra viziune mefistofelica

Dintr-o sorgintă immanentă
De chinuri omenești sapace
Sintem făcuți... și u-ai ce-i face!
Este-o voință-intransigentă
Ce chiar cu omul cel sagace
Ce taina-o caută tenace
Ea se menține reticentă.

Ne multumim cu ce găsim
De la zei oase aruncate
Ce nu-s în stare să arate
Nici pentru ce murim
Nici viețile de ce ni-s date!
Re-vie-odată-tu, Sociate
Să-urături noaptea ce-o trăim!

Actori blazați sortiti pe viață
Un rol condescendent s-obțină
O parafrază anodină
Din a lor creieri de paie
La un spectacol în surdina
Mut, insipid, fără lumină
Condus de-un univers de ghiță!

Oare cînd lumea-i o angosă
Și existența-i doar durere
Cînd nu-i dat omului să sperie
Nici într-o rugă clamorasă
Prin care luminare cere,
De unde omu-ar lua putere
Să vadă lumea-asta... frumoasă?

Rămîne-un spirit gol, hedonic
Ce-și face loc în corpul tramei
Și-aruncă prozaismul dramei
Spre proximal hotar demonic,
Und'-nuspendat tălul lamei
Retează glasul sfînt al mamei
Sfidîndu-l... c-un cor cacofonic!

Din vesnica sordiditate
A spiritului noroiat,
Fără a putea fi ridicat
Spre-nalt din a sa-abiectitate,
Din impotentul stil creat
Obscur, prolix, necugetat
Rodește-asta sterilitate!

Îmi place să ajut, dar nu-mi place să cer ajutor.

Mai bine să te plictisești lângă cineva care vorbește mult (nu neapărat prostii, idei neinteresante etc) decât lângă un taciturn. La primul leacul e simplu, să-și întrerupă logourea, la al doilea e mai dificil, să-l faci să-și iasă din mintenie.

Definiție: Eu numesc o capodoperă astfel când mă furnică pielea, și dacă senzația e constantă la contactul cu ea, o numesc o capodoperă viabilă! (Ha!)

În momentul morții, oriunde și oricând, cea mai potrivită e tăcerea sau doar câteva cuvinte. Este prea mălțator, înfiorător, supraomenesc acest moment pentru a fi nimicit printr-o atitudine de viață, dolentă, denotă o neînțelegere a clipei, de-o tristă măreție inepetabilă și ultimă. Acum suflătele se înțeleg printr-un limbaj tainic, necunoscut, se apropie mai mult ca într-o viață autragă. Cât este de copleșitor acest eveniment, trecerea graniței nebănuite, imprevizibilă și atât de scolită de noi, singurul eveniment fundamental al universului de care nimeni conștient!

Când e ger nu îngheată mintea, ci inima, sau altfel spus inima îngheată mai mult ca mintea.

Oare nu cred că cele mai întese plăceri sînt cele ale inimii pentru că cele ale minții nu mă satisfac? Oare primele nu au un referențial labil și nupus voinței noastre, incommunicabil sub orice formă, și deci nupus avantajului virtualității decât secunde ce pot fi oarecum ierarhizate în conștiință și chiar în social? Așa să fie?

Uneori revin la un gest furios, de ajutor etc (și asta când nu sînt obligat de conștiință să-l îndeplinesc, deci când e voluntar) gîndindu-mă la senzații de mulțumire de sine ce-as avea-o ulterior, cit de plin de vanitate imposibil de controlat, as fi. Sau mă gîndesc la stîngheale ce m-ar cuprinde când as fi privit admirativ, laudativ de ceilalți sau la gîndul că sînt scotit ipocrit în acțiunea mea, deci urmărind fațada, epatarea! Cînd nu mă gîndesc la acestea, îmi umez impulsurile și rareori îl regret, căci îmi aprob atitudinea deschisă, ulterior!

Oftat

Ce deziluzii-ai să nu-ai aștepte
Cite speranțe ne-implinite
Lovit de crunte ne-înțelegeri
Zchobit de false jurăminte?

Mi-e teamă parcă, dar încerc
Să cred că totu-i născocire
Că poate voi avea noroc
De-o ideală fericire.

Că toate nu-s la fel, știu e
Și poate-afla-voi soarta mea
-Acheranta jumătate -
Și ea găsi-va soarta sa!

Ce bine-ai fi, visezi tot timpul
Căci altfel totu-i fără rost
Ai fi mai ieftin prețul vieții,
Mai pretios al vieții cost.

În doi să întocmim o lume
S-o facem pe măsura noastră
Zburînd spre stele, din înalturi
Să ne-aruncăm în marea-albastă

Și cînd va fi sorocu-acela
Întrearea-n lumea de apoi
Ținîndu-ne de mîna-utrîna
Să cerem pacea pentru doi!

Hilare viziuni, degeaba,
Căci sansa n-o vîd să apară
Tot piste false, tot capcane
Ce-mi fac existența amară

Voi fi uzelat ca toți aceia
Ce din străbuni își ppun „bărbati”
Ce pînă aflînd despre ce-i vorba
S-au și țezit că-s înșerați!

Chiar cînd fac solitari parada
Și rid de „proști” familisti
Cu sufletul se ieu la sfîrșit
Burlacii ce-ascund că sînt triști!

Mălure timpurie moartă
Iudat' ce-orbirea mîă cuprînde
Căci ametit de aparente
N-am să-mi aduc nimic aminte!

Poeziile mele au valoare linică, nu știu dacă și poetică!

Uneori pornind de la senzații fizice, poți ajunge prin
filtrul creației să decanțezi fire de aur poetice, ce să
reda alegoric starea bivalentă (înmî-timp) trăită.

Căci poeziile cu mare putere de plasticizare sînt vespas de
sugestive, adăugînd senzației mentale una nouă,
simțită ca pe ceva material ce se poate comunica mai
multe lucruri.

Uneori, luînd apărarea în fața unei persoane dragi,
simpatizate - unui om ce se pare că ~~se~~ sîcanează, iar
punctul nostru cantă argumente în favoarea nemulțu-
mirii sale, observînd numai defecte sau numai aspect
negativ al problemei, atunci urmarea ar putea fi, o
mai atentă analizare din partea celui implicat, o
recunoaștere a adevărului obiectiv, și deci anularea
acuzărilor puse pe seama omului ce i-a deranjat.
Deci iată cum prin o aparentă ~~apă~~ încercare de a
enerva și mai tare - prin neînțelegerea punctului de
vedere exprimat de cel în cauză - în fapt o apărare a
punctului de vedere advers - atitudine ce ar putea fi
considerată dușmănoasă - se poate ajunge prin această
deschidere de orizont la o înțelegere și din partea celui
ce se crede oprit, care încetează să se mai considere
victimă, lucru foarte liniștitor pentru el, nemărită-
zînd peste tot numai încercări de a-l sîcane, ~~în~~
însenînîndu-și gîndul, astfel!

Despărțire

Te duci... păcat... dar amintirea

O voi păstra în gîndul meu

În suflet voi păstra simțirea

Acestor ani frumoși, mereu

Adio pasăre măiastră

Ce cum ră zbor m-ai învățat

Tu pleci spre zarea cea albastră

Rămîn eu singur, tristat

Ireversibil timpul curge...

S-opresc aș vrea tot ce-a trecut

Și cu pretenții demingere

Să retrăiesc un rai pierdut

Abia acum vădit s-arată

Întreaga dulce frumusețe

Toată vibrația minunată

Din prima noastră tinerețe

Ne despărțim amici... cu bine!

S-a dus ce noi eram odată

Și de-o simțim, nu-i o urzine

O lacrimă pe-obraz picată!

Adio, nostalgie blîndă

Nu avem timp prea mult de tine

Întâm în viața frenetică.

Adio, contemplați serene!

Uităm sau poate nu-ntelegem

Însemnătatea-adolescenței

Dar vedem-i tînăr il culegem

Pîn' la sfîrșitul senescentei

Cu drag și-un dor nestăpînit

Cu-ntelegiune și durere

Vom eroa ce a murit -

Speranța vie-n fericire,

Unicul drum spre împlinire!

Interogație

Voi ce simțiți când muriți, de obicei?

Sau nu obișnuiți, și viața - i roză

ca un trandafir fără spini

de la ziua întâi, până la ziua

când întâi, muriți?

Dar dacă vi se mai întâmplă asta, ce simțiți?

Nu-i așa că vă bubuie templele

și vă strânge îngrozitor creierul

ca într-un clește, gândul?

Inima nu-și încetază zgomotul, pentru puțin,

ca să auziți cum vă curge prin vene

Disperarea?

Nu vă ustură ochii de imaginea propriului cadavru

și nu vă adie o mireasmă descompusă?

Universul nu se prăbușește peste singurătatea voastră

nu-și bate joc natura de voi, arătându-vă

feriinea vie a altora?

Nu-i așa că atunci ați vrea să muriți cu adevărat?

Dar pentru că citiți aceste rânduri...

nu-i așa că înviați pentru a reîncepe chinul

și văeți să vă credeți fericiți?

Nu este nevoie de nici un răspuns!...

Cântare

Putea-va-a mea tristete

Ascunsă și păzită

Născută-n tinerețe

S-alungi într-o clipită?

Simți-vei tu că peste

Te-i evident și clar

În risul meu mai este

Și-un aderar amar?

În toată farșa asta

Te-o joc cu nepăsare

Indur mereu năpasta

Lipsei de-o dulce floare

Parfum ce m-ameteste

Și zîmbet îngereșc

Simți? Inima-mi doarește.

N-ai vrea să te iubesc?

Îndreapta-te spre mine

Din viața ta trecută

Invată-mă ce-i bine
Să-exult tu mă ajută

Încercare ai iubit
Că eu sînt ce-ai dorit
Și-odată ce-ai simțit-o
Dă-mi seun că sînt iubit

Și taina lumii toate
Voi pune-o-n a ta ființă,
Tot raiul!... însă poate
Nu mi-~~ei~~ jura credință?!...

Obisnuit cu gîndul
Pătit și alta dată
Îmi voi jeli iar cîntul
Pe struna întristată!

Prefer să am în dramă
Durerea de-a mea parte
Decît să-mi pui în seamă
Un „nu” ce-aduce moarte

În sufletul de floare
Ce trebuie-ocolit!
Eu sînt cu mult mai tare,
Suport să fim loric!

Eu vîrs în poezie
Întreaga mea simțire
Cuez din tragedie,
Aflîndu-mi o merine.
(Poate-i închipuire?!)

Plouă
de mii de ani plouă
știi că așa a fost și va fi mereu,
dar așa cum plouă acum știi că nimeni nu
va pomeni!

Zgomotul ploii întristează,
de-ar fi doar zgomotul...!
Mai pîlpîie lumina, dar se va stinge în curînd
lăsînd întunericul ud să m-acopere.
Trist sună ploaia, neîncetat

Perdea de apă trasă pe fața te, nevăzută, poate sperată, dar ce importanță are?...
 Spațiu de nimic, neîmpropătat
 Ferice, neferice - sortite pieirii
 Vreau liniște!
 Apăsarea ploii!

Acorduri grave, în cadența lacrimilor

eterna cadere în armonie a ploii

Cîtă armonie în ploaie, dar ce trist!

Suflet cald, tupilat lângă pieptul meu, simțit cu
 visul, pierdut rațiunii...

Pauză cardiacă, timp pierdut - cît?

Insuportabilă singurătate în ploaie sau poate...
 ploaia singurătății?

Retragere în altceva, consolare, resemnare cenușie,
 cer plumburiu, acoperit de norii din care curge
 noroiul cenușiu.

Îmbăcămintele a vidului, încercare de nuprietății
 Agățare de o rază de soare, căzută din cer - durată?

Cîngie întinsă, monotona, fără viață, gri-închis,
 alergare neconterită - unde?

Repaos, nici o reacție. Ploaia mă acoperă,

mă îngroapă, nici nu mai suspin!

Tristete, ploaie, deznădejde!

Piatră și sînge

Celulă de piatră zidită-n altarul

simțirii ascunse-n enigma umană

Stampilă de sînge ce-ucھےie dosarul

speranței, ca-o coajă cuscută pe rană

Coloană de piatră cu vine de sînge

ce-un templu susține spre-a donului foc

Ca-n arderea-i dură să-ucerce a plînge

tot răul trecut, viitor la un loc

Statuie pictată pe-a spațiului cadru

cu forme abstracte-n contur și idei

Făclie ardentă păstrată-n cadavru

luminii de sînge, pierdute scînteii

Se schimbă în stănă culoarea pe roșu

rozul în gri și albastrul în negru

Schimba-se va albul de piatră nîcîcînd

căci e fondul lumii etern și integru

Dar roșul mișcării strigă pe piatră
se zbate, străbate prin rece sepaș
Și flacăra-i vâște în moartea sculptată
neliniștea vie a ficii de haos
O fică frumoasă prin forța durerii,
frumos ne-utilizat în serinul răcelii!...

De ce?

De ce gîndesc așa acum
La vîrstă asta fericită?
De ce mă îndoiesc într-una
Și n-am încredere-n urzita?

De ce avîntul ce mă-mplunge
Eu îl opresc la jumătate?
De ce nu cred că voi atînge
Frumoase țări mult visate?

Deși speranța nu-mi lipsește
Din colțul gurii rîd ironic,
Cînd rîsul mi se înteteste
Eu dau în plînsul cel mai tonic!

Mă zbat în zilnic și nimicuri
Cotidiene refulări,
Tu lume-n inima îmi picuri
Desertăciune, disperări!

De ce n-accept ce mi se oferă?
Nu-i totul, dar este ceva...
Eu vreau ceva ce nu se speră
Decît de cel ce-i „cineva”!

Un prăpădit, un mediocru
Talant ascuns... inexistent,
Ce-n poezie-n ton de ocre
Boieste propriul monument

Ruzine tie, nătăfleată
Că îți desiri singur din spire,
Moror și gata a lui ată
Iar tu-ți bați joc de fericire!

Dar nu depinde doar de mine
Să mă-mplinesc în asta viață

De scanta-i buna, parte-mi tine,
De nu, sufletul mi-l ingheata!

Aşa putere de iubire
Mi-a dat natura ... doar atit!

Caut ecoul în simțire
Căci singur ... tare mi-e uit!

De ce îmi plouă monotona
Aridă stare de blestem?

Psalmodie goală, atonă...
De ce tot sper? De ce ură țin? ...

Regret că n-am regrete

Se mișcă luna-ucet în spațiul de-utineric

O dăună luminoasă parcă visez în umă-i

Renastere în gândul amarnic sau feerie

Privire-atit de clară și timpul parcă-l pipăi

Nu plâng, și-astfel durerea din secetă s-adapă

În nostalgia caldă cu albe siluete

Prea-n regulă mi-e pulsul, mi-e sete când beau apă

Urasc seminătatea, regret că n-am regrete!

A fost!

Cea mai dureroasă e nemiscarea. Să vezi cum, chip de
ceară numai poate simți atingerea. Timpul e încoujurat și
acoperit de flori, multe flori, fără nici un rost. Ce să facă
cu ele mortul? Nu pentru el le-am adus, ci pentru viii
ce-l privesc indignați. Ei trebuie să-l vadă împodobit
astfel, să țină minte omul dus, încoujurat de flori.
Timpul se luptă, se zbate, cu ultimile puteri întinde
mîna, ține sufletul cu ultimile puteri, apoi slăbiciunea
învinge, capă și se înalță sus, mai sus, se vede pe sine
nemiscat și îl apucă o gloară suprapământeană. Iși dă
seama că a murit, că nu mai poate trăi, că trebuie să
rătăcească prin aer, sau altceva, dar în câteva clipe nu îl
mai doare nici gândul ăsta, se împrăștiă, poate că nu va
mai viețui altădată, cine poate ști? „Dumnezeu să-l ierte!”

popa cîntă pe nas, cadelițează, mai are ari trei rumor-
mîntări. Soa obîmuit. lumea toată are ochi lucitori. Toți
se gîndesc la moarte și la viață. Oare numai acum ar
trebui s-o facă? Nu mai e loc în cîmîtîr, moare lumea.
Se construiesc blocuri pt. vii, cei morți tot nu mai suferă.
A răz cîmîr! Nu l-a cunoscut, n-are habar cine a fost.

Și ce dacă, tot nu trebuia să vadă! Nu pentru mort, pentru
vii, cei care simt durerea adîncă, cei care plîng, cei care

nu vor să plece dincolo, cei ce se gândesc cine va mai muri, în afară de ei. Unii se mai gândesc și la propria stingere. Nu unii, toți! Toți vor o moarte lină, fără suferință, mai puțin se gândesc că viața cere sacrificii, că doar oamenii știu că mor, că doar pe ei îi doare și viața și moartea. Se aud clopote și păsările! Spune cineva „Viața-i a dracului!”. Atunci moartea e a lui Dumnezeu, sau tot a lui? Așelă. Ce tot trebuie să ne-ntrebăm atita, tot nu aflăm nimic! Dacă-asa afla, n-am mai muri, nu? Familia îndurerată îl săruta ultima oară. Mai plâng oamenii. E prea lungă sufla. Câteva cuvinte bine alese ar ajunge. De ce să auzim coborârea în vesnicul loc? Săracele fiice, alia se mai țin pe picioare, și se rupe inima! Il coboară în mormânt, pîrviile se lovesc de capul ce cade cu zgomot, Gata. O să-l mai vadă doar în poze. Care o poză durează mai mult ca un om? Poza e simbolul unei vieți, iar simbolul poate să nu se știrgă, pentru asta fiind necesar mai mult decît simpla vietuire. Viața merge înainte! A cui viață? A mea, a ta, a lor? Nu, nicidecum. Viața e o metaforă a morții, poate chiar o altă înfățișare a ei, nu e a nimănui, aparținînd tuturor totuși!

Finis

Sunt aruncat în grota speranțelor pierdute

Pe creier mă apasă

În reflet mi se lasă

Tăcerea nopții, goală, plutind fantome mute

E timpul meu acum să-ntind oasele mele

Urîindu-mi disperarea

Stîngîndu-mi lumina

Un suflu fără aer și cer fără de stele

S-a dus din rîngul piatră, a curs toată-a mea viață

Pe lesperile reci

Te-aștept să mă peteci

Hidoasă-urîgitoare cu rugetul de gheață

Ce-mi pasă mie-acum?! ... orice-aș putea să spun!

Să fac! dar nu cîtez

Deloc să mai visez

Înfigurat de veguri, mă voi preface-n scrum

Să plîng - dar la ce bun? Să rîd - e fără sens
Să lupt - dar am cu cine?
Nu poate fi mai bine!...
O tulburare-n suflet mă taie!... mai intens!

Nu vreau să mor, nî totuși, știu c-o fi așa
O viață-am reflectat
Dar neînsemnat
As trage-acum cu dinții din ce-aramas din ea!

Îl simt, s-a dus, zburat-a din trupul corigat
Suspiciul fără vlagă
De mine îl derlează
Dispare în neantul ce-eteru" e botezat!

Străino!

Nu-i o dragoste suavă
E-o atracție bolnavă
Fără și nî fără cap.

Am vorbit puțin, odată
Dar mîndria ta de fată
M-a făcut simț să scap,

Nu din fericire mare
Sau minime, ci-uristare
Că repet durerea ieri.

N-am știut s-ajung la tine
Fără-ncredere în mine
Și stîngace, și neclar

Eu, învins de dinaintea,
Cu amare simțăminte
Am știut c-asa va fi!

Prea era departe locul
Unde arde-n inimă focul
(Și-unde-ajungi fără să ști!)

Ce orgoliu, nepăsare
Sălbăticie, pudorare
(Asta sau nî altceva)

Ti-au dictat deznădămintul:

- Fără a folosi cuvântul

Ai uitat c-aș exista! -

Și de-atunci, nici un salut

Mai rău ca un necunoscut...

Orice poartă este închisă

Nu există nici o cale

Înspre grățiile tale.

Nici privirea nu-i permisă!

Dar nici eu nu pot cere

- Poate-aș face-o, de-ai simți

Ori ve-un rost de-a fi-u cerșire -!

M-ai repede cam de sus,

C-un suflet de nepăturus,

Prin făcusa ta privire!:

"Am dispreț pentru acei

Ce n-au demnitate-n ei,

Și apoi... mă enervezi!"

Merit eu să fim plesnit

De ocară-asa lovit

Minte, spune-mi tu ce crezi?

Dar oricât aș cugeta

Când îți văd iar fața ta

Mă cupinde-un nu știu ce

Pacă-mi vine să zămbesc

Un fior dumnezeiesc

Îmi străbate fibrele

Și pe dat' eti ocolesc

Ochi-ți, ce mă mă privesc,

Ca să uit senzația

Așa noi ne axăm deim

Ca să nu ne răspundem

Asta e situația!

De citești în cânti ideea

Că bărbatul sau femeia

Pot iubi fără să spera

E-o gresală, zic eu, mare ;

Gîndurile-n disperare

Se transformă în chimere !

Chiar o clipă fericită

De-ți este fîgăduită

Ai puterea de-a-nclura !

Dar cum eu n-am nici o șansă

Inima mea nu mă lasă

Dreptul ei de a-l fură.

Leacuri unul, despărțirea

Și uitarea, primenirea

De defunctul meu amor

Mort în fașă, fără surle

Fără clopote în turle

Doar c-un mator privitor

Dar eu cant, disperare

M-a cuprins în ~~disperare~~ cântare

De-o iubită-adevărată

Jalea-mi vârs în poezie

Pace să-mi aducă mie

Și-o speranță ne-uitată

Într-o Ea misterioasă

Bună, caldă și frumoasă

O ființă prea visată

- De cînd sper la asta fată ! -

Vorbînd cu tine

Sînt singur, părăsit de toți în asta seară

E frig, afară plouă - tristete ca afară

Cînd noaptea-ucet se lasă pe lume și pe mine

Cînd neputința-mi roade speranțele divine

Pierdut în vechi nimicuri, să scap din ele-aș vrea

Dar fără-icoana-ți sfîntă, cum oare aș putea ?

O singură privire de-a ta m-a-nveselit

- Desi apoi sufletu-mi îndată s-a mîhnit -

O rază din lumina ce ochi-ți dau în jur

M-a străbătut o clipă - atât az vrea să fur
Din taina vieții tale, atât de dragă mie,
Punându-ți la picioare inima-mi pe vecie.

Cît te doresc, îmi pare c-abia acum observ,
Faptură delicată, totuși plină de nerv
Și dacă e vreo vină să-ți placă ce-i fumos
S-admiri formele fine și timpul mlădios
Să vrei să strîngi în brațe materia de dor
Natura-mi dea pedeapsă, m-aș bucura să mor!

Dar astfel fiind ființa de la natură dată
De altă entitate umană însetată,
Prilej de încercare - totală unire
De trup și ideale - olimpica minime!
Prin legea-universală, eu, simplu trecător
Încerc iubind, spiritul, să-l fac nemuritor!

Îți cer prea mult probabil, te faci că nu mă vezi
Ai gândurile tale, doar tu ști ce visezi,
Te-aș înțelege, însă, pace nu-mi dă simțirea
- Dar tu de-ai înțelege, ne-am împlini marea! -

Cu timpul - sînt prea sigur! - citind cum arătăm
Toată tăcerea noastră de-acum o s-o cităm!

Citind aceste versuri pe foi îngălbenite
De chipul și mîndria-ți o să-mi aduc aminte
Tu u-o să ai regrete, căci nu ai suferit
Dar eu elegiac - odat' îndrăgostit -
Voi ști c-ai fost aceea - nestiutoare fire -
C-ai smuls din calea soartei o dulce fericire!

Acuma încă plouă - răcoala de afară
Îmi picură în suflet, sînt singur astă seară!

Privire asupra condiției geniului

Fără-ndoială adevărul
Să-l cauți, să-l găsești, să-l spui
E greu, și ți' albește părul
Pînă ajungi în adîncimea lui

E omu-asa făcut de-ncearcă
Învolemtar aș spune, natural

S-atingă echilibrul, parcă
Tinteste-un centru comportamental

Tristetea de-l lovește - ride
Cu lacrimi amărui pline de jale
Voind larg suflatu-a deschide
Speranței ce-l umează-n cale

De-ar locui-n palate aurite
Fără nevoi, înconjurat de fală
Se nasc în el dorinți nemărginite
Spre-o altă fericire, ideală.

Și-acuma stănd și meditănd
Văd clar în minte, deși-afară-i noapte
Că nu e geniu-artistul decit cind
Stăruie-atent în instabilitate

Cind simte chinul omului etern
În trupu-i, și-l transpune-n semne
Ce din tîrîditu-i spirit se astern
Pe-al lumii manuscris de-ndemne!

Căci astfel doar poate reda extreme
Ale simțirii omenești, în artă
Putînd să-ufătiseze vîi probleme
Ce-au fost, or fi, ce omul azi le poartă.

Nu-i prea ușoară treaba, recunoaște!
Să fie-un psiholog pătrunzător
Simboluri din orice a năște
Și lumii-ntregi să-i fie mentor

Să-mpartă albul în culori
Și pietrei să-i dea răz și grai
Și sunete s-adune-n flori
Ca-n armonie... s-~~are~~ cum trăi!

Gînduri nerimate de zbucium
Vreau să-ți arăt cerul iubito
Tu doar soarele privești
Și el moare, cerul însă soare are
Mii care mor și se nasc

Hai să călătorim printre astre
Și timpul să nu ne ajungă
Nu te cufunda în desertăciune
Noroiul teluric alungă

Trăiește-te și meditează pînă sau e prea târziu
Atunci vei dori cu patimă ce îți e oferit acum
Nu vei mai găsi pe nimeni să-ți dea suflet.

De ce nu vei să înțelegi
Că nu trăiești de două ori
Că nu ai voie să greșești
De cântă ce nu se iversează decît o dată - u viață

Nu uita niciodată că totîi sfîrșim identic
În pulbere se-ntorce timpul, absurd
Și doar cu sufletul poți supraviețui.
În lumea asta ~~de~~ și fără scrupule
Mereu te lovești de tot ce-i mai urît
Care rănește-adînc și întristează

Te simți un fulg de nea cu început perfect

Dar care-ncetul cu încetul se topește
Cu cît se-apropie de pămînt.
Ca să-și păstreze perfecțiunea
Trebuie să plutească înfinit în sferele înalte
Să se mențină pur

Pe sol arec nu cînta fertilitate
Să facem din desert ocean de lacrimi
De vei să simți aievea că trăiești
Acceptă-un dar venit din partea mea
Împărtășește-mi deci iubirea

Ascultă „Mica Serenadă” - simbol etern
Și personal - Ți-o dăruiesc din suflet.
De o respingi am să grăiesc:
- Oare are Eminescu dreptate?

* * *

Plăcută epocă-a fîntei
Cînd zîmbetul singur ajunge
Cînd totul slujește credinței
Că tot ce-i frumos vei atinge

O zbatere fără miresme
Lumină deschisă - nainte
A florilor miere, miresme
Gustate de mintea cuminată

O strângere-a mîinii - n tăcere
Fiorul speranței visate
Un freamăt tiinid de plăcere
Comori ce-s abia dezgropate

A lua de la lume de știre
De tot ce se poate - urât,
(Păcat că de descoperire
Nu-i însă străină Uta!)

Suara cîntare curată
Găsește în sunet de dor
În inima ta încercată
Pierdutul de vîrstă, amor

Pavăză rece

Înlăntuit de propria ta teamă
Instinct de apărare cunoscut
Te-ascunzi rîzînd în a ta dramă
Și plîngi uscat în chinul nunt

Pui gratii să te înconjoare
Deși în ele te închid
De frică să nu te doboare
Al lumii haz prea inspîd

Te pierzi în aparențele menite
Să-nsele dușmane roințe
Căci simți că trebuie-ocolite
Virtuale relele ființe

Dai de prea mare închiștare
De triste-amare inhibiții
Devii-obsedat de-urîngurare
Și-ncerci scăparea în editii

" Aș fi un zeu, sau chiar un idol
Pentru acei ce-ar înțelege,

Aș deveni în lume-un simbol.
Doar de-aș putea ieși din ~~lume~~ lege! "

Gîndesc cu compromis ferice:
Sincer, deschis, iubit de semenii,
Precederii să-i fiu complice
Să nu mă facă-a plînge nimeni!

E greu ca sufletul pe țară
Să îl oferi. Dar poți obține
În alt fel inima suavă
Ce-o ceri atîta pentru tine?

Doar cînd cederî din propriul eu
Cînd te împarti la fiecare
Ai voie-a-obține dreptul tău
Și viața-atunci are valoare!

* * *

Plîng gîndul zburat peste înghițitorul de viață
Fericire imensă posibilă, trăire intensă în speranță
Încercare în spargerea zidurilor închizitoare ale
absolutului

Putere trecută dintr-unu-în-altul prin armonia
cîntului

Simplitate și comunism primară ale noastre
Ce puse-împreună, ușor, ne transpun pe aște
Totul se petrece cu o facilitate transcendentă
Cel puțin o clipă, intensă, pură și ardentă
O destăinuire a sufletelor ce ne înrătă nemurirea
Trecere atît de cîntată ce ne degăsește gîndirea
Esență universală, mister dezvăluit doar nouă
Fiind senin și soare!... acumă cîntă... plouă...!

Drumul fiecăruia

Fiecare înțelege să-și aleagă calea dreaptă
Pentru unul e nebună, pentru altul înțeleaptă
Fiecare își găsește o cărare la dorință
Alegînd din multe căi cea mai dreaptă cu putință
Sau suită, ocolită, armonie cu-a sa fire
Căci se știe, ia „mireasă” doar ce se numește „mire”
Fiecare e acela ce se crede, nu ce este
Dar ceilalți îl au la deget „fără-a prinde chiar de veste”
Lumea toată-i o grămadă de speranțe și iluzii
Și de capete stricate ce au suferit contuzii

Luată în parte, fiecare e ca degetul cel mic
De la unul din picioare, valorează... mai nimic!
Legea lumii e schimbarea, „unul naște altul moare”
Toti, cum vin, așa se duc, - pun cu oricine prisoare!
Bucuroși în faptul vieții că au mai ciupit un an,
Ce contează pentru lume? Mort sau viu... ambu-s în van!
Totuși astea-s cunoscute, le știu toți, le știu pe toate
Dar cei mulți nu pot pricepe în adânc, decât pe moarte!
„Pîn-acele, cale lungă; Eu am multe de făcut
Am atâtea planuri încă nu pot pierde... un minut!”
Fiecare i-a dat o ambiție firească
Parcă gloria-l ajută încă o dată să trăiască!
De îți scrii cu majusculă numele pe-o lumii foaie
Năvălesc în minte-ți alții, uriași, ce-ndat' te-ndoare!
Nici să stai fără părere, ca o frunză la pământ,
Simte-te mai bine-o stîncă, chiar de-i roasă-ncet de vînt!
Orice-ai zice, ce contează? tot ce-am spus e praf și fum
Căci oricum călători-va fiecare pe-al său drum!

Traseu ascendent

Am plecat din gară doar cu locomotiva. Pe drum s-au
agățat de ea vagoane de spirit. La început a fost doar un
șes, nemotat însă din cauza continuei derrăluiri de stilpi
de telegraf în ordine alfabetică. Apoi au apărut dealurile
și urcusul s-a dovedit mai dificil (între timp vagoanele
s-au umplut de diversi oameni, plăcuți sau neagrabili,
inteligenti sau doar cu aparență astă sau fără bătrîni sau
mai tineri în hotărîre morală). Pe munte însă trenul abia
se urnea. Locomotiva trăgea din toate forțele, iar oamenii
stăteau la fereastră și priveau natura. Putini însă o vedeau
cu adevărat, cei mai mulți o socoteau un pilej de-a ieși
din plictiseala oboroare, ca o diversivune! Mă uitam și eu
la soare, la creste, la prăpastii de jos, la zborul nestînghe-
rit al unui vultur, la lămurita viață de jos și la vizibila
agitație din tren. Suicidul acestuia ne anunță că sosește
un tunel. Mă cuprinsese o teamă redefinută. Interiorul
era pătrunzător și acoperea orice lumină. Încetul cu
încetul m-am obișnuit și am început să disting detaliile.
Mi-am pipăit mina, capul și sufletul! Apoi am încercat să-
văd și pe ceilalți. Cîndat, nu reușeam să văd decât peretea
vagonului, fără oamenii dinainte! Nu mai exista

nimeni pentru mine, ci doar trenul vieții, cu ringurul
călător, eu. Am înțeles atunci că sunt unic în mulțime,
am înțeles ce înseamnă să poți vedea totul unde alții
nu văd nimic decât dacă li se aprinde o lanternă, dar
cum bateriile nu rezistă, revin repede la senzația de
a putea vedea prin întuneric, fiind mai comod și mai
săvâtos să închizi ochii și să aștepti ieșirea din tunel!

Da, la ieșire i-am revăzut pe aceiași oameni în aceeași
stare, parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru mine însă
se întâmplase totul. De-acum înainte de-abia așteptam
să mai trec printr-un tunel introspectiv. Apropiându-ne
de vîrf am observat că au rămas în tren doar puțini
oameni, ceilalți preferînd să respire aerul mai puțin tare
din stațiunea montană cu restaurant și popice.

Am vrut să-i cunosc și le-am întins mîna. Plăcerea a
fost reciprocă și am regretat că nu i-am cunoscut mai
decurse. Dar, tardive lamentări! Masa de oameni nu
ne-a permis să ajungem unul la celălalt! Din păcate
mai avem puțin pînă sus. S-a făcut ger, afară ninge
și e viscol, trenul abia mai înaintază, dar știu că întîlnirea
nu va mai dura mult căci acolo, pe pînc nu vom mai putea
vorbi. Acolo se termină calea ferată ce ne-a condus
destinul și începe calea spre eternitate!

Previziune

Și-u zîna-acea ce-o veni, simțindu-ne iubirea
Ne vom chema abia șoptit, atunci voi ști ce-i mierea!
Cît de complet vrăjit voi fi! și-împrumutîndu-ți fioul
Și tu vei plînge-u pieptul meu aflînd ce e amorul
Uitînd de lume și de tot, ce-am fost sau ce gîndit-am
Purtînd prezentul pînă-u cer, idolizînd iubita-mi!
Păcat c-atunci voi fi trecut prin multe-evenimente
Cu amintiri frumoase, triste, din alte vechi momente,
Ele înseamnă c-am trăit odată cu alt suflet
Rîzînd, plîngînd, sperînd, oftînd, dar fără al tău zîmbet
Și cît regret îmi voi turna în cupa furibundă
Știînd că altul a gustat din firea ta cea blîndă
Că ~~ai~~ pătat albeata ta cu labele-i vulgare
Ne-înțelegînd ce diamant, ce stea-u mîna are,
Or fi mai mulți (!) - cu-atît mai rău, dar pot să-ți dau
sențiunța

Cînd însetat, cu voluptate învîl ce-i umiliunța
De-a vocîi că-s mult mai jos decît flîntă-ți Doamnă?
Ireversibil timpul curge, and un vînt de toamnă...
Voi pune că așa a vrut destinul să ne lege
Cînd nu mai-i mult pînă moartea pe voi să ne dezlege!
Să ne trăim intens, frumos, cu patina tot focul
Și clipele ce ni le-a dat-pe voia sa-norocul!

Sunt ochii tăi prea puri, deschizi spre taină cea mai mare
Le-o-mpărtăsești cu mine-acum în dulcea mea visare!...

Urate mirilor

De când lumea și pământul

Ou, femeie s-au unit

Ca în slavă-a duce cântul

Dragostei ce i-a-usotit,

Oda scrisă-n jurământul

Către Fine juruit!

E-un miracol și o taină

Ce la mulți rămâne-ascunsă

Și perechea fără haină

Cu-al ei în din veci e unisă.

Doar l-aceea se distaină

Ce deplin de ea-i pătrunsă!

Atot prilej de sărbătoare

Tinăr început de drum

E a voastră încercare

De a nu se-alege scrum

Din fiile muritoare

Care le uniti acum!

Singur vremea va străbate

Sentimentul ce v-animă!

Și de roade s-aveți parte

Mulumiri pentru inimă

Fericirea fără moarte,

Ani mulți de viață intimă!

Cu arome-urbeșugate

Să clădiți căminul voi

Ca s-aveți clipe curate

Ne-urbeșite de nevoi,

Bucurați-vă de toate,

Toate-s altfel când sunt doi!

* * *

Am zîmbit forțat

Și am încercat

Să arăt cât de neafectat

Am fost, fiind refuzat

Cu vorba de-a dreptul lovit
De vorbă pătruns, chinuit
Un motiv chiar eu am găsit
Scuzînd cuvîntul necioplit

Dar, din păcate, împuns
Pînă în inimă străpuns
Acest ecou de neapătuns
Îl voi păstra în mine-ascuns

Actori ai vieții

Sînteți cu totu' biei actori
Nu credeți asta? N-are-a face.
Dar evitați de a vă place
Să vă credeți voi regizori!

Pe oameni viața-i regizează
Distribuind pe fiecare
Cum sortu' cad la întîmplare
Și-n rol rapid îi integrează

E lumea toată-o vastă scenă
Umplută de decoruri mîi
Fundal vopsit în culori vii
În care joacă-a mortu' tîrî

O mantie vopsită-n sînge
Pe umerii oaselor goale
Ce cu un gest preschimbă-n Moale
Tot Durul, dacă îl atinge.

În sfera-atingerii încap
Toti. E-un actor ne-nbătînit
Cu rol în scena de sfîrșit
Pe postul radic de casap.

Cînd anii-apasă-adînc pe umeri
Și reputînta-ți simți acută
Deun, în culise jalea-ți mută
Ca să lași loc la actorii tineri.

Cît de greu este cu privirea
Ce voi în voi vă coborîți

Realul să dezvăluie
Și clar să vă vedeți menirea

Un simplu rol aveți în lume
Nu fiți hulpavi de cauze
Și veți primi aplauze!
(Ce vor muri ca și-al vos' nume)

Și în final acoperiți de flori
După-o clipă de fericire
Simțiti în suflet împlinire,
Dar sunteți doar niște actori!...

Stare de gol

Cât de egali și-acelasi, cât de egali
Identici până-n ultima firimă
Coincidență de oameni normali
Ce-orice barieră o dărâmă

Alinați în simultaneitate
Aduși la același numitor

Nivelati de animalitate
Cu totu' cu statut de muritor

Reducere-a pudorii - originare
Pînă zero în egalul natural
Într-o internă de spitale militare
Umilitor cinism material

Pînă seune în dosare încifrați
În codul omenesc de sănătate,
Timpului personal nu îi furați
Picul de personalitate!

Ne pierde umbra cu contururi clare
Ne contopim în generalul nud
În formele atit de - ereditare
Sîntem identici pînă la absurd!

Nu mai găsesc nimic, subiecte nu găsesc, închis între patru ziduri nu mai pot zbura. Ce bine-ar fi să merg afară, în natură. Însă aş vedea acelaşi peisaj cunoscut monoton şi totuşi atractiv. Aerul respirat - plin de fum de automobile. Singura oază e parcul, parfumat, larg, liniştit, zăna. Îţi trebuie curaj însă pentru o plimbare noaptea, cant perfectiunea şi ascult muzică clasică. Viaţa e mişcare, totul evoluează, chiar şi cerşetorii - încă existenţi - ca un rînjit sarcastic al trecutului; oare cerşetorii ce drame ascund? Scriu într-un stil coltos ca şi epoca modernă, plină de nelinişti şi sinistre ulete. Oamenii s-au cerebralizat neîndoiros favorabil tehnicii, cum rămîne însă cu

Sufletul? Nu-l lăsaţi în paragină, cîntaţi pe coarda lui acordînd-o neîncetat, găsind noi modalităţi de a-l face să vibreze! Omul s-a cibernetizat, electronizat, automatizat, asaltat de informatică, cu greu mai poate străbate prin hăţîsul creat de el însuşi. Tot mai multe non-valori se afirmă, în faţa omului simplu oferindu-se atîtea posibilităţi încît nu ştie alege, preferînd calea facilă a modernismului. Viaţa încă atîtea fete! O concepţie adîncită în ani de zile poate fi zguduită şi contorsionată

În aşa hal încît conştiinţa nu se mai recunoaşte. Oricît se va dovedi de urîtă, de plină de nezaruri şi greutate, viaţa trebuie sorbită pînă la ultima picătură, în speranţa de mai bine şi în caracterul aleator al împrejurărilor stînd farmecul pe care trebuie să-l adulmecăm, să-l mirosim, altfel viaţa ne apare insipidă. Cu orice chip să alungăm plictiseala - care e posibil? Vreau să realizez ceva. Bănuiesc că voi fi îngrozitor de trist, cînd la bătrîneţe - dacă voi ajunge societatea îţi oferă atîtea leacuri de bătrîneţe încît nu mai ştii - privind retrospectiv, nu voi găsi ce mă aşteptam. Aşa gîndesc azi, în anii tineretii mele, scriind inundat de flexul sonor al unui frumos concert!

Revolta

Mai poate fi vorba de-adevăr
În spaţiul minciunii generale
Cînd luat e onestul în răspăr
Pentru sinceritatea firii sale?

Te-ndeamnă curentul întocmai
Ca el să te poartă orişicînd

Să spui ce gîndesti poți tu numai
Cînd singur ești, altfel nicicînd

Mai are vre-o valoare conceptul
Ce anticii înțelepți îl slujeau
De cinste, virtute sau dreptul
De-a vieții cum ei o doreau?

Scîrnave scăfirii plecate
Pînă în colb cu teasta lor
Ce celor țari doar dau dreptate
Zîbind micos, umilitor

Încesc apoi, injură poate
Nemulțumiri și cu pretenții
Și-impotnoliti în răutate
Nu trec de stadiul de intenții

În asta turmă omenească
Ciobanul Fals e-atotputernic
E învățat iedul să crească
Hănindu-se cu lapte de nemernic

Toti sînt în goană de situații
De-avere și-interese rezolvate
Pînă furt, pînă bani sau pînă relații
E singura portită de-a străbate!

- Mă plîng, vă plîng și mă-ngrozesc
De-acest spectacol hid, grotesc! -

Poftă

Mi-e sete de-un pahar de lapte
Să-mi spele-amarul, tot ce-i fierc
Mi-e poftă de caise coapte
Mi-e poftă de-o gură de miere

Aș vrea să mure acum un măr
Simbolul vieții și-al rodirii
Și trandafiri să-mi pun în păr
Să mă îmbrac cu taina firii

Dăți-mi să rup cu dinții pîta
Să suflu vîntul înapoi

Să torn marea-ntinsă, sărătă
Pe creasta muntilor, ruvoi

Fără zăbavă-as face toate
Orice mi-ati' cere, de mi-ati' da
Un fruct al vieții minunate
Ce m-ar putea purifica!

Nevoie de bunătate

Voiam să mă plimb prin o livadă
de meri, ce le sta floarea să cadă,
să îmi ămunc ființa în iarbă
și-n moale pat să nu scot o vorbă
Voiam să mă-acopesc cu-a lor nea
florile pure ce rod or să dea,
prin ramurile mișcate de vânt
să mă-ucălzească soarele sfânt.

Voiam să-mi cînte păsări armonia
cerului, suflîndu-mi bucuria,
înconjurat de Viață să aud
tot freamătul calm și surd.

Apoi, cum clipele treceau ușor,
îngăduindu-mă la umbra lor,
merii, din seva eternă dăruiau
fructe ce de oricine se rugau
cu demnitate-n mormur generos
să le ridice, să le ia de jos
În tinuta nobilă, liniștite
se împărteau la toți, multumite
că farmecul nu este în pustiu
și poate fi gustat de-un suflet viu
Dar arborii acestia nu construși
de forțe opresoare și nu plînsi
că-și dau la altii propria ființă,
ci chiar din intima lor dorință
se unilesc, cersind să fie-acei
ce mîngîie pe buni și pe mîsei
- e-o unilitate dumnezeiască

fără de care nu pot să trăiască! -
Tot așa soarele măret și cald
din mantia-i de raze cite-un fald
deschis oferă brînce om de-aici
de la stăpîni și pînă la cei mici

să iute-n suflăte lumina lui
s-aducă pace dulce oricui
Ah, cât de mult te ador Natura mea
că nu separei voit, că nu ești rea
că dragi ți-s toți fiii ce i-ai născut
și dai la toți, ca mamă, un sărut.
Nu vrei să vezi cât sunt de slabi sau tari,
nu-ți pasă nici că-s mici ori că sunt mari,
chiar dacă-s proști sau dacă sînt intelți
în mod egal pe toți tu îi răsfăți.
Nu te interesează c-au gresit
sau că fără greșală au trăit,
larg tu împarti căldura ta maternă
- apă de bună, calmă și eternă! -
E-atît de bine și liniștitor
să ai un spirit înțeleghător
să stea deapănă-ți, iertîndu-ți păcate
ce nici chiar tu nu le ai vrea iertate.
Strîngi din dinți în lume, bătăi și-nguri
Musti în carne vie, adevărul e furie
Recompensă idem, viață - pacoste!
Cîtă sete, Doamne, ai de dragoste!

Suierat

Azi prins pe gînduri stam în iarbă
la umbra unui pom stufoș
Visam în voie toate cele,
ce vîntu-i stecura voios
- sîretul vînt! - mechiu mele

M-am pomenit că stau de vorbă
cu acest mare învățat
ce poate răsturna situații
fără a putea fi arătat
- voință pură printre spații! -

Din absolutul său perpetuu
se coboară-n a mea cale
M-a învățat curatul vînt
să iau exemplul firii sale,
în toată lumea să m-avînt

Să nu cunosc monotonia,
haihui să umflu pe pămînt
Să vad, să-voaț necunoscutul
și-abia atunci să spun ce-i sfînt,
- aflînd frumosul sau urîtul -

Nu din scorbura vieții mele
să scot o mână-n care pică
o fructă din gazda mea pom
crezând miresma ei unică
și gustul vedem de un om!

Căci vîntu-aduce alte roade
ce te atrag neîncetat
Scîrbit arunci, prea plictisit
zeul ante-divinizat
și-ți plîngi timpul nefolosit
cînd nu vedeai decît ce-ți cade

Te-uoată vîntul mișlul său:
cînd să adii mîngîietor
sau să dăruie năpraznic
cînd să-ndulcești iubitor
sau ~~deșădă~~^{plesnind}, să țipi groaznic

Te-uoată cum să fi stăpîn
pe mări, stîrnind talazuri
Sau muntii-nalți să îi tocești

Să nu cunoști neazuri
Să faci tot ce poruncești!

Vînt cu aer împrăștiat
împarti în zări fecunditatea
Deși apai puțină dîrhat
nu-ți contestăm însemnătatea

Dar în final, mări vîntule
vreau să îți spun ceva:
- Ție-ți place să hoinărești
neobosit, așa
cînd te ridici, cînd brusc desciești

Faci cum dorești, așa ești tu
Eu te respect cum ești
și iau ce-i bun din ce mi-ai zis,
dar vezi, tu nu te-oprești;
Neapucînd să meditezi, nu ști ce-i aia vis!

Așa vorbeam odată-n somn
cu cel ce-am pomicuit,

Da gîtul mi-ea-ntepenit,
la umbra-acelui pom,
căci prin p'urechi el mi-a bătut
să-mi spună ce a vînt.

Da eu rămîn un sărman om-
răcesc, dacă adorm
cînd suflă vîntul prea convins
că urmăresc ce-a zis!

(De fapt, vorbele m-au atîns!)

Reconsiderare

Cu ce drept cerut-am iubire
De ce ți-am cerut fericire
Să nu-ntrebi, c-atunci m-ai durea!

Prin replici și gesturi prea fine
Abil te-ai făcut tu de mine -
Oricum rana se deschidea!

Voiam să-ți cîmpant al meu suflet
Din al meu curat, intîm ripet
Comori să ți' pun pe-ai tăi umeri.

N-ai vînt! - n-am curajul să judec
Și nu pot acum să întinesc
Lumina speratelor seri

În fond nu sînt unicul care
Să-ți dea bucurii e în stare -
Trecută credința visată! -

Tu canti, știu asta, în viață
Ce inimă singură-ubată
Și-afla-vei-sînt siguri-odată!

Pianului (exercițiu pt mîna dreaptă)

M-ai fascinat
Cu sunetul
Ca tunetul
Ce mi l-ai dat

Gama mază,
Cromaticisme
Octavă gravă
Și melisme

Continuu bas
Si melodie
Inconstas
De armonie

Esti exultat
Pe albe clape
Si intristat
Pe negre clape

Inti-u aspegi
'N contratiup
Traiesti ca regii
Din Olimp

Ca frate mi-esti
Un alt Razvan
Ma ocrotesti
Tu, brabo pian!

Rezumat la lectia de filozofie

Conexiunea-universala are un caracter specific
Prin dialectica naturii si explicare-u mod stiintific
Finesc rezulta insusirea realitatii-universale
De-avea forme particulare, grefate pe legi generale.
Si necesar, intimplatorul isi pune pecetea pe toate
Dar relativ, inevitabil, la propria necesitate.
Prin gindul nostru noi atingem esente-ascunde-interioare
Le dau o percepta forma prin insusiri exterioare.
La suprafata fenomenul isi trage seva din esente,
Exista-esentele profunde doar prin concretele-aparente!
Timpul se-imparte in momente, cind nu-i nimic, dar
orice poate
Sa intre-u planu-nfaptirii si sa devina realitate
Prezentul naste viitorul, potentiale permanente
Se genereaza din realul spontan sau-al lumii constiute
Tot cosmosu-i legat de-o trinitate in conexiuni universale
Substantiale, energetice si tipuri informatinale
Schimbarea-useamna deplasare, la scara-atomica-u esenta
Labile cuante de-energie, fara-o stabila-apartenenta.
Evolutiv, viul inseamna un mod complex de-organiza
Si-aceasta treapta superioara implica si-o comunicare
Transfer de semne cu valoare doar pentru senzori receptor
Aceasta-i arma de-adaptare -acest sistem de-informatori

Conexiuni directe și inverse, comenzi și ecouri efectoare
în biologic sau în social, îndreptă spre automatizare
Cum atât am avut de spus în rezumat
Despre ce-n această lecție-am aflat!

* * *

Frecvent, se-utiluesc repetitii
De slove ce-esenta arata
La mine, la tine, la altii
Ce știu ideea revelată

Revine vorba iminentă
Pe limba ce mintea urmează,
Esenta e suficientă
Doar prin cuvinte ce punctează

Observa interioară
Derăluie pe nesimțite
Tot ce adânc ne înfioară
Prin mult mai dese cuvinte!

Damenii care au gesturi controlate și sunt siguri pe ei, că nu
fac niciodată fapte necugetate, ci în concordanță cu realitatea
cu impresia creată de împrejurări ampra lor ~~nu~~ se află în
pericolul de a nu fi conștienți de unele greșeli, inerente, pe
care le pot face. Crezând că ei au avut o atitudine justă,
neregretabilă, ce nu le contrazice principiile riguroase și
bine urmate până atunci, nu ajung să înțeleagă și un punct
de vedere puțin diferit, dar mai just, poate chiar mai uman,
ce poate fi la fel de valabil, poate chiar mai unanim
acceptat. Cei ce au un temperament mai vulcanic, mai
nestăpânit, fiind conștienți de acest defect și de potențialul
său de a greși față de alții prin vorbe, fapte, sunt mai
dispuși la concesiuni, și după ce se calmează își cer scuze,
mai des decât ceilalți, și doresc o înțelegere reciprocă

Cîntecele mele - cămăruzi ce alăturate de multe altele ridică
măreata clădire umană, unde se adăpostesc sufletele.

Am mai răsfoit foile astea și mă privesc cu uimire,
și parcă aș fi altcineva, un om ce spune exact ce sînt
eu, dar care s-a distanțat de mine, nu-l mai pot
atinge, aparține altor clipe, mii de clipe ce sînt separate

prin cuvinte, momente juxtapuse ce ~~mă~~ au crescut imperceptibil, și au rămas acolo, ca niște atomi infiniți, dar care sînt totul! Mi-am însemnat o parte din făptură și tare-az vrea ca să nu se închidă filele aici, să-mi păstreze tinerețea spiritului mereu!

Orgoliul meu? Hm. Da, față de mine însumi! Cu mine sînt intransigent. Cît despre ceilalți, încerc să-i fac să mă înțeleagă, dar dacă nu vor să mă ajute, n-au decît să se hlizească, îi voi ignora, sau cel puțin voi încerca să nu-mi pese. Dacă însă ei mă ating direct, brutal ~~sau stăruitor~~ ~~mai puțin~~ fără sensibilitate, menajamente, mă voi conferma unei atitudini de dispreț, dinamic, protestînd inteligent și ironic, dar evitînd pe cît posibil puseul vindicativ și preferînd lipsa de contact cu aceia să-mi voritori sau chiar prosti sodea!

Cîte puține fericiri reale, trăiesc la timpul prezent - și cît de scurte sînt! Cele mai multe plăceri sînt ale gîndului; fericiri sau chiar simple trăiri, și de ce nu? nefericiri le regătesc altfel în amintiri sau visuri. Făcînd, nu ai timp de meditații, dar în momentele

de relaxare, și nu numai atunci - cînd privești lumea și pe tine cu niște ochi mai înțelepți, ajungi să pricepi și să simți mai acut faptele ce te-au trecut, ca o mișcare a fluxului existențial ce nu se poate răsfîșa decît în liniște și introspecție, sau ce va veni din viitor să-ți îndeplinească așteptările, lumina stelelor îndepărtate, dar care prin intangibilitate își păstrează nestius misterul și înșurubă pe care le acordăm cu sufletul.

Eu sînt un amestec de tristete a vieții, vîrîta cu mintea și sufletul și bucurie ce-mi vine din adîncuri; vreau, și pot să fac din viață o artă, să înlătur în măsura posibilităților și limitele admise monotonia, sterilitatea, ariditatea ce ne înconjoară, prin bucuria de a trăi, de a observa lumea, de a face din ea un spectacol cu tente hazlii, pe de altă parte însă amarul nu-mi dă pace, și nici n-are fi făcut să-mi dea, (pentru echilibru) și tristetea mă cuprinde de multe ori.

Nostalgia aceasta însă are farmecul său, căci dă sensul grav al existenței, antipodul dialectic al frumuseții calm, vesel. Altez stările acestea două, și le combin în diverse proporții în mine, dar în afara mea răzbate mai ales doar latura mai facilă, mai simpatcă, umorul - ce uneori provoacă la unii reacții de ironie la adresa mea!

Pseudopastel

Coroana apăsată de vremea-nfăptuirii,
Frunze căzînd în rînduri fosnite și albastre...
Și concentrații de sevă spre fructele-implinirii
În așteptat de galben, rodirile nefaste.

Truditul trunchi coboară atras de rădăcini
Și suie-n înălțimea semintelor supreme
Dar între timp omida îi roade din tulpini
De nu este cioplit de-un tăietor de lemn

Un ciot în plus înseamnă o umbră mai puțină
Culcușul cîntătoarei strivit pîn' la nimic
Geamătul de durere din fertila grădină
Că n-a dus pîn' la capăt al pomului tipic

Vîntul împinge norul, norul împinge ploaie
Și linii verticale străbat frunziș cu muguri
Din albe flori cad fructe ce ramurile-nodoare
Oii sparg trecuta-n tîndări, trăgînd cărări de
pluguri!

Purtie prin troiene

Rutină congelată se-adună-n ace reci
Îmbolduri de la vîrfuri întepa pe enul
Dar degerarea ținii e plină de-umbră reci
Ce-nvințite zgomot dau, scîrțîind: destul!

Iar poizghita în patru se-ngarte ca sub cer
În case viscol taie din puncte cardinale
Confuzia rotundă ca sfera de mister
Felia dreaptă a busolei optionale

Grăuntele de stele, cu formele topite
Sinapsa sitei rare ușor ating căzînd
Cămașa noptii albe cu vise geruite
Ombra gînd ce-n vatră adie tremurînd!

Elegiace teute

Torcută de momente
Năvală dau ardente
Murite și pălite
Străine de cuvinte
Curate, întristate
Dematerializate

Plăcute, dar pierdute
Sau în adînc durute.
Udată și sărată
E roua picurată
Din bolta de odată!

* * *

Lin...
vâl de aer, mîngîietor...
Cad calme adieri senine
Mă oblojește cu un suris sonor,
Coboară-u triste, moi nuspine...

Ce furnusește clară și caldă
Gustată în aromă de veșnicie,
Efluviul extatic ce scaldă
În unde pure, lumina cenusie!

Acolo, în adîncuri se întîmplă
O alchimie de rețorte muzicale
Ce-nalță mireasmă spre tîmplă
Și cît mai sus în gînduri spațiale...

Mister nerevelabil, o minune...
Împonderabilă simțire.
Are vre-un rost să-ncerc a spune
palpitul fin de contogire
cu vraja-ascunsă, fără nume?...

Regele cometului și elanul venerabil —
Soarele nu poate apare parafrază
În splendoarea-i de invidiat ezoterică
Doar prin simpla sa adorare
Și a muntii fără de păcat

De e privit prea de aproape
Din fața vesnic luminată
Nu-i nevoie de telescoape
(Să nu fie cea înghețată!)

Astul împrăștiie fotonii
Prima în cale-i inundată
Ea nu înmulțește atomii
Raza fiind purificată

Claritate castă, curată

E-asa de albă realitatea

Din cosmos e împrumutată

Și dăinuie eternitatea

A doua e-o ^{vicleană} ~~viflăntă~~ caldă

Cu unduiri vijelioase

În ritm satanic scoată saltă

Spre-a cade-n lava voluptoasă

Empe vulcanu-interior

Imprevizibil, cu dezastre

Samavolnic și neprevizibil

La focul ce-l au alte aște

Nu are țel în depărtare

Și margini are foarte joase

E oarbă-n farmecul de soare

Urmează legi libidinoase

A Treia-i locul cel propice

Nepretuit, de virtuale

Căsătorii, ce vor s-aplice

Principii-unirii-universale

Saura-i oprită tuturor

Să-mbie-opusele dusemance

Pînă gîndul înalt superior

S-atingă soarele terace

Parafrază cosmologică

La moderni se zice că-i bardul

Ce-a zis fanteriei, logică

Năruind cap cu inimă, Barbu.

Ca să ai curajul să fi împotriva clișeei trebuie
să le cunoști bine pe toate!

Nu tot ce spune un om este adevărat, nu trebuie
judecat exclusiv după cuvintele ce le spune despre
sine sau lume, dar indiscutabil în cele zise există
o doză ascunsă de personalitate, ce ne poate arăta
adevărata față a omului. Uneori el încearcă

să ajungă în zona teoriilor sale, altele el le întrece
cu mult, dar oricum poate fi sesizat zbuciumul
sufletesc sau măcar structura intimă a sa.

Cacofonie

Aud, nu insistati, mi-ajunge
Stridentul vostru glas mă-impunge,
Orchestra cîntă din păcate fals
Vrînd să mă-imbie-n ritm de vals!

Nu am putere de-a simți
Mă mulțumesc de-aceea cu a ști!

Văd că e lat ecranul, colorat
Pelicula rulează încă-o dată
Dar s-a-ntîmplat să nu aud sonorul,
E incomplet în film decorul!

Să sune vreau trompetele minunii
Să trîmbiteze fericirea lumii
Să bata tobele în ritm drăcesc
Să urlu cît de mult iubesc!

Să vină c-un topor pletoni'
Ca să cioplească din pian frumusea!

Suflati oricum, în goarne și tromboane
Distrați-vă, spargeți balsam
Avem și foarfece de tăiat corzi
La orice instrument, mîlorzi!

Cred ~~erați~~ c-asa-a-ți vînt acest
concert

În voie bună, pas alert
Să fie lumea bucurasă,
Că-i bine cînd se duce-acasă,
Să lase creierul inert!

Căci iată, judec, și m-apasă!

Nu întotdeauna cînd un om îți cere părerea este necesar
să fi brutal de sincer și să-ți spui ~~pe~~ punctul tău de
vedere ce poate lovi în sistemul său de valori. Poate
ți-a cerut-o doar în speranța că găsește în tine un
aliat, poate un entuziast alături de el pentru o
cauză. Poate așteaptă doar o opinie favorabilă!

Dorinta

Ah, să m-acopere cu totul
Netărmurita voluptate,
Să mă inunde fericirea
S-aud cum inima îmi bate

În lipsă de-orice echilibru
Să-mi pierd repere cardinale
Simțind cum îmi stăbat ființa
Vibrații de sete, infernale

Sorbind fără de ostenire,
Sîngele-ntreacă și gîndirea
Și moi, slăbiți să-mi simt genunchii
Cînd se-ufioară-ntreagă, firea.

Din roare să-mi aprind eu focul
Arzînd cu flacăra intensă.
Să-mi amortească muschi și oase
Răcoarea faptului, imensă

Să-mi pară lumea-apoi mai bună
În colmur-acela liniștit,

Să meditez senin că-n viață
Tot ce e bun are-un sfîrșit!

Satisfăcut de-a mea plăcere
Cu trupul plin de molesală...

Să plec din nou cu caravana
Uitînd cu totul de-oboșală,
Călcînd nisipul din Sahara.

Mă pierd în rîme, vîd, și-mi scapă
Să spun dorința-mi: Apă! Apă!!!

Cînd un băiat și-o fată stau de vorbă, glumind, rîzînd
spunînd tot felul de lucruri ce îi agită indirect să se cu-
noască - pentru că încă sînt în stadiul de simple cunoștințe
sau chiar mai puțin - dar care nu îi angajează prea
mult, intervine un moment important al discuției cînd
după o scurtă clipă de tăcere își îndreaptă simultan
privirile tăioase unul în ochii celuilalt. Acum ochii nu
mai rid ci vor să pătrundă pînă în străfundurile

partenerului de „discuție”. Aceasta îi emoționează pe amândoi, căci imediat își mută direcția privirii în alt loc.

Acest gen de situație este propriu fiilor cît de cît tînuți, care ocupă majoritatea conștiințelor. Cei foarte „tari” nu o cunosc, ei cînd privesc vor să cucerească, să subîjuge, să cîntige, nu-și mută ochii și îi fixează spre telul dorințelor lor.

Incursiunile de astfel de fluxuri retinierne se vor mai repeta, cu un curaj din ce în ce mai sporit, dar prima clipă în care iau contact prima dată spiritele este unică.

Amnezie (g)astronomică

Ar dispărea din lume orori

Himere de lupte și sînge

De-ar uita fiecare - uneori

Că-ți foame și vrea să mănînce

Să uite, ci nu să tinjească

La blidul ce-l roache vecinul

Avînd flîntă sa omenească

Oricînd, la dorință, tainul

Plăcerea din vechi să nu-i piară

La gîndul mîncării - aburînde

Dar doar cîteodată, într-o seară

Să uite de-a cărnii merinde!

În judecarea faptelor oamenilor. Țin cont de faptul că anumite defecte nu sînt deloc esențiale, ni nă gîndesc în ce eroare ar cădea dacă le-am supraestima importanța! Nu uit că ni anumite împrejurări în care sînt pus eu personal dîm determină o atitudine, care dacă ar fi recotită etalon (poate uneori este așa!?) de către ceilalți ar forma o imagine despre mine, în reconcordanță cu adevărul interior. Oamenii se ascund deseori după scutul simulării și după atitudini ce să nu le dezvăluie sensibilitatea încît să poată fi răniți. Dar chiar involuntar, nu tot ce facem urmărește linia dreaptă a sufletului nostru (de fapt linia aceasta e mai degrabă sinuoasă, întortocheată, cu meandre și necunoscute) ci ne abatem uneori de la ea, doar noi știînd cînd și cît. De-aceia nu trebuie să ne lăsăm înșelați de aparente.

Mi-e frică de omul care nu vrea niciodată să se abată de la un anumit sistem de a privi lucrurile. Rigiditatea nu garantează corectitudinea permanentă. Omul ce își permite mici greșeli din când în când, pe lângă faptul că își oferă experiențe ce îl ajută să analizeze cauzele și efectele erorilor (și care pot să-l facă foarte conștient de modul cum poate fi pus în dificultate de capcanele vieții - evitând mai apoi marile greșeli ce-l pot prinde) nici nu simte nevoia de o eliberare din chingile propriilor închinări. Această izbucnire poate oricând să îl facă pe un om ce n-a cunoscut abatere de la un drum prea drept, să cadă în eroare tocmai în momente cruciale, când este total inoportună o astfel de ieșire din obșnuit.

Viața omului nu e o linie trasă cu ajutorul riglei ci cu mână liberă! Personalitatea poate suferi de două mari defecte: dezarticularea sau fixitatea. Ambele trebuie evitate!

E frumos de tineresc!

Sâmbătă până târziu se ține discotecă și cîntă formatii, lumea dansează, cîntă, se distrează!

Aceasta pentru a fi lumea atrasă spre activitățile laice și să nu mergea noaptea la biserică (ateism științific organizat) Dar dinpotevivă, startul e făcut, nimeni nu se mai îndură să mergea acasă, totuși cîntă să-și prindă timpul pe stradă într-un chip cât mai plăcut, avînd drept pretext slujba religioasă ce se ține în toate lăcașurile sfinte, arhipline la această oră.

Grupuri, grupuri se strîng și discută de toate, wa puțin despre Iesus Cristos, în general lucruri foarte pămîntene accesibile unui grup de la 10 persoane în sus, care nu pun pe nimeni în dificultate.

Cînd bate al doisprezecelea gong și popa ține slujba și iese afară să cheme poporul credincios se aud strigăte de pusti cu glasul în schimbare:

Hai Divano! Hai Rapidu! etc deune să trească sentimente înălțătoare de patriotim de echipă.

Totul este solemn și misterios, luminările aprinse (întrevăzute prin perdeaua de fum de țigară) frății într-o credință (gloată ce știe totuși despre

best-seller-ul numit Biblie). Dar iată că se
când clopoște și toaca, acum El a înviat, lumea
exultă și e fericire și... somnul vine blând
spre mine filfăindu-și aripile îngeresti!

De multe ori, ca să ai ceva de spus trebuie
ca întâi să înveți cuvintele suferinței.

Destinul aparține trecutului! Tot ce ni s-a
întimplat este considerat ca unica posibilitate a
cucerii viții, pentru că alta ar exclude-o pe
cea reală, cea faptică, ce nu poate fi negată.

Fatalismul este istoric, aplicabilitatea sa în
viitor nu ține decît de interpretarea realității deja
înfăptuite. Destinul nu e scris undeva, de
unde cade peste noi ca o chingă rigidă. El
se scrie în prezent, ține de aleator dar și de
necesar într-o anumită măsură și importanța
extraordinară pe care i-o dăm ține numai de
singularitatea sa existențială.

Sigur că dintr-un anumit punct o viață ar
putea să-și scrie total unghiul direcțional,

dar calea aleasă este unică, și dacă ai alege alt
drum, acela ar deveni considerat drept cel
destinat, totul însă abia după ce s-a săvîrșit.

Încrederea în destin reprezintă o privire senină
asupra viții, la unii este exacerbată, la alții
rămăsă în embrion. Această atitudine nu trebuie
să ducă la pasivism, la așteptarea promiei cerești
sau suferinței iminente - în numele căruia nimic
nu mai merită făcut; ci dimpotrivă, la o
fortare a sortii, pe măsura puterilor noastre, încît
să înclinăm balanța cît mai mult spre noi.

Încrederea în om, în propriile forte nu trebuie să
scadă niciodată, chiar dacă norocul este nehotărît
sau chiar dușman. În aceste momente de declin
suferesc trebuie să ne consolăm fatalist, privind
lumea ca un invers zar, gîndindu-ne că „ce ți-e
scris în frunte ți-e pus”, dar neremunțînd la capa-
citatea noastră de a ne alia cu soarta.

Există oameni foarte siguri de sine, nechinuți de
probleme filozofice, ce știu fără drept de apel unde, cînd
și cum vor ajunge, ignorînd variabilele viții.

Este o lipsă de prevedere și profilaxie spirituală

să nu acorzi importanță aleatorului, căci dacă nu ești pregătit pentru orice, loviturile sale pot fi devastatoare și pot prăbuși într-o clipă întreg edificul construit într-o viață de om.

Mijlocul de călărie este în primul rând gândirea, neostentată cântare a sensurilor în tot ce ne înconjoară, căci ea ne oferă un adăpost sigur în granițele cerebelului nostru, de unde putem privi detașati lumea aceasta în continuă agitație.

Ni se pot răpi cele mai dragi lucruri, ființe sau facultăți, singura inatacabilă rămânând ea, esența omului, desprinderea de ordinaritatea materiei mișcătoare. Este greu să-ți menții statutul de om întreg, când ai suferit răni sufletești - ce pot fi legate de orice priverște afecțiunea - și mulți oameni au exsat în asemenea împrejurări, dar singurul mod de a te ridica peste soartă rămânând optimismul spiritului, ce-și trage sava din permanentul exercițiu al creierului, din analizarea vieții la modul general, deci din trăirea filozofică - contactul cu lumea ideilor, contactul cu eternitatea.

Întâi o anumită doză de plăcere atunci când: confruntat cu un conflict cu altcineva ce este vinovat și el e conștient de asta, ai o purtare calmă, dar totuși îți aperi punctul de vedere, beneficiind de argumentele cele mai logice. Știind că nu poți pierde partida îți convine să apelezi la cuvinte frumoase și blinde care să-l facă pe vinovat să rămână spărit în fața ta. Ținându-i meschinăria sau despităciunea motivelor pentru care a căzut în greșală îți arăți superioritatea morală, căci nu iei totul în tragic și nu ți-e teamă de urmările nefaste ale incidentului, nu izbucnești în istericale, și dacă cel vinovat o face cu atât mai mult ți-o arăți.

Sensibilitatea este o religie personală. Nimănui nu i se poate revela Dumnezeu decât cu sprijinul preotului acestei biserici. Orice intrare forțată în altar este o profanare, un ultragiu adus icoanelor sufletului.

Zi cu soare, primăvară adevărată
Cît te-am așteptat, cît am îndurat
de la iarnă asta lungă, monotonă, umedă!
Acum însă sînt cum îmi cresc puteri noi
și cum uit tot ce-a fost

Totul s-a înverzit peste noapte, natura era
pregătită să explodeze de mult!

Dau mai mult decît căldura binefăcătoare ca
o mână solară ce intră în suflet, mai mult
decît gălăgia copiilor ce-au iese din case și
nu se mai îndură să-și facă lecțiile, mai mult
decît ciuipitul vesel al păsărelor, primăvara se
simte prin miros, prin aerul de vitalitate și
optimism ce-l inspiră toată firea. Iesirea din
iarnă se simte olfactiv, descoperirea ridurilor pămîntului și tăria aerului ce iese prin porii oboșii
ai vegetației.

Acum tot ce doresc oamenilor e liniște și pace,
dragoste de viață și să fie ocrotiți de necazuri ca să
poată simți cele mai frumoase zile ale primăverii.
Să uite de nicidec lor griji și marile dorințe sau
de neîmpliniri, de orice determinare socială și

să simtă singele cugîndu-le prin vine odată cu
sera din plante. Așa vor putea fi fericiți cel puțin
cîteva zile, căci apoi vor reintra în normal, se
vor obișnui cu soarele și vor doborî umbra și
răcoarea. Pînă atunci încă renaștem!

Cred că cenzura maturității mă va împiedica
mai tîrziu să mai îmi scriu gîndurile în
modul în care o fac în acest caiet.

Sindromul de interdependență

Cuprinsă de strîngerea mîinilor

Strînsă pe cuprinsul inimii

Plasa subțire fără scăpare

Înlănțuită în nodul ghem

Al firelor generale.

Apoteoza succesului garantat oricui

Cine poartă apăsarea sîrmei de oțel

Care taie carnea încă crudă.

„ Bolnavii de legat sînt rugați să poftearcă
în sălile special amenajate

Pe vârful tuturor munților

De gunoi! *

Vârsta minimă admisă este arbitrară, dar se
utilizează des ca referință diploma de
absolvire a tinereții! "

* * *

Există niște oameni cu maxilare puternice
Care s-au obișnuit să spargă în dinți
Lutul ars de rotarui destimului.

Ei iau masa de trei ori pe zi

Preferând ca desert măduvă de oase rupte
De la alții.

Somnul le este negu și nemiscat ca pământul
Iar în toate visele ei macină nisip

Pentru a nu-și pierde antrenamentul.

* * *

Hrănit din propria durere

Muscat de îndoieli apăsătoare

Sfârșit de absurdul posibil

Trecer la fiecare atingere a nervilor

Cu corpuri dure și reci din oțel

Cum ar fi lama părerii de rău

Sau cutitul înfrîngerii.

Sînt strîns cu o rețea insidioasă

De semne de întrebare

Înfipse ca niște cuie în creier

În găuri de unde ies la iveală

Scurgîndu-se viu, fire nervoase

Se palpită nehotărît.

Un personaj sadic îmi împinge

Rînjind, ochii în orbite

Apoi îmi bagă capul cu o

Centură electrică de un cîscan pneumatic

Se sapă în asfaltul neliniștit

Al soarelui marcate ... pentru toți.

Naufagiati pe o insulă pustie

Construiesc o plută de deziluzii

Pe care să călătorească pînă la primul

Colț de mare unde-ar putea cunigăra

un vapor personal sau o sticlă de apă

Dulce.

Războinică

Ostirile dezlănțuite ale lumii
se rezed fuibund una împotriva alteia
înfigându-și pînă la plăsele una alteia
jungherul ascuțit al argumentelor.
Bătălia e un haos al urletelor individuale
ce scriu cuvinte de spaimă din literele
gesturilor buimace.

Bombe explodează în apropiere, vijăle trîm-
bitele cocorilor de pe alt tărîm.

Noaptea războiul devine secret, armele sînt
mai ales introspective. Linistea este însă
clocotitoare, mai apăsătoare ca mișcarea
diurnă a brațelor ce se joacă cu focul.

Încet, lucrurile se aranjează în mod proporțio-
nal cu puterea și parcă forile se întind mai
bine să țină marionetele în poziție de drepti.

Pacea mult dorită are fața ridată ireversibilă
de prea multe griji și încercări iar gîndul în-
frînt e ținut de urechi și arătat multitudini
proaste ce se prăpădesc de rîs.

Da războiul jubilează (el-misionarul timpului).

căci a înlăturat resturile dreptății trecute,
înlocuind-o cu altă formă existențială a
viziunii.

Dacă un pianist poate muri la 17 ani, de
ce nu s-ar naște altul la 18 ani?

* * *

Mi s-a înbuibit în suflet
Sapele Nemulțumirii

S-a încolăcit

Și-mi strînge nervii

Mă apasă

Am colapsat peste

Bucuria vieții

Pe care o aveam

Iarna nu se mai termină

Eu sînt neterminat

Nu mai am putere nici să urlu

Agasarea mă roade

Neîncetat, mut

Și sigur!

Se prăbușește deasupra mea
Dezamăgirea

Ce nimic monoton

Corzile interioare

Nu mă doare nici un os

nici un muschi

nimic!

În afară de ochii ce mă dor

pentru că nu pot face nimic

în afară de-a

vedea

Eliberarea de sub suferința psihică

Este imposibilă!

Resursele s-au terminat, rezervorul e gol

Totul e gol! Gol!

Declarație drag-matică. $F(tu) = eu$.

Vreau să mă integrez structură tale de corp

Să fi determinanta matricei sufletului meu

Să fi soluția unică, rezolvată instantaneu

Iar grupul meu să fie cu-al tău izomorf

Mă-nvîrț pe-o traiectorie de rază depărtarea

Vizînd coordonata zero unde-i cuprins

Tot infinitul axei, ce-n punctu-acesta s-a strîns

Contractînd orizontul, tot gîndul, toată zarea.

Ești un sistem cu multe necunoscute

Cam nedeterminat și poate incompatibil

Cu ecuația mea simplă, patulater neinscriptibil

În cerul tău perfect = rotunduri absolute

Oare nu sînt decît o biată asimptotă

Ce tînde către infinit să ~~se~~ devină tangentă

La dulcele tău grafic, frumoasa ta calotă

Și la suprafața ce-ncoace o vreau convergentă

E greu să devenim o funcție pară bijectivă

Să corespundăm biunivoc, cît mai oral

Prin argumentul meu în planul temporal

Să se oglindească imaginea-ti pozitivă

Raportarea noastră carteziană să nu cunoască invers

Să fie permanent crescătoare, dar nu monotonă

Să ne derivăm unul pe altul formulând în vers
Substituția fericită cu forma binomă

Să ne-avem unul pe altul axă de simetrie
Și să ne desenăm pînă problema devine clasică
Să găsim plăceri în geometrie
Sau în orice demonstrație matematică

Seria noastră să nu aibă limită finită
Decît poate un număr rațional
S-ajungem chiar să-l aplicăm pe l'Hospital
Sau altă metodă potrivită

Așa ne vom integra în abstract
În complexa senzație ce-o dau sferile
Aplicînd teoria în fapt
Trecînd de-ale noastre paralele...

Dacă nu reușim să le intersectăm
Putem în schimb să le confundăm
Nu știu dacă așa îngroșăm
Lățimea, dar cel puțin încercăm

Să mergem drept, cum e corect
La nesfîrșit! (Vezi Euclid)

Poate e o primitivă declarație d'amor
Nu însă nedefinită, concluzionez eu
Căci vectorul e foarte orientat și director
Cu punctul de aplicație în materia de liceu.

* * *
Ce bine este să te bucuri
La un gând plăcut
Să simți un minut
Frumoase viitoare lucruri!

* * *
Buluc, faptele se împleticesc,
Se împiedică căzînd
Una în alta.

Acvarelele cîndate ale timpului
Colorează în nuanțe amestecate
De roșu, galben, albastru, verde
Pînza albă, curată, miroșind
A proaspăt.

Conglomerate de bucăți diverse

De vremuri

Se aglutinează, se împung una pe alta

În spațiul destrămării

Unei lumi de gânduri.

Atita praf!

Praful opacizează raze,

Desertul se opune fertilității!

* * *

Ele există, și-și strigă fînta
cu toată puterea interioară.

Viata răzbate din fiecare mișcare
plină de formă

și culoare.

Înunda chemarea!

Chemări există, dar fînta
strigîndu-și puterea, vede

Doar culoarea.

Fondul este inundat de viață!

Dar el răzbate prin toate formele
și cheamă plinul interior.

Culoarea și strigătul sînt
mișcarea vieții.

Oare neputința de adînc?

* * *

Cîtă frumusețe în sunetul cadent al tocurilor
îndrăgostitilor ce sînt lovite de asfalt parcă în
ritmul inimii lor. Ritmul acesta este al iubirii
linistite, sigure ajunsa la un grad de înțelegere
reciprocă de unde izvorăște încrederea totală. Calm
pasilor și sunetul acesta al mișcării împreunate
vin după perioada de început cînd întîlnirile se
făceau în adînc și blugi, ca o întîmplare, fără
a da nimănui de bănuț fiorul interior. Acum
însă într-o îmbrăcăminte mai elegantă și mai
ales datorită ^{poeziei} ritmului regulat și puternic al tocurilor
pantofilor perechea pare ajunsa într-o zonă de
securitate și certitudini de unde nu le e frică
să se aște unite pentru totdeauna.

Aurea mediocritas impune totuși unele compromisuri
cu toare însuși!

Motiv contra superstițiilor:

Să cauți semne ce-ți pot prezice viitorul înseamnă să-ți legi destinul de niște semne aleatoare (ca și destinul de altfel) dar care n-au nici o legătură cu el atâta timp cit le ignori (sau le ții în considerare dar nu cauți interpretări mistice). Din moment ce acestea devin o obsesie, o superstiție, ele capătă puteri nebănuite, putând duce chiar la derodământul (fericit sau tragic) pe care l-au „indicat”. Forța de sugestionare a omului este mare, și este accentuată în momentele de criză, de răscruce, când el este cel mai slab și ușor influentabil; de multe ori auto Sugestionarea determină iluzia să devină realitate. Nefiind superstițios poți trece mai ușor prin astfel de momente, căci ști că ~~asta~~ de tine depinde depășirea crizei mai mult decât orice alt factor exterior (exceptând soarta).

Și apoi de ce să depindă viața oamenilor de închipuiri? de ce să poată un semn să schimbe cursul firesc al vieții, să te îndrepte

spre prăpastia ce se va căscă cu adevărat dacă ești convins de asta? Da, există și eresuri cu un aport pozitiv, cu un plus de optimism eficace în orice împrejurare, dar numai ca revers al feței pesimiste. Există și o parte frumoasă, utilă uneori, dar merită oare să riscăm mereu ca ea să se modifice în opusul ei? - uneori o mișcare abia perceptibilă a semnelui inițial poate răsturna totul!

Conștient de puterea norocului, dar și de a tăi porți surclasa orice dificultăți. Nu e nevoie de îndemnuri supranaturale ca să cari sau să te ridici. Nu trebuie să fi dependent de nici o cauză fără efect. Odată ce-ai fost subjugat de superstiție ea te conduce în momentele cruciale, și există șansa îndubitabilă de a deveni sclavul ei, ~~care~~ moment în care are de suferit demnitatea și mândria ta de om!

Superstiția nu are nici o legătură cu soarta!

Soarta este multitudinea de factori din afară ce-ți determină cursul existenței, dar superstiția este procesul psihic prin care fantasticul devine real.

Soarta nu depinde de tine, efectele erorilor-
da! și fenomene absolut fără importanță
te pot conduce (dacă nu-ți educi spiritul),
fenomene ce le-ai fi putut ignora, evitând
astfel unul din termenii aleatori ai vieții,
care tind spre derorganizarea interioară a
omului. Ce altceva înseamnă evoluția
umană decât o continuă luptă împotriva
entropiei nimicitoare? Cu siguranță
omul viitorului nu va fi superstitios!

Memorie tristă

Dintr-o dată-ai dispărut, fără știință, dintr-o dată
Ai lăsat în urmă-o mamă ruptă, arsă, -n durerată.
Nu mai ești aici în lume, ca să suferi sau a plînge
~~Ai fost tinăr, așa tinăr, un ado~~
Ca să-ți ceri dreptul la viață... Ți-ai și dat tributul-n
sînge!
Ai fost tinăr, așa tinăr, un adolescent curat,
Ai iubit și tu vreodată, ai gustat vechiul păcat?

Gîndul tău s-a-ntors în tine, ai murit neîmplinit
Floarea vîrstei ți-a suflat-o vîntul morții-ostil urșit!
Ai visat marea iubire, te-ai dorit în absolut
Așteptai să-ți vină rîndul, te-ai întors însă în lut
Dintr-o dată...-asa cum eu chiar s-ar putea să
o sfîrșesc
Pînă-a ști ce e iubirea, pînă-a prinde să trăiesc!

I Și tu...

Tăceai, mă priveai drept, clipind repede, mușcî-
du-ți buzele...

Sau lung, pe furis, cînd mă prefăceam că nu
te observ...

Nu știai de ce eram așa iritat, neînțeles de
crud...

Nu făceai altceva decât să mă privești, poate
stîngace, poate obositor, întorcîndu-ți capul
cînd îmi rezirai ușoara asprime din glas.

Nu-mi plăceai, îți găseam defecte - ce-ar fi
vrut oare?! - dar ceilalți mă invidiau pentru
privilegiul de-a fi interesat o persoană așa

dragută și fină în gesturi și gusturi.

Acum mi se arată însușiri ce n-am vrut să le văd la tine și regret că n-am încercat să te cunosc, doar din vina mea n-am vrut-oare și nepotrivirea? -

Regret puțin? mult? nu mai contează, ne-am despărțit ireversibil cu nostalgia împlinirii.

Ah! cât mi-ar fi putut dăruia ființa ta nervoasă, feminină, cât ai fi putut iubi! (?)

Dar rămâi o amintire, plină de remuscări din parte-mi - da! cred că te-a durut comportarea mea, dar n-am putut fi altfel, - poate așa face la fel și acum - rămâi un capitol neînceput, peste care am sărit pentru că am pași prea mari, prea brutali! - iei tu, simțindu-te mică și neînsemnată măsoară privirea cu neliniște ~~și încredere~~, aproape fără urmă de speranță.

Așa a fost viața!

II Vestea a fost uluitoare, m-a buimăcit, credeam că este o glumă, dar e atât de adevărat...! Imi făceam reproșuri, simțeam remuscări că te-am făcut să suferi, iar tu erai doar o mică femeală umanoidă!

Nu-nteleg, ce doreai de la mine, de ce nu mă lăsați în pace când îmi vedeai reacțiile, de ce mă puneai pe gânduri?

Îți verificai formele, voiai să-ți cunoști puterea de seducție?

Te credeam așa pură, mi-era milă de tine că nu-ți puteam oferi ce doreai, iubire! Te credeam nefericită, iar tu...

Nu-mi-ar fi putut închipui așa ceva! Asta e o înrățatură de minte, cât să dai credit femeii.

Poate te-ai fi invitat la un spectacol, dar mi-era teamă că te atașezi prea mult de mine, și nu voiam ~~însă~~ Dar acum înteleg că tu ai fi rămbit și ai fi refuzat, dar în așa fel ca să nu te abandonez! M-ai fi tratat ca pe un prizonier, doar pentru că ți-am dat atenție!

Dacă îți plăceam, poate ai fi scuzată pentru

tot, exceptând lucrul pe care l-ai înfăptuit.
S-ar putea să ai o căsnicie fericită, nu-ți
doresc contrariul, dar... n-ai dezamăgit!

Damenii ce sînt altruisti nu trebuie jigniți
niciodată, indiferent de celelalte cusururi pe
care le au. Pînă devotamentul lor și răs-
cumpănă toate greșelile, atîngînd punctul
culminant al umanității. De unde că
niste suverani ai mîinîmii nu pot fi
decît respectați, admirați și copiați!

Pe idoli nu trebuie să-i atîngi, pt. că rămîi
cu poleiala pe mîini! (Flaubert) Să nu
jignești damenii pe care îi iubești, căci astfel ei
pierd încetul cu încetul afecțiunea ta.

Iată că sînt în ajunul plecării mele în armată.
Urmează cea mai grea parte a existenței mele de
pînă acum. Trebuie să-mi impun să o părăsesc
tot așa cum am intrat, să-mi regăsesc aceeași
stare de spirit și peste 9 luni. Pe totîntregul că

i-am înțebat mi-au spus că armata te înăește,
te îndobitoceste. Trebuie să nu mă las condus
de acest curent. Trebuie să înfrîng ostilitatea,
să învăt a mă descurca, poate chiar voi deveni
mai bărbat?! Știu că este un rău necesar, ce
va trece, neîndoiros. Dar, totuși, sînt 9 luni din
viața mea! Nu trebuie să le înosesc în zadar.
E necesar să realizez ceva în acest timp!
Chiar dacă mi nîmăi a învătă să trăiesc mai
bine, mai frumos. Numai în contact cu
privățiunile poți aprecia libertățile nemăsu-
rate pe care ți le oferă viața; numai con-
fruntat cu o existență monotona, anostă și
automată poți înțelege frumusețea vieții,
~~și~~ necesitatea creării ei permanente
înti-un climat de artă a vitalismului.

Nu trebuie să scap nici o clipă din vedere
contextul acestui timp (pierdut?) de ostășie.
E o mică parte din viața mea, o parte cu
bucuri, dar mai ales nezarurile ce mă vor
căli pentru viitor. Bine, cel puțin că nu
este război!

Mă aflu în prima permisiie. Pe lângă ce am îndurat în săptămânile de muncă „acasă” înseamnă paradisul: cei dragi, mâncare bună, căldură, condiții umane de viață, muncă, somn, apoi am la îndemână biblioteca și muzica mea. Sînt liber pentru o zi jumătate. Este imens! Dar tot ce văd, aud, simt, o fac într-un mod diferit de înainte, receptez tot de dincolo de un zid imaginar creat în soldații de armată. Număr orele înfrigurat, dar nu disperat. Sînt calm și totuși știu că e imposibil să mea să nu mai plec. Armata m-a învățat să fac totul în grabă, sau cel puțin fără lejeritate temporală cînd îmi permit o rearanjare de orar. În armată nu poți fi linistit nici o clipă, ci doar nesimțitor. Linistea, asta caut, dar nu o voi regăsi decît după cele 9 luni, timp în care voi rîvni la căminul primitor pe care îl am acum. Realizez că voi deveni un lector pasionat de poezie după stagiul absa, acum sufletul este lăsat undeva în umbră, cu slabe licăriri.

Resimt lipsa unui exercițiu intelectual organizat. Acum totul se reduce la prezentul supraviețuirii. Organismul meu este în alertă. Nici măcar un gând la iubita mea posibilă. Nici măcar nu sînt trist. N-am lăcrimat nici o dată de la început. O recădere de plăgă interioară în favoarea celei exterioare. Mentalitatea mi s-a schimbat, dar e sigur că nu pentru mai mult de 9 luni. Plec de acasă cu mult regret!

Existență amputată!

Duritate, refractarism - și asta datorită vieții de colectiv un colectiv eterogen, cu oameni lui răi și buni. Poate nu sînt toți chiar așa răi cum par (sau vor să pară), și de fapt sînt foarte puțini cei etichetați: „Pozitiv”

Deși nu e lege, totuși trebuie să-ți afișezi punctul de vedere, să nu te lași călcat în picioare. Din păcate pierd căldura, umanismul dinainte, iar dacă mai ai ieșiri de bunătate se dădăresc mai mult unui ecou din lumea civilă anterioară. Gesturile frumoase nu mai sînt așa

gratuite ci mai mult supuse interesului ! ce meschinărie !

Ai permanent o stare de tensiune nervoasă ce se materializează uneori în ecituri, alteori doar repezeli de limbaj, stare întreținută de condițiile de viață în mijlocul ațitor diferite personalități și de ordinele ce îți sunt date toată ziua - luna - anul.

Ultimul refugiu din fața ostilității generale
este somnul - absolut necesar și în general în
restanță!

Să nu te dai în lături de la muncă, dar să eviți totuși să fi luat de fraier!

Trecare faptei din lumea asta poate fi considerată un efect obligatoriu a unui *summun* de fapte anterioare, tot ce ni se întâmplă rău sau bun poate fi considerat ca o pedeapsă sau recompensă a celor ce-am făcut în vremea anterioară, indiferent cât de departată este în timp cauza". Ghilimele subliniază ideea

că relația cauză-efect nu este biunivocă, neputîndu-se specifica relația particulară decît în unică mîmă, trebuind a lua per ansamblu această lege a cauzalității universale aplicate cosmologiei umane. Gîndind astfel ne putem împăca cu lumea, detașîndu-ne de neplaceri sau apropiîndu-ne de bucurii cu sentimentul că amîndouă este necesar să existe pentru a fi respectat principiul echilibrului enunțat mai sus.

Vom deveni mai buni, mai încrezători
în forțele noastre, știind că toți oamenii
se supun aceluiași legități, că, nimeni
nu este invincibil, invincibil, că războiul
va sosi fiecăruiă într-un fel sau altul,
neasteptat poate. Vom fi mai generosi,
mai binevoitori, lăsând totuși în seama
națiunii, mai înțelepte, că propria noastră
viață, apucându-ne la valoarea lor
reală, fără a ne speria viitorul, știind că
întotdeauna, după ploaie iese soarele!

(Iubito)

Infig mîna în nesfîrșirea întinșului

alb

Zăpada cărnosă în forma palmei

ce se strînge tare,

mai tare

înconjurînd miezul

alb

al purității

pînă cînd

incandescența atingerii topește

ultimul strap de cer

azekat la picșoarele mele

Zăpada ești tu!

Deși distanța dintre cazarmă și civilie este doar de minute, diferența în gîndire este substanțială. Cît timp în cazarmă libertatea este ceva ideal, tîl spre care tinzi mai mult în concept, viața ta desfășurîndu-se pe de-a-ntregul în kaki, cu rigurozitate și

privatizării. În libertate, după cîteva ore liniștite, cu un orar la liberă alegere și fantazie, viața nu mai poate chiar atîl de mohorîtă ci îți dă impresia că îți poți conduce și singur programul, că ți-ai recăpătat personalitatea și independența. Rămîne o sîcîială a reîntoarcerii în uniformă, ca o trezire dintr-un vis frumos într-o realitate apăsătoare!

Nu pot duce un rău la bun sfîrșit! Sînt rău doar în momentele de mînie ce nu durează decît foarte puțin, urmînd să mă calmez convins fiind că pedeapsa nu îndreaptă decît în mică măsura vina de înfăptuită. Unui o pot numai lipsă de tărie în caracter, altui bunătate, altui frică, dar eu nu pot aplica o măsură coercitivă altui om decît dacă nu-i afectează demnitatea umană sau sănătatea. Rețin însă vinile semnificative ce denotă tare de comportament, avîndu-le în vedere permanent în legăturile sociale, chiar

admonestind public sau între patru ochi,
dar numai cu vorbe. Simt că nu pot
fi lup printre lupi ci doar un urs!

Vigilența este obligatorie, pentru a nu fi
înghitit și e de ajuns să te simți stăpân
pe tine și într-o posibilă situație limită.

Apoi, urăsc și violența fizică, considerând-o
ultimul mijloc de apărare, nu de atac.

Doar în cazul extrem când este absolut
necesară pentru a face înțelesă gravitatea
situației creez apelul la ea în ofensivă,
când orice alt mijloc de convingere nu
a dat rezultat, și asta în mod mai
mult simbolic, demonstrativ.

Nu înțeleg să mă bat cu pumnii pentru
o părere, dintr-un motiv prostesc. S-ar
putea interpreta ca o laxitate lipsa de
răspuns la o replică fizică, dar rațiunea
mă împiedică să mă port sălbatic,
instinctual, în ultimă instanță pericol
și fără rost ca răspuns la provocarea
nerăsușă a altuia. Răspund doar dacă

îmi pierd controlul (foarte rar și foarte
scut timp!) sau dacă principiile (înalt!
îmi potuncesc (iarăși rarissima situație)
Nu lovitură în sine mă inhibă ci ideea
ce o înroșește, de inferioritate cel puțin
în domeniul autocontrolului al celui alt.

Le păcat că în fața lumii rămânem impu-
ria înfrângerii, hrănită de altfel de
mileniile de autoritate a forței fizice!

Desi evoluăm spre o lume a intelectului,
rămân totuși astfel de rămășițe arhaice!

Cea mai nobilă armă rămâne forța mentală
capabilă să domine celelalte voințe, să le
dezarmeze fără ca ele a sesiza aceasta.
fluidul vital, Qi!

Suferința este relativă. Omul poate suporta nelimi-
tat orice privațiuni. Depinde de referențialul
des pt. nivelul ^{minim} ~~maxim~~ al suferinței. Leacul pt.
durere este stabilirea limitei inferioare cât mai
aproape de suferința respectivă, având în vedere
deci niveluri superioare care (slava Domnului!)

ne sînt străine. Tot așa orice mic neceaz poate
căpăta proporții uriase. Totul depinde de
psihicul nostru!

Poate nu e de neglijat faptul că am
putut rezista fără nici un sprijin
mental în exterior, fără un gând obsesiv
ce să mi năstina pariunea, speranța,
pofta de viață. Am trăit de azi pe
mîine, încercînd să nu mă înec într-o
depresiune, suportînd prezentul într-o
continuă vegetare. E un fel de căline!

Moravurile castei militare sînt:

Suprimarea libertății - poreclită disciplină -

trîndăria, ignoranța, cruzimea, înfrîngerea

lăcomia, desfrîul, betia, vîrjă, orice

la lăcomie, înfrîngerea la minimum

într-o viață de singurătate. Tolstoi

scrie că în viața de singurătate omul se

transformă într-o mașină de scris

De la 3 la 6

Rămîndu-se orănduit noaptea
scame de lumină
aruncate pe covorul de asfalt cald
penumbra de linie

într-o stare de pan necunoscut
muzici izolate la vreo marmură
cu perdelele trase

mugetul continuu al colorilor tehnologici...

În întuneric și singurătate vie

respiratîle febrele ale

apropierilor erotice

sublimate de exclamațiile neobișnute

fragmentate de claxoane.

Accentele calmului sînt date de

crîni ce se lată existentă

ceului senin, înțeles, unde

felinarul se leneș nu se prea distinge,

privit printre familiile de veghe

ale somnului imensului organism

Emotia razelor diminuează accelerează

pulsul vieții și palpitul audio-vizual

se transformă într-un zăușet colorat al

activității cotidiene...

Le am cîstigat după perioada asta este un psihic
mai tare și o mare dorință de a începe o
activitate sistematică de studiu și cultură
fizică spre a tinde către desăvîrșire. Pînă
acum m-am acomodat cu posibilitățile lumii
acesteia, de acum înlătur surplusul de fapt
trezind la acțiune spre a-mi dorești posibili-
tățile pînă acum doar întrevăzute. De acum
adîncesc știința în părțile ce am aflat că
mă interesează.

Nivelul intelectual - redus

" fizic - destul de ridicat

" psihic - ridicat

Ultimele însemnări de pe una lunilor cazare:

Balada sentinelei bolnave

În palida tristete a unei nopți pierdute
Cu ochii roși și ceacăne ce-ngheapă-adînc obraji
Cu creierul ce n-are din gânduri să se-ufuie
Avînd fiori de febră, asemeni cu o nașă
Reîntră-n post de gardă, din schimbul trei, ostășii...

Par hămesiti de foame, slăbiți și fără glas
Silabisind cuvinte aiurea, ne-înțeleg
Cu greu abia mai pot ei să facă cîte-un pas
Tîrînd cadavrul propriu la locurile-alese
Să le distingă viața în schimbul unei trese...

Sînt toți închizi la față, căci supărarea-i roade
Ținuta răvărșită, și arma agățată
Fumează toți pe rupe și stau întinși pe spate
Ei nici că mai somează parola e uitată
Cu capu-n mîini așteaptă să vină schimbul-odată...

Aveniți și fără vreo umbră de speranță
Mai bagă cîte unul cartusele pe teavă
Și cochetînd cu gîndul să-și spulberea a lui viață
Mînat chiar el de asta, un foc îl face pleavă...

Mai bine-o moarte iute, primită drept în față
Decît ca sentinela să-nghiți mereu otravă!

În vacanța asta am uitat de tot restul ce a fost!
Mi-am sters din memorie (subconștientul?) chiar și
colegii de armată, tot ce-mi putea aminti de perioa-
da aceasta cea mai săracă, de pînă acum.

La Costinești m-am distrat minunat, am luat
contact cu mediul studentesc, am flirtat, m-am
comportat ca ceilalți băieți fără nici o reținere,
dar am avut și alte momente... legate de sensi-
bilitatea mea și de speranțele mele de mai mult în
această problemă, de mai înalt, de mai sublim...

Apoi, am descoperit filozofia orientală și m-am
îmbibăt de ea, mi-am apropiat-o, cucerindu-mă
definitiv.

Mi-am propus să-mi fac un program ordonat de
muncă și educație fizică, dar... factorii perturbatori
ai vieții m-au deturnat de pe calea pornită (îm-
gînd eu puțin). Mediul acesta "civilizat" mă debu-
solează, modul cum înțeleg tinerii mei colegi,
amici, cunoștințe să-și petreacă timpul. Dar nu
numai ei, totul... este... în contradicție cu simplici-
tatea orientală, cu calmul ce-l urmăresc acei oameni.
Mi-am schimbat optica. Îmi dau seama că

oricît îmi îngălesc eu arta noastră europeană, în
multe compartimente ale ei, mai ales contempo-
rane, nu lucrează în spiritul liniștii și calmului
sufletesc. Artă cine-dramatică, muzică, literatură,
toate pun probleme, dezagrează resorturile unui
suflet dispus la prea multe. Epoca e mult prea
confuză și rapidă, prea agitată și-și pune
amprenta în toate compartimentele vieții
sociale, etc. Toată goana asta după cîștig mate-
rial - de neignorat, binenteles, aspectul pecuniar -
de situații și înlesniri de care te lovești prelu-
tîndu-te de aduce la un moment dat să fi pus
la ocolul mîinilor cu ceilalți, fără să realizezi d-
la început. Trebuie să rezisti curenților generali,
să-ți menții sistemul de valori la care ai ajuns
din greu, să nu te mulțumești cu compromisurile.
Dar acesta e lucrul cel mai dificil! și aproape
imposibil (deci un eșec, o cauză pierdută, un ideal
treacător?)

Eu personal sînt acum la o răscruce hotărîtoare,
dar sper că nu este poate ultimativă!
Pot eu oare îmbina o viață mondenă la un nivel

obligatoriu pentru orice tânăr ce se vrea dezghețat, cu vaste cunoștințe despre viață, știință și artă, (deci lecturi vaste beletristice, filosofice, științifice, profesionale, pelicule cinematografice și piese de teatru, expozitii de plastică, concerte și auditii, fenomenul artistic global care prin diversitatea-i dezarmantă propune atâtea probleme umane ce pot ajuta acumulării de experiență dar dezechilibrează făptura interioară; filosofurile atîtor opinii; mai puțin din cărți, mai mult din observații; știința atît de avîntată astăzi ce acționează nemijlocit asupra scării de valori a sistemului nostru de gîndire, dar și asupra societății în ansamblu) cu viața atît de simplă și prescisă de Yoga și ansamblul filozofilor asiatici? Pot eu opune creator complexitatea vieții hepatice, civilizate, europene, ivită dintr-o cultură considerată de referință în lume, simplității unei vieți în concordanță cu natura, spre contopire cu ea? Nu-i oare imposibil să găsesc o soluție de compromis între aceste două antagonisme. Nu pot renunța la nici una!

Pe de-o parte am crescut și am fost educat în modul acesta european, și ca un intelectual nu pot umări decît perfecționarea gîndirii și acumularea unui bagaj foarte vast de cunoștințe, spre lărgirea experienței de viață, am o curiozitate (umană neîndoios!) nesfîrșită, nu-mi pot stabili apetitul spiritual pentru tot ce privește omul. Dar asta înseamnă bombardarea fragilului meu creier cu informații deseori dezechilibrate, ce-mi pun probleme și nu prea dau soluții - ce trebuie să gîndesc de mine cheltuiind o foarte mare energie psihică - în loc să merg pe calea bătută de mii de ani de civilizațiile orientale ce au găsit alte modalități de trai, după cu totul alte principii. Am descoperit aceste principii și teorii și nu pot renunța nici la ele în ciuda adjuvantelor occidentale, înlocuitorilor brutale, directe, agresive ale civilizației masiniste (sînt copii nereușite!)

În fond urmăresc manifestarea plenară a personalității, aflînd două căi posibile (prima condiționată obiectiv, cealaltă subiectiv!) vreau să fuzioneze într-un tot armonios (dar se pare că numai renunțînd

la anumite părți din fiecare voi reuși - fie ca prin trunchiere să nu ating esența lor pozitivă, să nu ajung a realiza că le-am amestecat inutil, că viciuna nu m-a adus spre stadiul său final de înălțare spirituală, prevăzut de apologetii și gânditorii ambelor sisteme).

Dacă aș fi mai slab, totuși, cred că timpuriu de mediu aș pierde principiile asiatice, rămânând cu celelalte, care oricum nu pot oferi înălțarea spirituală a învățăturilor oamenilor din cealaltă parte a lumii!

Eu însă sunt puternic, voi ajunge sus, nereun-
tînd la idealuri (ele sînt esența unei vieți
superioare) priceput în ale vieții, dar mai ales
în ale gândului (nu neapărat în sensul obișnuit
sub titulatura de savant) ! Nu mă voi dezamăgi,
nu trebuie !

Nu pot concepe diplomația ca artă de a minți, ci
doar de a stăpîni mijloacele de relație cu oamenii. Cu
o persoană antipatică mă pot purta în limitele decenței
și bunelor maniere, dar să nu mi să ceară să fac

mai mult, să mă prostituez ~~spunîndu-i~~ flătînd-o,
lingușind-o, deci făcînd lucruri contrarii naturii și
firii mele ce nu sînt nici necesare pentru un trai
linistit printre oameni, dar care neîndoiros pot
aduce mult folos, mai ales dacă sînt utilizate de un
om cu multă înțelegere pe buze și o știință de a nu se
da de gol. Femeile, în general mîmînesc mai bine
această artă a ascunderii de în spatele vorbelor. Eu
însă cred că sînt un om integru, politicos dar nu
fals !

Se spune că nu-i păcat să privești ce-i frumos !
(Ce-i frumos și lui Dumnezeu îi place).
Ba e păcat ! De cel ce se zgîiește !

Societatea contemporană a ajuns la un grad de
complexitate și varietate atît de mare încît este o
axiomă faptul că ea produce o influență de de-
centrare a minții; accentul pus pe senzații de orice
natură ce împiedică unificarea gândurilor îl încun-
tîrește pe omul modern de tot ce-l înconjoară, dar îl
împiedică să apîfundeze. Este foarte greu să fii la

curent ca tot ce se petrece în lume, în toate domeniile. Din păcate, stările de suprafață, te ajută pentru clarificarea propriei filosofii (care de cele mai multe ori este a incertitudinii, expectativei) dar nu pentru adâncirea cunoștințelor științifice (înțelegând astfel orice domeniu bazat pe cunoaștere, teorie și practică rațională).

Cele trebuie acum oamenilor este o nouă religie, o nouă disciplină spirituală, de această dată nu forțată, impusă, exterioară ci voită, înțeleasă, intimă. Din noianul de direcții divergente ale cunoașterii trebuie să fie alese acelea care aduc pace și liniște în suflet, indiferent de forma lor exterioară. N-ai putea da o rețetă universală, dar trebuie găsită calea pe care să se intersecteze știința cea mai avansată, arta, unificată de filosofie, într-un sistem social-politic, astfel încât omul să nu mai fie atât de slab să cedere puterincelor tentații deconstructive. Nici să nu fie răscut de informații, mergând spre ignoranță și îndolăbire! Să se traseze niște orientări generale, legate mai mult de spirit,

de disciplina gândului, ca viața să aibă o finalitate înțeleasă, telurile făcându-i pe oameni să dea maximum din capacități societății, și totodată prin mulțumirea și liniștea interioară dictate de cunoștințe atingerii idealului de umanism (accesibil în mare măsură tuturor) să rezolve și conflictele majore ce pot surveni în psihicul lor.

Mă gândesc că lipsa mea de preocupare pentru o tinută îngrijită (în mediile ce îmi permit aceasta), ar putea fi o sustragere de la norme exterioare, formale, către interioritate, caracter, fond. Dar eu înțeleg (logic) necesitatea formei. De ce nu o simt în mine? (Răzori când simt frumusețea formei, am o revelație - fie în artă plastică, în vestimentație, în lucruri; poate de aceea încă nu sunt apropiat artelor formale, deși le înțeleg frumusețea!) Trebuie să îmi impun întotdeauna grija pt. aspectul exterior, să nu uit, pentru că realizez importanța lui în relațiile sociale. Înțeleg profund mecanismul psihologic declanșat de o anumită stare exterioară convorbitorului.

Toturi intențiile de acest gen nu îmi aparțin mie, ci mediului care mă obligă la ele, deci educația ar fi trebuit să-mi fi format o deprindere din acestea! (sau poate că nu a fost deajuns cît mi s-a explicat și mi-am explicat, poate ar fi trebuit să fii conștient de împrejurări să-mi formezi astfel de obisnuințe, „a dona natură”. Nu numai că nu-i tîrziu, dar sînt aproape sigur că viața îmi va reface vîna, și îmi va pune amprenta și ampra mea, creîndu-mi acest gen de automatisme. Are oare nevoie omul modern, civilizat de ele? Ued că da. Dar este dator să le constituie, să nu devină un sclav al obisnuinței, ci obisnuințele să-l ajute să treacă mai ușor prin viață)

Dar eu îmi doresc o explicație la acest proces interior, psihanalitică. Uneori, deseori mă gîndesc că ar fi bine să așt mai îngrijit, îmi lipsește forța mobilul, motivația să trec la acțiune, am o lipsă de energie în acest sens. Deci, lipsa de motivație mă împiedică să-mi înving inerția (pt. că am observat că atunci cînd mă pregătesc cu înfrîngare pt. un eveniment nu-mi lipsește energia de care vreau)

Gîndindu-mă acum mai bine, pricep că într-adevăr am o lipsă de venerație pt. lucrurile anexe nouă, ce ne sînt totuși necesare; chiar cînd sînt mobilizat spre a acționa mai bine, în așteptarea unui eveniment, totuși nici greutate ^{în accepta activitate} ~~nu~~ ^{nu} ~~deranjează~~, îmi aduc imediat în minte că scopul pt. care cheltuiască atîta energie este unul mărunț, greutate ce-mi pun în vedere relativitatea valorilor în domeniul formelor, și căutarea unor norme de valoare absolute (sau approximate ca absolute)

Revenind la psihanaliza adîncită în mine: lipsa de motivație mă îndeamnă spre nonconformism cu lumea ce are anumite pretenții de la membrii ei. Ca răspuns la nonconformitatea lumii cu vîrile mele, pretențiile mele de la ea.

Deci lipsa de motivație este răspunsul subconștientului la nenmulțumirea continuă pe care o sînt în strîfunduri. Și resorturile interioare ale nenmulțumirii pot o situație profesională confuză (incertitudinea în posibilitățile mele de afirmare în ~~viața~~ profesia aleasă (încă), dar mai ales lipsa acută a unui suflet feminin (ÎNCĂ!). M-aș și poate multe altele

schimba mult, aş avea mai multă grijă de exterior pentru a face plăcere iubitei. Nonconformismul este urmarea firească a NEÎNTEMEIERII!

Da cred că şi când mă voi întemeia în viaţă va rămâne un simbol de nonconformism (unul din simbolurile tinereţii), propunând dintr-o înţelegere sintetică, atotcuprinzătoare a vieţii în acest Univers. Conformismul înseamnă lipsa oricărei fanterii şi iniţiative, cufundarea în automatisme, bătrâneţea! Vreau să rămân tânăr!

P.S. Poate îndrăgirea mea e un protest împotriva prejudecăţilor atât de răspândite şi totuşi inevitabile, iscate de forma neînsoţită de fond (cel puţin la suprafaţă)

E o diferenţă între a spune: Nu pot să-i refuz acest serviciu! şi Vreau să-l servesc!. Deşi este negativ refuzul este în prim-plan în prima exprimare, din anumite considerente (obligatii, îndatoriri, contra servicii). A doua exprimare scoate în evidenţă intenţia puternică de a face un bine, din alte considerente (simpatie, admiraţie, respect). Acest gen de exprimări

crasi-sinonimice le întâlnim curent în vorbire, ca o dezvoltare a adevăratelor motivaţii de acţiune. Este bine să le avem în vedere!

De ce mă tem să părăsesc Bucureştiul?

Răţiuni subiective: aici se află rudele mele, casa mea, cunoştinţele şi prietenii, locurile natale bine ştiute

Răţiuni obiective: aici găsesc cele mai multe locuri de artă şi cultură (sali de concert, cinematografe, teatre, muzee etc) magazine foarte bine aprovizionate (cărţi, discuri, aparatură de orice gen, articole de îmbrăcăminte, magazine alimentare etc) deci o gamă largă de opţiuni cu caracter de dezvoltare a personalităţii şi de înfrumuseţare a vieţii, de confort

Există o complementaritate cauzalitate - finalitate fundamentată ontologic. Conform acesteia explicaţia lumii este următoarea:

Universul acţionează conform unei legi intrinseci de evoluţie. Această evoluţie de la simplu la complex nu se poate face oriunde, ci în locuri cu

anumite caracteristici fizice speciale. Un astfel de loc este și Pământul (legea finalității). În locurile cele mai prielnice poate apărea un stadiu superior al naturii - viața! Apariția ei este necesară dacă condițiile mediului sunt optime (legea finalității). În locuri diferite din Univers, însă, evoluția poate lua căi diferite datorită unor cauze specifice (legea cauzalității). Astfel se postulează varietatea formelor de viață, chiar neunicitatea structurii, dar în cadrul unei game relativ restrinse de posibilități, bazată pe structura carbonului (în stadiul actual de cunoștințe științifice).

Ajunși la om, evoluția urmează o cale nouă, aceea de organizare supraindividuală ca unic mod de progres, în societăți umane cu legi proprii determinate și determinante pentru îns. În mod legitim evoluția nu poate fi oprită, ea este dictată de natură (legea finalității), de aceea societățile caută să se dezvolte și ramifice. Totuși această introducere de negentropie, produce un dezechilibru natural tot mai mare care ar putea duce la dispariția speciei umane. Natura își pune în om,

una din șansele către evoluție, depinzând de om însuși să depășească criza peren actuală dintre scopurile propuse și mijloacele de producere a lor. Ne aflăm într-unul din momentele nodale ale omenirii. Vom putea trăi una din cele două opțiuni ale ei: de a urma calea evolutivă naturală sau de a constata eșecul universului în încercarea Umană pe Terra. Poate în alt loc evoluția a ieșit victorioasă!

Nu se știe unde viața naturală să ajungă, dar legea finalității acționează implacabil, cu varianțe (ce îndeplătesc principiul cauzalității) diferite, tocmai pentru a arăta necesenul evoluției (arigurat probabilistic).

Este oare evoluția scopul naturii, sau doar un mijloc spre o teleologie încă inaccesibilă nouă? (poate va rămâne necunoscută specie umană - sau altă specie echivalentă - descoperindu-se doar la un nivel superior al evoluției, spre care tinde viața, un nivel ~~în~~ inimaginabil astăzi!)

Ce mă înspăimântă cu adevărat nu sînt greutățile, ci necunoscutul, necunoașterea! Pus în fața unei situații cu totul neprevăzute mi-mi pot opri inima să-mi bată mai tare și mintea să-mi lucreze repede, dar uneori derordonat, panicat. După primele momente de derorientare (pe care încerc totuși să mi le extirperez) urmează cele de căutare febrilă a soluției. Odată soluția găsită și analizată, chiar dacă calea drumului de urmat este anevoios, el cel puțin este cunoscut și mă liniștește brusc. Acum cel puțin știu cum să-mi canalizez energia actualizată de eveniment, aflată inițial în fața unui câmp neted, fără reper, fără cărări, într-adevăr înspăimîntător!

Ce urmăresc, intrînd în rîndurile redactorilor zărilor „Inq”?

1. O situație în mijlocul istoriei, acolo unde se pune la cale societatea, în subteranele puterii, (bineînțeles la scară mai redusă, politehnistă!)

2. Un mediu intelectual, oricum elevat și peste medie, întotdeauna fiind^{eu} atras de oameni superiori care mă pot ridica și pe mine, dar nu forțat ci în mersul firesc al dezvoltării personalității pe un teren germinat de semintele auto-dezvăluirii emulative!

3. Nevoia de a-mi comunica punctul meu de vedere, mai ales în problemele ce mă frământă

4. Multidirecționarea interesului, fiind obligat uneori să acționez pe laturi noi, neatrăgătoare și de aceea străine pînă atunci. Deci cunoaștere tot mai vastă a realității în toate ipostazele obligativității devenind deci astfel un stimul și un fertilizant.

5. Cunoașterea mai bună a oamenilor, prin relațiile pe care trebuie să le stabilesc în interes de gazetărie. Un antrenament al muncii cu oamenii!

6. Caut ca efortul și timpul pierdut să aibă un efect nu numai într-un articol cerut, ci și pe plan interior, în acumulările mele spirituale. Nu doar datorie de serviciu ci și mulțumire spirituală.

7. O mai intensă receptare a faptului de viață (mai ales studentescă), deci o creștere a sensibilității sociale și a angajării politice.

În concluzie ^{îmi} cânt dezvoltarea personalității (după un feed-back pozitiv) legată de îndeplinirea unei sarcini ideologice, ^{de} popularizare științifică, estetice, umoristice etc care să reprezinte un produs social util, apreciat de colaboratori, dar mai ales de cititorul student.

Apoi mai sînt și avantaje ca: recunoașterea individualității tale sau implicăției tale în viața universitară, popularizarea persoanei tale în mediul studentesc sau profesoral, de unde un anumit prestigiu; și de ce nu avantaje de ordin material (tabere, excursii etc) sau posibilități de a participa la acțiuni. Pe altfel nu le-ai fi putut simți pe viu (festivaluri, gale, serbări etc!), pătrundere nemijlocită a vieții ardente vizavi de Fm1)

Cu ceilalți să fim diplomați, dar cu noi înșine cinici, sinceri. Să nu ne autoînselăm, iar dacă o facem, să fie necesar lucrul asta, avînd înră în străfundul conștiinței de știință despre starea de lucruri adevărată.

Răsfoind paginile acestui caiet constat o evoluție clară de la introspecția psihologică la cîntarea unui statut social mai ferm (și nu atît cît am scris în ultima vreme, ci cît știu că mă frământă problema filozofică, socială, economică, deci cu referire la exterior). Adolescența = epoca înfloririi spiritului și sufletului. Postadolescența = epoca rodirii cunoștințelor și a rezultatelor, o mai mare putere de a le dirija și specula. Uneori sînt chiar invidios pe prosperitatea mea trecută, pe ideile, cel puțin pt. mine, originale, noi ce mi-au străbătut mintea. Pe vremea cînd aveam destul timp pt. "eu" psihologic, pe lipsa de pragmatism! Acum însă constat o trecere

spre „eu” social, relațiile cu oamenii, pe care
le veau stabilizate printr-o bază profesională
temeinică, paralel cu încercări de clarificare
a unor concepte despre locul Omului în
lume. Parcă nu mai îmi aparține mie
timpul, ci societății. Ea mă presează de o
agitație permanentă intelectuală. Neglijez
partea afectivă! sau poate e un proces firesc
de echilibrare al senzațiilor de ^{cathe}filozofie.
„Cine sunt eu?” a fost înlocuită de „Cine
răsturnăm noi?” Unde vom ajunge? ... etc
A intervenit o angajare acută, e vîrstă
revolutionară! oam!, nu mai devreme
cînd ne aveam încă baza „de vîrstă”.

Nespus regret că mi-am lăsat nîntul poeziei
(per să-l recapăt treptat) în schimb mi-am
crescut cultul pragmatismului și a respingerii
a tot ce-i inutil! Proclam un lucru inutil
însă după o analiză atentă, și o fac totuși
pe un termen nu foarte lung. De exemplu:
- ce-mi trebuie mie să pierd timpul asta
prețios pe care-l voi regreta ca neprofitabil,

cu studiul aprofundat al algebrei, analizei
matematice (și ce-o mai umă!) cînd mai
bine noțiunile ar putea fi restrinse la
strictul necesar meseriei mele de inginer,
umplînd însă spațiul de învățămînt cu
materii specifice, care să-mi provoace și un
apetit pt. domeniul ales? De fapt în domi-
niul învățămîntului se pot pune multe semne
de întrebare!

Dim păcate, pe măsura ce cunosc mai bine
realitate, mă dergușt, iar dorința de a
schimba lucrurile chiar cu anumite sacrificii
e înăbușită de lipsa de tinerețe spirituală
a celor în drept să propună, în limitele
funcției lor, nașterea asta înrestrată! (de natură)

Cred că un motiv pt. care sînt atît de dornic de a
cîștiga o sumă substanțială de zeci de mii de lei este
de a-mi asigura un confort material, dar mai ales
moral, pt. a nu fi constrîns să muncesc cu gîndul
obsedat de venitul anual, să ~~mai~~ exercit profesia
liber de orice constrîngere, deci în fond pt. a fi liber!

Cred că se urmărește de către societatea noastră socialistă, mai mult din subconștientul social, legic, să nu se pună în legătură, în contact de idei nemijlocit, un număr prea mare de intelectuali „care ar putea ajunge la un moment dat un periculos focar de posibile intenții subversive!”. De aceea la noi toate pădurile au uscaturi. Ele trebuie privite de către noi, ca cele ce sunt folosite pentru a alimenta cararul locomotivei cu aburi a industrializării noastre socialiste.

Educația se îndreaptă către o etapă a individualizării, realizată totuși de mii de ani, odată cu întemeierea celulei familiale. Tot ea este soluția, în epoca noastră pentru a pune bazele ferme ale unei personalități modelate în tot cursul vieții. Un om matur poate învăța și se poate educa fiind în contact cu numeroși factori educaționali, dar copilul trebuie să se simtă în siguranță între părinții săi, cei doi factori stabili de-a lungul copilăriei și care sunt dator să-l pregătească pt. viață, aducându-i multe exemple pozitive. Copilul trebuie întii format, pt. că el este foarte receptiv la influențe nefaste din jur, care-l vor marca până

la moarte (uneori), dacă nu cumva va depune eforturi mult mai mari (la maturitate) decît în copilărie, ca să-și reglementeze comportarea. De aceea familiile nu trebuie înfrățite pur și simplu, ci întemeiate. (critică la adresa politiciii actuale pronataliste, și d. fortare a căsătoriilor - cu reversul favorabil (denigru) de îngreunare a divorțurilor - câștig?! pt. copii, chiar pt. roți, dar poate greutatea ar fi venit și după ~~divorț~~ divorț, nu?)

E foarte important să găsești disfuncții și să le klamezi. Dar totodată trebuie să-ți explici de ce, și să cauți modul de îndepărtare al cauzelor!

Si nu-i desajuns să simți că cera nu merge bine, trebuie să-ți clarifici ce ți dă senzația asta!

Primăvara... a izbucnit monstruos în vinele mele!
Inima rece a început să bată cu viteză de creștere a
zilei. Primul simptom a fost reînceperea cântării
tăcute dar descumpănite a căldurii ochilor, al doilea -
redescoperirea prietenilor și discuțiilor plăcute de demult,
al treilea - nevoia de poezie, în orice formă s-ar ivi.
Dar victoria primăverii reprezintă începutul vechiului
chin - nevoia de Tot! Acum vreau Tot, cu teama de
a nu obține nici măcar ce am avut înainte. Total
înseamnă Lupta, dar și Fericirea!

Sistemul socialist nu poate fi atacat ~~teoretic~~ ^{"dure"} barindu-se
pe realități, căci în teoria sa, acestea vor trebui să
dispară, iar existența lor este de neînțeles într-un
anumit stadiu de dezvoltare. Este posibil ca prin
filiatii de idei să găsim cauza unei disfuncții
sociale tocmai în structura organizatorică a
statului, dar nicidecum în cea teoretică, bine pusă
la punct, care a prevăzut toate potențialele posibile
și a postulat depășirea lor. Uneori ~~uneori~~, se recunoaște
tacit necesitatea unor asemenea nereguli, pentru

realizarea altor scopuri (chiar pentru imposibilitatea
cheltuielii de fonduri în vederea eradicării lor).
De aceea o critică cu exactitate, arătând meca-
nismul greșelilor, și cauza principală, devine
deseori în țara noastră o gravă eroare politică.

Îmi este clară sublimarea personalului, interiorizarea
și autoînțelegerea în social, filozofie, relații cu
oamenii! Trecerea de la etapa liceu la etapa
facultate (fără a ține seama de "despotismul
anistoric" al instituției militare, care mi-a
răpit 9 luni din istoria mea spirituală!), sau
de la vîrstă adolescenței la cea a tinereții pr-ise.
Poate că intrarea direct în producție m-ar fi condus
pe o cale mai scolită, mai plină de peripeții,
cu o influență egocentrică asupra personalității
mele, căci m-aș fi lovit prea devreme de rîndurile
oamenilor simpli, neculturali.

Facultatea este o mare deschidere de orizonturi,
într-un climat intelectual propice colaborării spirituale
unde întâlnești foarte des adevărate personalități umane.

Experiente la Costinești

Ca altii-am vrut sa fac
Nectarul din petale
Sa-l sorb până la fund
Sa nu traiesc în gând
Ci-u gesturi sexuale
Cu lumea sa mă-mpac

In atmosfera dulce
Si caldă-a mării vii
Am căutat femeia
Ce-utruchează-ideea
Fecundei armonii
Capul pe piept să-mi culce

Din zecile de fete
Ce-mi perindau prin fața
Pe-ultima noasta-a-ales
Să-mi dea de înțeles
Că nu-i deajuns în viață
Să cânti pe-udelete

E un efort zadarnic
Tandretea n-o doresc?
Deja de dor năvalnic
Sint e-am să mă lipsesc
Din ris-mai mult din plin
Trăiesc!

Încep să mă îndoiesc de utilitatea înțelepciunii, a înțelegerii oamenilor și evenimentelor. Oare la ce îmi folosește mie să înțeleg toate capriciile feminine, toată parada de tucuri și vicleni, de neîmpliniri și căutări a urmazelor frumoasei Eve? Deși intrigat și el uneori, Adam cel puțin nu avea rivali într-ale dragostei și nici Eva prilej de concurență nu avea!

La ce m-ajută să știu că majoritatea femeilor tinere sunt atrase de paiele și lumini colorate, de muzici și mângâieri subtile, de șapte și romantice amăgiri masculine?

Spunea o prietenă (foarte inteligentă, desigur!) că femeile trebuie să fie nițel „bruscate dulce”, să fie scoase cu forța din culciorul lor moale de paie, în care singure își admiră tenul curat, buzele ca cireasa, părul buclat sau (în cazuri rare!) inteligența faptelor. Putin femei au realmente acest gen de inteligență asimilabilă tactului, manierelor fine, modestiei, înțelepciunii, ajutate de o autocenzură, bunului simț elementar - de la care pornesc toate! Deși pare un

paradox, alia la 1.000.000 femei găsești una
înstrătată cu FEMINITATE!

Bineînțeles că nu sînt corect vorbind despre ELG,
căci în minea mea mă refer doar la fetele
tinere și frumoase, adică cele care mă intere-
sează pe mine - un tînăr nici unu ca dracu,
nici prost ca popa!

Deci: răpește fata arătîndu-i ceva strălucitor!
Nu-ți va rezista!

Nea Ion i-ar spune lui Ionel: „Măi băiete,
află că toate femeile sînt curve!” De la
acest adevăr fundamentat pe fiziologie
pleacă celelalte adevăruri psihologice,
sociologice, filozofice etc. Dar atunci
bărbatului ce gîndește și dorește mai mult
decît mediocrității, nu-i mai rămîne decît
resemnarea mirulesciană:

„Eu știu că ai să mă-urezi chiar mîine
Dar fiindcă azi mi te dai toată

Te iert, căci este vechi păcatul

Și nu ești prima vinovată!” ?

Pot să dau mîlța în munte o femeie știind că,

prin firea lucrurilor, are rău de înălțime?
Oare toți romanticii îndrăgostiți ce-și proiectează
iubirea pe ecranul celest trăiesc în totală
fantezie?

Nu cred în existența absolutului, dar mereu
încerc să-l ating, nu în mine, ci în relațiile
cotidiane (singurul absolut posibil). Și totuși,
nici această minimă dorință nu mi se
împlineste! Ceva mîhnit mă domină din
paradizul interzis, îmi înnoarează palidul
roare de deasupra rîlelor mele egale și înscrise
în eternul ciclu vital.

Deși știu bine ce și cum trebuie făcut pt. a
avea succes în relația cu o fată, întotdeauna
un misterios psihostat interior îmi reglează
purtarea, mă obligă la o refulare repetată,
deja cu pretenții de sindrom. Strîng din dinți,
ochii îmi lăcrimează, glasul îmi devine
străin, mușchii mi se încordează sau dimpotrivă
devin flască iar uneori... sciu! Căci, cu cine
să te războiești, unde să-ți versi focul cînd
înțelegi fatalitatea, că astfel e creată lumea

și astfel ești tu construit, că doar timpul și
un destin mai bogat îți poate schimba
cursul vieții tale monotone datorită lipsei
de jumătate.

"Sara pe deal buciurnul mură cu jale..."
Filozoful înălțimilor condamnat la singurătate.
Numai că eu sunt doar un biet om tânăr ce
vreă să trăiască adevărat până vine toamna.
Adevărat nu înseamnă excesiv sau irațional,
ci pur și simplu uman. De ce nu reușesc,
dă-mi cer atât de puțin de la viață?

Poate cer prea mult de la mine?

Sau dorința mea este obiectiv exagerată?
Sunt asemenea unui om viu închis ermetic
într-un sicriu îngropat în pământ! Mă va
ajuta cineva să ies de aici înainte de a
epuiza tot aerul în încercările mele de a
ieși la lumină?

Oare cum ar arăta o societate în care toți bețivii ar
fi obligați să stea internați într-un loc, astfel încât
exemplele lor rele să nu mai fie accesibile tinerilor în
special, dar și restului lumii. S-ar ști doar că beția
(în orice fel de narcomanie, inhibitorie a rațiunii,
e sortită izolării, morții culturale, o pedeapsă greu de
indurat într-o supercivilizație rațională, umană și
gânditoare.

Înt-aderan, consimt că nucleul familiei de 2 nu
este cel mai propice formării personalității copilului.
Prea multe influențe negative, refuzări și prihoze,
obsesii, șocuri psihice îl pot ataca fundamentele
spirituale. Societatea viitorului nu-și poate permite
acest lucru. Deci familiile viitorului se vor agluti
în reuniuni de celule familiale care își vor crește
copiii împreună, cu aceeași dragoste și răbdare.

Da, unii au mult prea mulți bani pe care nu-i merită,
dar, mai important, nu știu cum să-i utilizeze!
Bani rămân esența lumii noastre prezente.

Se se întâmplă: trec printr-o perioadă destul de critică în care, nemăisfînd adolescent, încerc totuși să mă descopăr. Încerc să nu mă închidez în normele unei vieți dinainte trasate de linia profesională și de anumite fixuri caracteriale. Cant ceva, dar nu știu ce, nu mai sînt multumit de ce am găsit pînă acum (cred că niciodată n-am fost!) Sînt ca un rebel fără cauză. Prea multe lucruri au ajuns să nu-mi placă. Desi am un suflet bun sînt mereu ceva amar, anost. Sînt nevoia schimbării cadrului, deși știu că nici asta nu-mi garantează ieșirea din stare (am făcut mici experiențe chiar).

Ultima experiență (recitarea în spectacol) a fost penibilă, sînt conștient că am avut de pierdut în fața lumii, dar dar asta mă agasează și mai mult cînd mă gîndesc că nu am reușit decît să-mi ulu disperarea fără a mă face înțeles. Eu nu am recitat propriu-zis, nu am așteptat aplauzele, am vrut să mă exteriorizez într-un fel. Poate că dacă starea asta de acum

mi-ar fi venit mai devreme sau mai tîrziu aș fi avut cu totul alte prilejuri de a mă da în spectacol. (poate chiar mai peribile pentru mine). Deci nu pentru public am apărut pe scenă, și știind dinainte că nu-i respect nici nu m-am așteptat să am succes! Dacă i-aș fi respectat n-aș fi apărut într-o ipostază astfel de lipsită de gust, de bun simț. Părerile parecem autorizate ale celor care m-au criticat se refereau la partea artistică, de spectacol, de tehnică, dar nici unul nu putea înțelege mecanismul intim psihologic. Chiar eu o fac retroactiv, abia acum. Cant să mă înțeleg!

Aream prea multă umoare amară pe care am dat-o afară într-un stil personal.

Legată de partea psihologică a sălii (încălțată de un moment de jocuri populare) pe care o bănuisem înainte, ieșirea mea a vrut pur și simplu să socheze a fost un imbold (al meu) prea puternic interior de a-i aduce la o stare de revelație și sinceritate, iar la poezia ce exprima incomunicabilitatea tocmai la acest sentiment nemijlocit de neînțelegere, de dezacord cu modul cum era reproducă poezia. Căci așa este și viața,

nu reușim s-o înțelegem, nu putem simți la fel la celălalt.

Și mai este ceva. Mi s-a îmbuibat în suflet ideea că oamenii de azi, de aici sunt mult prea timorați, inhibați, se cantonează în forme fixe, canoane, recunoscute dar vechi. Tuturor le e frică să încerce noul, iar această tendință manifestată în cultură este cu atât mai gravă. Am încercat (tot subconștientul!) să îi scot cumva din obșnuință, din comun.

Mai este apoi ideea de experiență care merită încercată indiferent de rezultate. Niciodată nu mi-a fost teamă de ridicol (deși aceasta nu cred că m-a avantajat), am făcut cum credeam că e mai bine pe moment (având uneori grijă să nu găresc chiar cel mai nepotrivit moment, dar neexagerând cu această grijă!).

Sobrietatea nu este o înșurșă a mea. Mai degrabă gravitatea, care (sunt sigur) poate avea forme diverse (depinzând de temperament!).

De multe ori nu este de ajuns să îți sau să gîndești despre lucruri, trebuie să le simți direct, ca să te poți raporta mai repede și mai exact la ele.

În fond nu te poți descoperi decît dacă îți cunoști limitele, dacă te-ai lovit de pereții care te delimitează și de tavan! Cel care are obsesia ridicolului nu se va desfășura pe de-a-utregul niciodată. Va avea o viață incompletă, cu puteri pierdute! Și doar tinerețea este vîrstă descoperirii, doar acum mai sînt admișe străduni. Mai tîrziu nu se știe niciodată în ce fel te vei plafona!

Spunea un cunoscut că la noi, acum, umorul a decăzut simțitor, „lumea nu mai are umor!”, par să simplu... A pornit de la observația că se rîde în primul rînd la știri, la aluzii sau chiar la (mai ales!) la adrese directe la politica internă de la noi, la neregulile politice atît de grave și de necriticat. Este logic, de fapt lumea se defulează, își vară năduful prin ris aurind aceste lucruri mai ales gîrșe în gura mare, pe o scenă... Este un

Eu am de unaj real, și lumea îl apreciază,
uneori fiindu-i și teamă să rida ... dar
tot o face, nu scapă ocară, îndemnul
interior e mult mai puternic! Prin
secole, poporul român și-a perpetuat
ființa tocmai multumită acestei soldări
și adaptabilități nemănuite, puteri de
a înghiți toate nefericiile celor ce-i
conduceau! A face haz de necaz.

Nu întâmplător în română "haz" se aso-
mă cu cuvânt cu "necaz". Unomul
romănesc nu a fost niciodată grăbit,
ci întotdeauna a avut un scop psihologic
mult mai profund, unomul nostru este
amăr, nu bonom ca al frantuzilor,
dar totuși mult mai bun ca cel al albor
nații, poate cel mai bun ... A spune
că poporul și-a pierdut simțul estetic
al unomului, și e parțial adevărat,
prin ponderea însemnată a defulării în
procentul risului. Ce s-a întâmpla însă
dacă lucrurile oscure s-au spune deschis,

în piața publică? N-ar mai rîde nimeni la
bancurile politice, poate, ~~dar~~ Deci totul
se leagă de buna dispoziție a maselor,
cu cîtiva ani înainte mai ridicată. Dar
niciodată nu ne vom pierde simțul unomului
e ceea ce ne deosebeste în lume de celelalte
popoare, stăm să rîdem ... de tot și de
toate, dar ^{și} cu ponderare!

Poveste tristă

Afară-i frig și s-a-nnoptat
Și ploaia cade-ncet.
În colțul său însingurat
Un niflet de poet.

În față-i un pahar de vin
Și resturi de tutun,
În gălăgia hanului
El stă cu capu-u mîini

Pînă funul gros, doi lăutari
Cu scripca scîrtoare
Iar cînd ajung la masă lui
Rînjind cîntărie

Ridică pleoapele-oborît,
Priveste-ucetorât
~~Cîci~~ Și cîntecul i-a amintit
Cît este de-utrîstat!

Se scală-acum cu ochii-aprîși
Și murmură cere
Se lasă linistea în han
Căci începe-a cînta

Răbate mînetu-i amar
În toți cei ce-l aud
Și strigă tare, lăcrîmînd
La lume orb și murd

Curîntele ce le-a rostit
Porcetea lui au spus
Priveste tîntă, istorit,
De plîns se lasă dus

Ea a murit...
el va muri chiar mîine, la apus...

* * *

Cînd spinii trandafinului înteapă
degetele generoase ale îndrăgostitului
înghele ce picură pe floare
cheamă privirile spre noia sa frumusețe!
Păcat ușă

că purpurul viu nu ducă cît
spinii
derenți inutili
și dușmani...

Cită înțelepciune în fraza: "... a trebuit să construim socialismul aici, în țara asta unde lipsește atâtea, atât de încercată de istorie, care a suferit atâtea jefte și sacrificii..."! Adevărat, ne lipsește baza economică de la care putem pleca pe o cale de transformări radicale care să nu dăuneze camerilor din perent, ce vor și ei să trăiască bine acum, și nu înțeleg prea bine pentru cine trebuie ei să-și sacrifice viața. Poate că este mai mult o gheră politică a conducerii actuale, dar oricum ideile înalte marxiste nu-și mai găsesc locul, decât poate doar în principiile filozofice a câtorva vinători. (M-aș număra și eu printre ei dacă nu mi-aș da seama că sînt singur în fapt, și fără eficiență în a-i convinge și pe alții).

Funcția "oglină" a unor lecturi. Dialogul cu textul scris, nimplind un dialog real care să ajute la cristalizarea propriilor idei expuse. În acest caz ideile sînt "expuse" implicit și ecoul care vine din carte nu face decît să amplifice prin rezonanță impulsul inițial venit din propria ființă. Ca de multe ori știu care este linia dreaptă, dar este foarte bine să mai fim convinși încă o dată de cineva sau... de o lectură bine aleasă!

Opinie: "Îi las pe alții să decidă, iar eu mă supun, socotind că s-au gândit ei mai bine la ce trebuie să fac eu sau noi toți! Dacă ar fi după mine nici la școală n-aș veni, aș prefera "fără frecvență", prezentîndu-mă doar la examen!"

Cită înțelepciune practică! "De ce să mă leg la cap dacă nu mă doare?" Dar asta e echivalență cu punctul de vedere al gîndului mediocre, care nu urmărește optimizarea, a sa

sau a societății... e bine așa cum e... eu
tot nu pot schimba nimic... nici nu
pea m-as pricepe să schimb ceva, chiar
dacă as putea. Lene de gândire,
ezitare în fața acțiunii inovatoare,
revoluționare - caracteristici ale român-
lui de azi! Hm...

1
Sîntem învățați de mici copii să facem așa
și așa, ni se spune ce e bine, ce e rău, că
apoi odată cu trecerea anilor să primim
alte și alte sfaturi, îndreptări, completări,
ajustări, reformulări - ajungînd deseori
la interpretări contradictorii, opuse învăță-
turii primare.

De la ce în ce mai des mă apasă ideea
complexității realității, complexitate incom-
preensibilă de o minte omenească în
totalitatea înțelegerii fenomenelor. (Fiecare
din noi are doar o părțică din înțelegerea
globală a realității.)

Da se pune problema cum formăm noi
modul de a gândi, ^{cum schimbăm} ~~condanarea~~ în care
ne-am obișnuit, în spiritul cărora am
fost noi educați.

Nu pot crede că structura neuronală nu
permite decît o logică bivalentă

2

Fiecare cu structura sa înflectască, cu
caracterul și mediul social unde a fost
repartizat de soartă!

Constată că orientarea mea actuală spre
altii, spre social, spre acțiune cere cer o
energie în plus față de obișnuit mi-~~a~~
fuerat cota-parte din energia înflectască
intimă, de creator (ce creează doar în liniște
meditativă). Tot mai des fac treburile
"găretărești", în fugă (cîlesc în fugă și
pe unde apuc, în răț, iubesc în fugă...)

Mă întreb dacă dincolo de stress și
neglijențe fiziologice nu-mi îngreșo dis-
ponibilitățile artistice! Văd că vreau

foarte mult, tin să mă adap de la
izvoare culturale diverse, dar fără putere
de a da eu personal naștere unui astfel de
ivor. (Trebuie probabil un prea mare
exclusivism în canalizarea pe această
direcție!)

Se pare că am lăsat-o mai moale
cu filosofia, care este foarte necesară,
dar în perioada vieții fiind pe mai
importante alte lucruri, căpătarea
experienței, a vieții în sine, pe marginea
căreia poți mai încolo, spre lătură
să analizezi critic și să spui că ti-ai
făcut bine. Numai că o filosofie
profundă nu poate fi decât reticentă
cu acțiunea practică, cu energia cheluită
aparent în zadar în luptă către o lume
mai frumoasă, pe care o ducem tot
(sau aproape tot) cu inerta ce dormeste
în noi sau în aproapele nostru.

3

Fac tot mai des lucrurile dintr-o
autoimpusă obligație (fata de mine
sau fata de alții). Sunt nevoia unei
eliberări! Prea am intrat într-un cerc
vicios ce are regulile lui, valorile lui.
Nu mă simt deloc o marionetă, dinpro-
trivă - mai degrabă un mîrșitor, dar
e oboitoare meseria asta și te îndepărtează
de Eu - Eu. Cel adevărat (oare ce
înseamnă adevărat?...)

Vreau să fac prea multe lucruri și
mi tin cît o să mai meargă. Student de
nota 10, artist, cadru de asociație.

Cum mult! Și apoi care din ele merită
mai mult sacrificiu? (doar peste arii de
vile voi putea răspunde! și ~~nu~~ nu merge
să împrumut experiența altora, căci
sînt deseori contradictorii!) Mai am
și-o viață personală, nu? Pe dracu...

Mi-am amintit venirea primăverii
(și așa terribil!) pentru după seimne!
Doar că primăvara vieții nu poate fi
amintită. Ea trece și gata...

Absovirea facultății este un moment:
- trist pentru viața spirituală, culturală
a ta
- bucurios pt. viața profesională (și așa ai
treburi să fie!)
- de curpănă pentru viața de familie
(dacă îți murește ideea unei căsătorii)

(gîndurile de mai sus 1, 2, 3, 4 le-am
scris dintr-o dată, într-un moment de
bogăție a ideilor ce-mi veneau în
timpul unei plimbări, venind prin parc
după examenul de rezistență materială
din vara anului II)

Omul are nevoie de SCOP, de o credință în
teleonomia evoluției umane, care apoi se
răsfrînge și în nevoia unei finalități uni-
versale. De aici se poate explica și religia.
Fără scop, omul nu mai poate colabora
la clădirea socialului și redevine un simplu
element biologic degradabil. Cu alte
cuvinte SCOPUL este factorul antientropic
de care are nevoie SOCIETATEA pentru a
supraviețui, căci oricum omul, OMUL CA
FIINȚĂ este muritor după cîteva zeci de ani
de viață.

Românul are în sine un element de
labilitate și echilibru care îl împiedică
să aibă idoli. Nici chiar Dumnezeu nu
este atît de temut sau admirat ca la
alte popoare, iar oamenii deosebiți ca în stră-
vărit rapid pusegiți într-un fel sau altul,
tocmai ca un răguș al spiritului
poporului la exagerarea calităților sale.

Ironia nu iută pe absolut nimănui,
nici chiar pe artiști naționali. Inexpli-
cabil pentru unii, poate, dar noțiunea
de "fânt" la români nu are tangență
decît cu viața și țara, cu ce este peren.
Orice altceva este degradabil în timp
sau supus greselii. Și în ultimă
instanță chiar viața este perisflată,
deșigur dintr-o filozofie conștientă (sau
o înclinare subconștientă) ~~pe~~ ^{la} ~~de~~ ^{de} ~~deretaciunii~~
vieții.

Oare te poți considera pe drumul ce
duce către adevăr numai dacă renunți
la certitudini? Adoptarea unui singur
punct de vedere este întotdeauna o
viziune trunchiată? Există vreă viziune
filozofică cu adevărat holistică?

"Motivațiile omului sînt în ultimă instanță de
ordin afectiv (nu genetic, ca la castori, albine,
termiti).

În societatea primitivă afectele se exprimau
liber. Mai târziu ele s-au reglat prin cuture,
reguli, legi ale vieții sociale.

Această esențială latură afectivă, care a
fost și mai poate fi mai puternică decît rați-
unea rece, a generat arta sub toate formele ei.

Arta și cultura constituie contraponderea
științei și rațiunii. Arta, literatura nu sînt
instrumente de cercetare a structurilor, funcțiilor
și legilor naturii, ci instrumente naturale
(nu create) de conștientizare a înțelegerii
lucrurilor scoase la lumină înțelegere.

Știința nu are scop, dar da puncte de
sprijin pt. conturarea unui scop.

O societate care neglijeară sfera artistică
este ca un motor extrem de eficient, dar care
merge în gol.

Prin artă, omul înfrumusețează Universul Unui.

de ceea ce a reușit să cunoască despre acest univers: "

dr. V. Eșanu

Viață socială, raporturi omenești = oameni
lângă oameni cu privire spre natură → progres
Putere, raporturi neomenești = oameni contra
oameni

Explicație

De ce am renunțat să mai fiu
redactor la ziarul ING? Nici măcar
colaborator (oare?)

Simplu. Mi-a pierit entuziasmul pt.
această activitate! Și cum nimic nu
mă obliga să rămân redactor, nici o
constrângere oficială, am renunțat.

De fapt nu e chiar atât de simplu,
iar faptele s-au adunat pe parcursul
timpului, faptele care mi-au schimbat
păreră despre activitatea la ziar.

Se spune că omul începe să urască de
când se naște!

Cred că cel mai important argument al
meu interior a fost lipsa unei adevărate
satisfacții personale ca redactor. Da,
înt-adevăr, m-am zbatut, am scris
cu greu articolele acelea și pe unele
le-am scris cu dragoste și din de
oameni, de colegi. Altele însă au
fost impuse, articole pe care acum nu
mai am chef să le scriu, să pierd
timp a înșira cuvinte pe care nu prea
se înghenיע lumea să le citească.

Altele nici măcar n-au putut apărea
(e drept că autocenzura m-a împiedicat
să scriu prea multe lucruri izbitoare,
sau de mare angajare - toate au avut
un spirit de neutralitate). Și această
autocenzură provenea tot din "gândirea
politică" pe care am învățat-o (destul
de repede!) de la redactorul - șef și
de la șefii lui.

Da, din păcate înțeleg foarte bine rostul acestei "gândiri politice" - rod al realităților politice de ori din țara noastră. Înțelegând însă, nu mai poți fi la fel de combativ, să te lupți la nervie cu morile de vânt. Critica trebuie menținută la nivele scăzute, și totuși aceea ta existențială și politică și-o reverseși asupra unor fapte mărunte, care înșinghează o realitate nudă.

Dar, ce câștig eu, ~~ce câștigă societatea~~ certându-mă cu responsabilul echipei tehnice a institutului, de exemplu?

Consum nervos și consum de timp. Este posibil ca societatea să câștige din aceste polemici și critici. Dar să le facă dom'le cine este pus pe ceașcă și o duce prost cu ficatul!

Ideea care m-a ajutat să depășesc momentul optimii (redactor-șef la IN6, Vicepreședinte cultural T.C.M.) : Sistemul înglobat în mai multe sfere (profesională,

a speciei etc) care după ce ne folosesc ne anunță fără milă, remediu fiind doar în crearea unei conștiințe filozofice de împăcare cu lumea.

Numai că toată această agitație în gol de la redacție nu-ți mai lasă timp de a-ți desăvîrși pregătirea ta multilaterală, te seacă de energie (în folomul sistemului de propagandă) dându-ți recompense infime relativ la strălucirea ta. Deci, singura soluție ar fi să-ți găsești recompensa în chiar activitatea de gazetărie.

Pentru asta trebuie să ai o anumită formație înăscută, mai ales o angoasă permanentă, ~~o~~ neliniște care-ți caută pacea în scris, ~~o~~ energie pe care n-ai unde s-o reverse. Structura mea echilibrată însă nu mai suportă redacția. A fost un experiment, n-am privit gazetăria niciodată ca pe o posibilă meserie sau o meserie meritorie.

A fost o încercare de-a curioasă lumea, pt. care am plătit în scris. Acum însă am ajuns la un nivel de unde îmi pot permite să rup cu gazetăria. Am cunoscut ce era esențial de a fi cunoscut. De acum am ~~trămit~~ rutina.

Da, nu mai am nici o satisfacție privind-mi numele sub un articol.

~~Este~~ An fi o satisfacție mărunță, în comparație cu ideile filozofice de care mă simt legat acum. Și despre diagnosticul de oameni? Nu pierde ING-ul mare lucru dacă nu mai scriu și eu acolo, au venit destui redactori noi, o să capete și ei experiență, vor face interesele sistemului.

Despre experiența de viață pe care ar fi acumulat-o în continuare rămânând redactor? O pot acumula și din altă parte de acum, de fapt de oriunde o poți găsi dacă o cauți.

Total e să o cauți. În experiența pe care am acumulat-o până acum din gazetărie și cele anexe n-am făcut decât să mă blarez, să-mi scadă progresiv interesul pt. ziar, de fapt pt. sistemul pe care îl dujește.

De fapt aici constă revelația: am descoperit capacul transparent prin care se văd angrenajele roților dentate din instalația aceasta fumos lustruită și compactă.

Oare chiar nu mai am dorința de a scrie pt. colegi? Ba, uite că am! Doradă: interesul pe care îl am pt. viitoarea gazetă de perete a comisiei culturale, care ~~vor~~ îmi va lua mai mult timp decât scrierea unui articol la ziar. Dar, aici intervine o anumită pretenție a mea de a nu publica la ziar orice îmi trece prin cap, ci un articol care să fie lumii de folos. Dar pot eu oare

să-l scriu, cu sacrificiul chiar a
grelor de somn, sunt în stare?

Ar trebui ori să fie un articol comba-
tiv, inspirat din neregulile din institut,
și atunci ar pierde timp și nervi cu
documentarea și scrierea sa; ori să
fie un articol venit doar de la mine,
din bogăția mea interioară. Și,
cred că, astfel știind lucrurile, nu
l-ar putea scrie. De ce?

1. Câte articole „tari” mi s-au scris,
și cât de puțin s-au schimbat oamenii
de atunci, câte rele nu se repetă cu
o periodicitate ce ar speria pe un
ziarist dacă ar avea timp și pentru
putină reflecție?

2. Sunt într-adevăr bogat sufletește,
dar nu este de ajuns, trebuie să am
și o cultură vastă, cultură pe care
deocamdată încerc să mi-o fac.

Întâi să acumulez, apoi e cazul să
dăruiesc din preaplin.

Da, concepția mea despre viață s-a
modificat printr-o nouă dimensiune
egocentrică, fals egocentrică. Adică
acum nu mai iubesc oamenii în
general ci mă raportez concret la
realitate și asta mă luminează și
mă împinge la a găsi Salvarea
Sufletului și a Minții.

Înainte vreme, dragostea mea difuza
pt. oameni era datorată desigur lipsei
mele de experiență. Azi însă am
înțeles că nu poți trăi din abstracții
ci trebuie să înțelegi concretul (și
desigur, nu vulgarul, ordinarul, ci
realitatea). Și, apropo, iubirea este o
raportare concretă la cealaltă persoană,
și cănuia îi ști defectele dar le treci
cu vederea (deci nu ești orb!)

„A făcutui fără a urmări rodul” este
concepția care mă călăuzeste. Poate de
aceia nu mi-au slăbit forțele ci

dimpotrivă le concentrez în activitatea culturală, restrângându-le din cea gătărească. Căci voluntarismul meu este sincer, nu-l pot mima.

Și pe de altă parte, reflecții amare mi-au deschis mintea că în contextul politico-economic actual, nu merită deloc să te mai agiți pe alte fărâmușii sociale - totul e murdar și îmbecit, îndochinare și îndobitocire, robotizarea gândirii și fătăruicie generală. Ne aflăm noi, țara, lumea întreagă, într-o situație fulbură, ambiguă, prea dificil de soluționat extrapolând soluții anterioare. linian

Se așteaptă seisme sociale mari, și e bine să fim cu conștiința împăcată că ne-am bucurat de viață când am putut. Sacrificiul personal pt. fericirea altora este ori o prostie, ori o ocazie reală ~~atât de~~ foarte, foarte rară. Și dacă se iese, cel mai important

lucru în acel moment, indiferent de ce vei face, este împăcarea cu universul pe care o înveți toată viața. O înveți doar dacă vrei și dacă te obligi să vrei. Căci atâtea lucruri urgente, dar în fond lipsite de importanță ne abat din drumul spre împăcarea cu universul.

Nu-mi pare niciodată rău de ce am făcut sau nu. Trecutul este întotdeauna un capitol închis. Mă interesează doar eficiența experienței dobândite asupra viitorului.

De aceea nu regret nici că am fost găretar (pretentios spus), dar nici că am renunțat. Am făcut cum am simțit că e bine. Sunt împăcat cu destinul. De acum înainte însă, cred, voi acorda prioritate lucrurilor importante, nu celor urgente din viață (celor urgente le voi acorda numai o mică parte din ființa mea).

M. Eliade - Ultimul interviu:

"Cred că puterea de creație a ceva nou există în individ de la începutul vieții și până la sfârșit. Doar animalele, care sunt reflexii ale instințelor, nu se schimbă niciodată; ele repetă la infinit ceea ce le dictează aceste splendide instințe. Însa-și ființa umană e mereu pregătită să-și aroze un înțeles nou, ceva ce-a fost enigma înaintea. Omul e om doar pt. faptul că e mereu gata să se bucure, să înțeleagă, să vadă, să reconstruiască, să re-evalueze lucrurile."

"Viața mentală, spirituală a omului poate fi liberă prin simpla încercare de a înțelege ce se întâmplă, de a imagina alte posibilități, de a crea noi ipoteze și speranțe. Nu te pierde pt. o experiență erotică nefastă, o cădere socială sau pt. o nevroză. Acestea pot reprezenta cel mult un moment critic. Toate aceste crize pot reprezenta

cel mai și întreaga disperare de care sunt însoțite sunt experiențe profane ale unor teste inițiatorii. Chiar și criza prin care trece lumea contemporană nu poate fi considerată premisa sfârșitului, pentru că noi știm că, încă din cultura tradițională, inițierile sunt schimbarea statutului existențial al individului, să spunem trecerea de la copilărie la maturitate.

Odată ce-ai acceptat ideea că modul de viață uman nu e un fenomen permanent ci o continuă transformare și înnoire, atunci poți înțelege că și chinurile personale nu sînt eterne și începi să le apreciezi valoare."

"Dacă nu poți refuza pe cineva, atunci arată-te darnic din toată inima!"

"Omul trebuie educat, în vreme ce noi ne mulțumim să-l instruim"

(E. Bonhefous)

Dedicatie iubitei

În față... o floare
deasupra
păsări
în zborul lor
canta...

În spate... drumul
serpuit
printre
vișe
x astern

ca într-o ceată...

În șoaptă... porunci urcă din iarbă

În suflet... aripi de fluturi

scutură aur
divin

și

Iris al cerului albastru
în jurul pupilei de pământ
se strânge...

Rămâi doar tu...

doar tu!

"Limitele propriei libertăți sunt
determinate de modul cum
trătim libertățile altora"

Factori de stabilitate a interesului
pentru viață, peste vreme:

- Muzică, muzicologie
 - Lingvistică, limbi străine
 - Psiho-sociologie, filosofie
 - Medicină
 - Științe
 - Literatură și poezie
- } (coduri)
}
} (cunoaștere,
adaptare,
) (suflet)

O experiență inedită: ghicitul de viitor.
Țigăncile. Ce n-au fi crezut țigăncile -
am ieșit în câștig, deși mi-au mofat
125 lei! Câștigul experienței directe, ne-
mijlocite, puternic întâmpinată în memoria
afectivă. Când m-am lăsat agățat știam
că urma să pierd ceva material, dar speram
să câștig altceva! Și așa a fost, deși
prețul material este cam măricel, dar e
bine că a fost un preț surprinzător, pt.
a mă soca într-un fel, și a mi se întâmpina
în minte (căci faptele banale nu sunt
revelatoare!). Eram bine dispus, câștigasem
o notă de 10, deci era un moment puțin
să risc o pierdere.

Și când „foaia albastră” s-a dus la dracu
reacția mea a fost ca a unui copil căruia
i se arată un truc, și apoi i se ~~x~~ dezvăluie
mecanismul. Mi s-a întâmplat ceea ce voisem
în subconștient!

Acum urmează analiza faptului, un
fapt ordinar, luat așa „la rece”, dar din
care eu am câștigat. Ce? Spun aici:

Am înțeles, în sfârșit, că societatea te
învată, în toate modurile imaginabile, să
câștigi. Să câștigi, orice, bani, situație
socială, respect ș.a. Mecanismele sociale
sunt învățate de notițele acestor „câștigi”,
dar (cum ștata și DAO) și de notițele ce se
învăță invers - de „pierderilor”. Numai că
societatea nu te învață niciodată să pierzi.
Și asta am învățat: că trebuie să ști
pierzi! Căci oricum, de câștigat, găsești
căi la tot pasul (e drept, nu întotdeauna
poți câștiga!)

A ști să pierzi vine dintr-o înțelepciune
personală. Omul programat să câștige mereu
să ia câștigul ca pe un drog zilnic, este
foarte vulnerabil la un eșec (cât de mic
ar fi el!). De aceea trebuie să-și creeze o
filozofie adăptată la viață, unde să aibă
loc răul și binele, bogatul și săracul, fume-
rul și mițul, într-o unitate perfectă!

Împăcarea cu sine nu poate veni decât
după împăcarea cu realitatea lumii, așa

cum este, nu așa cum ne-o închipuim,
cunoscută la capătul unui lung proces
de asimilare a experiențelor umane ante-
rioare existenței noastre fizice.

Puțină luciditate, și vei vedea cât de
vulnerabil ești, cât de mult contează pt.
tine o pierdere materială. Dacă nu te
educi, nu te autocontrolezi, pe un fond de
avariție ereditară - pierderea unei sume mo-
deste de bani echivalență cu o pagubă
imensă!

Făcând ~~o~~ experiență mentală cu propria
ta furtă și imaginându-ți că ai pierdut
niste obiecte foarte prețioase (casă,
bani, cărțile din bibliotecă, video, autoturism
s.a.m.d), sau ți s-au furat, sau ai
ars, sau la un cutremur..., te vezi pus
în situația de a fi realmente sărac!

Dar sărăcia extenuantă nu trebuie să
influențeze prea mult bogățiile din tine!
„Omnia mea mecum porto!” - spunea
un antic care nu se avea decât pe sine,

dar ce bogăție! Da, toate obiectele cu care
ne înconjurăm ~~nu~~ trebuie să fie auxiliare
ce ne ajută să trăim furtivos, dar mai ale
să ne dezvoltăm pe noi însine (intelligenza,
voința, moralitatea, umanismul, fizicul).

Trebuie să avem puterea să luăm totul
de la început lăzându-ne pe propriul nostru
trup, dacă cumva soarta ne-a lovit ~~cu~~
fără cutare și ne-a luat agonizanta
de o lună, un an, o viață. „A ^{câștiga} ~~avea~~”
înseamnă a fi foarte fragil la pierdere,
dar a ști să câștigi și să pierzi - ca o regulă
a victoriei - este o mare înțelepciune. Ferice
de cel ce o are, căci e greu de atins!

Și primul pas este de a nu-ți mai dori
decît strictul necesar material, fără a te
aventura în dorințe deșante, căci nu com-
fortul material este cel ce aduce fericirea
și pacea interioară, ci confortul spiritual
liniștea de a primi oricând o lovitură a
destinului, avînd puterea de a suporta,
de a fi mai tare, de a o lua de la capăt.

Nu mult, după întâlnirea cu țigancile, am citit un articol despre apropiatele distrugerii apocaliptice ale Terrei - efect de seară, secetă, inundații apoi îngheț planetar. Acestea peste câteva decenii, deci când copiii mei vor fi oameni maturi, cu copii mari și ei. Am rătăcit (încă o dată) ce specie fragilă sîntem și noi, oamenii, că lucruri minunate făcute de mîna omului vor dispărea (valurile Oceanului planetar vor ajunge la al doilea etaj al Turnului Eiffel), fără a mai vorbi de ~~mortile~~ sutele de mii și milioane de morți! Dar nu vor muri toți oamenii, și specia noastră totuși va continua să trăiască, va pierde 90% din capacitatea ei de creație, dar cu restul de 10% va renăște într-o nouă formă socială (probabil!). În cazul unui război atomic scenariile sînt mult mai sumbre, nelăsînd decît 0,001% șanse de supraviețuire a speciei (adică nule!)

Oricum, citind acest articol, țigancile mele și-au pierdut brusc pregnanța afectivă și destinul meu a fost năclăsat de destinul umanității. Și m-am simțit, iarăși, un biet om care face parte dintr-o umanitate fragilă, ~~ca~~ umanitate ce supraviețuiește de milenii în cînda morții neașteptate a atîtor oameni (de valoare sau nu!), a devastelor geografice, a urgilor războaielor.

O umanitate de la care nu poți pretinde însă obligativ de a-ți aduce fericirea personală. Este prea ocupată cu supraviețuirea sa ca s-o facă pt. fiecare membru al său! Și-atunci rămîne ca fiecare să se descurce cum poate. Dar mîna strategică valabilă către fericire rămîne înțelepciunea, împăcarea, confraternizarea, împărțirea bucuriilor și necazurilor cu prietenii - aleși cu atenție însă! Toți oamenii sînt și răi și buni, desigur în proporții diferite, dar ei au o contribuție destul de mică la aceste proporții! Ele sînt date în cea mai

mare parte de societate (educatie, mediu, cultura, institutii etc), si aceasta intelegere a situatiei este un pas inainte catre impacare cu oamenii.

E adevarat ca gestul Hgancu (de a mi da 100 lei, dupa ce mi dadusem inainte 25 lei cu buna stiinta) poate fi calificat drept "hojie" si amendat de societate ca un fapt negativ, dar asta a urmat ~~ca~~ de mica sa o faca, tot societatea fiind cea care a incurajat-o sa continue. Lupta pt. supravietuire se da la toate nivelele organice, omne-vesti, societale. In intimplarea asta eu am fost partea slaba, victima, pagubasul, care trebuie intotdeauna sa existe pt. a crea echilibrul intre plus si minus (deci eu nu cred ca in acest caz pot fi asimilat cu personajul pozitiv!). De fapt, aceasta intimplare banala (pe care n-ai trebui s-o judecam mai aspru decat narboarele religioase, de

pilda!) mi-a aratat cat sunt de vulnerabil la agresiunea unor elemente din societate, elemente nefaste cu care voi avea mereu de-a face intr-o imprejurare sau alta. De acum inainte, desigur ca voi fi mai precaut (alt aspect bun al intimplarii de azi), dar oricum o doza de fragilitate va ramane mereu in mine. De fapt toti suntem vulnerabili - totul e sa fim giniti de elementele care ne dauneaza ~~corespunzatoare~~ care ne corespund fiecarui intr-adevar, intelectualii sunt mai usor de dus de nos. Ei mer mereu primii intr-o imprejurare dura la limita (un razboi, un dezastru) daca n-ai dezvoltat si instinctul conservarii. De aceea nu trebuie proclamata suprematia absoluta a ^{alt} omului intelectual, caci intr-o situatie limita apocaliptica, cind specia insasi ar fi pusa in pericol, poate ca ar supravietui tocmai ^{mai rezistent} rasa neagra (sau galbena) care ar putea relua mesul evolutiei ^{umane} daca nu de la inceput, macar de la o treapta intermediara atinsa de rasa alba.

În concluzie : să fim pregătit să pierd
orice, oricând (înclunv acest caiet în care
am pus mult suflet), cu fruntea sus !

Din păcate, ~~am~~, nu mă pot împăca cu
pierderea persoanelor dragi ; ~~am~~ prefer să
nu mă gândesc prea mult la pierderea lor,
dar totuși o am în vedere !

Piră acum, toată viața am urmărit doar
câștigul, și am reușit în mare parte. De
acum trebuie să accept și pierderea, ca
cealaltă față a vieții, provenind din
regula echilibrului, din DAO. Trebuie
să amintez ideea asta simplă. Pe cât de
simplă, pe atât de importantă, și eficientă !
La drum ! Pe curând !

Nu pot să-i desfid fătis pe toți trespădunși din
clanul Cristinei Scutaru ! O explicație ar fi că
nu-i poți desconsidera pe niște oameni de care mai
poți avea nevoie cindva (practic, desconsiderarea se
referă doar la persoana Cristinei, singura cu un
statut bine precizat și pentru o lungă perioadă
ulterioară ! „Lunga” apare acum, desigur.) ; cine
știe când te mai lovești de unele persoane, și
e bine să-ți fie atunci cel puțin indiferentă
față de tine - nicidecum ostile. Cam asta ar
explica și o trăsătură de caracter ce o am -
dorința de a atenua orice conflict posibil cu orice
persoană (de fapt această trăsătură compensează
un anumit orgoliu al omului de valoare, pe
care îl cam am, și o anumită inoscibilitate
ereditară, nerv, luciditate, cinism, repezală
de reacție, spontaneitate - uneori necugetată)

Dar o altă explicație mai interesantă la
prima afirmație din pagină ar fi că, odată
ce am procedat prima oară cu așa hotărâre,
brutal chiar, de ce nu - chiar motivat ideologic
sub aspectul luptei cu fătarnicia, cu meschinăria

cu abuzul de putere și traficul de influență,
odată ce am procedat așa de revoluționar

(hai să-i spunem și „naiv”, „copilăresc” procedeu)
este logic să așteptăm de la propria ta persoană
să te poartă identic în oricare situație viitoare
similantă. Căci, o asemenea atitudine fermă
este în mod sigur o piatră de încercare și
o piatră de temelie pentru construcția
propriei personalități (în permanentă evoluție).

Dar, cum poate un om lucid să pretindă
că se va purta în acest fel de acum înainte,
când el știe că n-o va face niciodată?

Lucid - cu el însuși, sau mai exact spus,
clarvăzător prin personalitatea sa-transparentă
pentru propriul ochi introspectiv.

Da, să fii cinstit cu mine însuși, asta e
foarte important pt. autocunoaștere și pt.
comportamentul viitor. Să știu ce să aștept
de la mine. Să nu-mi fac iluzii. Și în
același timp să lupt cu mine însuși pt.
perfecționare, asta da!

Acum, în „epoca de aur N.C.”, chinul cel
mai mare al unui intelectual este lipsa libertății
de exprimare, lipsa democrației. Democrația
este expresia politizării societății. Ori, societatea
românească este politizată de un secol, cel
puțin, dacă acceptăm ca discuții politice
toate discuțiile cu acest iz de pe strada,
din tramvai, de la cozi! Toți vorbim despre
politică - latră sau ascuns, conștient sau
involuntar. Lumea actuală nu mai poate
face abstracție de masele populare, tot mai
deschise spre democrație, spre dialog, spre
decizii politice. Închiderea porților, deuzilor
vitale ale națiunii supără în lăta

foarte tare pe oricine, oamenii se simt tot mai
manipulați, își pierd încrederea, și, ceea ce este
mai important, pierd clauzel în viitor) suferesc.

Ai două variante: 1. Te lași purtat de curentul
general de pasivitate, provenit de altfel nu doar
din lășitatea generică a poporului român, ci și
dintr-o lege psihologică a nimeni rezistență.

2. Te opui în public, devii dizident, ești

internat, pierzi avere, statut social, sănătate, tot.
2'. Te opui pe ascuns, nu sabotând, ci discutând „ce rău e la noi” ~~și~~, „ai trebui niste schimbări”, „să grăbim congresul, să nu moară realul” etc, alimentându-ți astfel amăreala cu venin. Situația 2' este probabil cea mai răspândită și are 2 amări:

- este o defulare a veninului strâns, prin vorbă, descărcare, împărtășire a celor răniți împreună cu colegii, prietenii, spiritul de fusimă
- alimentându-ți mânia ascunsă îți provoaci un stress continuu, care îți afectează neîndoielnic străfundurile subconștientului. Această defulare, poate fi una din cauzele multor îmbolnăviri în legătură cu sistemul nervos!

1'. Atitudinea inocentă, inconstientă așa zice, care este totuși rar utilă și nesemnificativă.

Fără de acestea, intelectualul suportă o greutate în plus: nerecunoașterea valorii omului în paralel cu obstrucționarea dezvoltării libere a personalității (lipsa libertății de expresie), pe motivul creării unui tip „ideal”, portret robot al intelectualului, și în perspectivă al omului — așa cum, în fond, poate fi mai ușor manevrat, omul schematic.

Se nasc 2 genuri de creație la 1 milion de oameni! Partidul actual acceptă tacit că putem să le sacrificăm, oricum, să nu le valorificăm cât ai trebui (dacă trebuie pt. asta să le dăm și lor o parte din valoarea nou creată, sau din serviciile solicitate), dacă acest sacrificiu este în grădina construcției unei societăți a echității, a egalizării oamenilor, țărâlugul socialist. Comunismul — o ~~reală~~ utopie fascinantă și fumioasă, socialismul — o realitate mohorâtă și distrugătoare. Se pot ele împăca dialectic?? Ni menii și nu poate ști încă!

Primum lucum de înfaptuit la o schimbare
a conducerii politice este redarea simțului
valorii omului, cu riscul pierderii unor
avantaje ale egalității oamenilor. Noi am
vrea o societate a egalizării șanselor de
dezvoltare umană, însă istoria, natura,
viața ne împiedică s-o obținem. Ne vom
încăpătina în ideal? Cu orice risc? Cu
riscul murării? Ce șanse de redresare
am mai avea? În nici un caz o redresare
cât mai făcută de conflicte sociale, așa
cum încercăm să parvotăm azi societatea, să
o îngădum, precum animalele la ZOO, ca
să nu fie periculoase pt. nimănui. Sînt de
plins totuși animalele sălbatice în capti-
vitate!

Și atunci, ca să nu alunecăm în ripa
dezastrelor totale, e de preferat o soluție de
compromis cu prezentul, printr-o eliberare
a resurselor umane, mîinile nelustrate,
libertatea de expresie și de mișcare.

Așadar libera concurență?! Mă cutremur
de gravitatea afirmației!

Premisele personale ale descoperirii Divinului:

- Incapacitatea conceperii ideii de discontinuitate a ființării oamenilor.
- Căutarea pildelor culeptilor, adevărului.
- Sentimentul că nu există fericire pămînteană durabilă, că toate acestea sînt trecătoare.
- Că toate sînt relative, că absolutul nu este inaccesibil.
- Gîndul la moarte ca la ceva înălțător, purificator, în mijlocul naturii.
- Că nu mă mulțumesc suficient cu compania oamenilor mediocri, comuni, dorind niște exemple umane de excepție, superioare.
- Căutarea unui același comportament și atitudine în fața vieții/mortii atât la tinerete cît și la bătrînețe.
- Cea mai mare bucurie: ascultarea muzicii (bune) = vibrație divină, și actul creației.
- Detasare prin unor de contingent, autoironie
- Optimism neumbrit de pesimism nihilist

- Deschidere către necunoscut, fenomene ciudate, neexplicabile.
- Evitarea exceselor și căutarea liniei de mijloc. Echilibru pe toate planurile.
- Împăcarea cu soarta. Credința că tot raul este spre bine, că încercarea nu este dată spre progresul personal.